pîrîiaşele de drog care curgeau la vremea aceea. Încă şi mai rău, era în relaţii cu puternice personalităţi ale lumii de afaceri care se serveau de oamenii săi plătiţi pentru a teroriza sindicaliştii evrei din confecţii şi militanţii anarhişti italieni ai organizaţiilor muncitoreşti din construcţii.

Don Corleone nu-i putea opune decît două grupuri comandate de Clemenza şi Tessio. Relaţiile sale cu poliţia şi cu oamenii politici erau contrabalansate de relaţiile pe care Maranzano le întreţinea cu oamenii de afaceri. Dar, pe de altă parte, inamicului îi lipseau informaţiile cu privire la organizarea sa. Nimeni din lumea lor nu putea evalua numărul „soldaţilor" săi. Se credea chiar, în general, că Tessio dirija la Brooklyn operaţii în întregime independente.

Corleone păru mai slab numai pînă în momentul în care egaliză şansele pentru a da o lovitură de maestru.

Maranzano îi ceru lui Capone să-i trimită doi dintre cei mai buni ucigaşi plătiţi pentru a-l elimina pe noul venit. Familia Corleone avea deja amici la Chicago, care semnalară plecarea ucigaşilor şi îi indicară chiar trenul cu care vor veni. Vito Corleone îl trimise pe Luca Brasi pentru a-i întîmpina cum se cuvine şi-i dădu instrucţiuni menite să dezlănţuie instinctele cele mai sîngeroase ale acestui individ bizar.

Brasi organiză primirea cu trei oameni ai săi. Unul din ei îşi „procură" un taxi şi parcă în faţa gării. Hamalul, care făcea parte din echipă, conduse pe ucigaşi la taxiul cu pricina, în care le încărcă bagajele. Nici nu intraseră bine în maşină că Brasi şi unul din acoliţii săi pătrunseră în automobil ameninţînd cu revolverele, obligînd astfel pe primii doi ocupanţi să se lungească pe podeaua maşinii. Taxiul rulă pînă la un antrepozit din apropierea docurilor, pe care Brasi îl pregătise conform cu intenţiile sale.

Îi legară pe cei doi oameni ai lui Capone şi le vîrîră şerveţele de hîrtie în gură pentru a-i împiedica să guiţe. Apoi Brasi luă un fierăstrău care se sprijinea de unul din pereţi şi începu să-l scurteze pe unul din cei doi. La început îi tăie gleznele, apoi îi tăie picioarele în dreptul genunchilor şi în cele din urmă începu să-l mîngîie cu fierăstrăul sub şezut. Brasi era un om extrem de robust şi nu-şi menajă eforturile pentru reuşita acţiunii sale. Victima îşi dădu sufletul înainte de sfîrşitul operaţiunii. Brasi era plin de sînge şi de resturi de carne, ca un măcelar. Cînd vru să se apuce de celălalt, constată că acesta nu-i va mai da nici o bătaie de cap : înnebunit de groază, omul lui Capone, înghiţise literalmente căluşul improvizat şi dădu ortul popii. Dealtfel, i l-au găsit în stomac la autopsie.

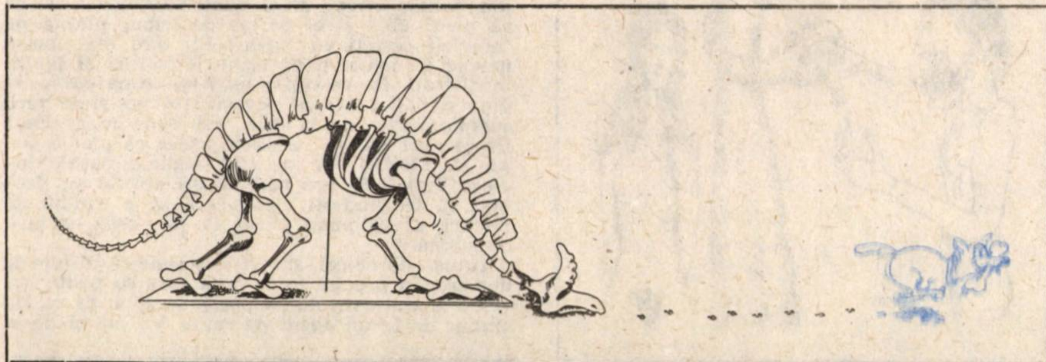
Cîteva zile mai tîrziu, Al Capone primi la Chicago un mesaj de la Vito Corleone care pe scurt zicea : „Acum ştii cum mă port cu duşmanii. De ce să te amesteci tu, ca napolitan, în cearta dintre doi sicilieni ? Dacă vrei să te consider prieten, îţi voi face servicii cînd îmi vei cere. Un bărbat ca tine a aflat pînă acum că un prieten, capabil să vegheze la propriile sale afaceri şi să te ajute în caz de nevoie, face mai mult decît unul care te cheamă să-l scoţi din găleată. Dacă nu-ţi doreşti prietenia mea, aşa să fie ! În acest caz, trebuie să te avertizez că clima din New York este umedă şi nerecomandabilă napolitanilor şi că ai face mai bine să nu pui piciorul prin locurile acestea."

Naşul alcătuise mesajul cu o aroganţă calculată pentru că de fapt el nu-l stima pe Capone. Îl considera drept un ucigaş stupid. Bine informat, el ştia că etalîndu-şi averea cîştigată prin mijloace necinstite, Capone vexase pe cei puternici, pierzîndu-şi influenţa politică. Or, el nu ignora faptul că fără sprijin politic, o organizaţie ca aceea a lui Capone putea fi uşor desfiinţată. Totul arăta că Al Capone se îndrepta spre pierzanie. El însuşi îşi dăduse seama de acest lucru : oricît de formidabil se dovedea la Chicago, influenţa napolitanului nu depăşea limitele oraşului.

Tactica aceasta a dat rezultate bune, nu atît prin ferocitate cît prin teribila rapiditate cu care a acţionat naşul. Dacă era atît de bine informat, orice tentativă contra lui risca să coste scump. Era deci preferabil să fie acceptată prietenia sa şi ajutorul pe care-l oferea. Clanul Capone răspunse că nu-i va face greutăţi.

De-acum încolo cei doi adversari combăteau cu arme egale. Printre altele, Vito îşi asigurase „respectul" întregii lumi interlope americane, umilindu-l pe Capone. În şase luni el îl distruse pe Maranzano. Oamenii săi făcură descinderi în toate tripourile protejate de inamicul său. Ei îl uşurară pe cel mai important zaraf clandestin al Harlemului nu numai de bani ci şi de arhivă. Angajară duşmani pe toate fronturile. Corleone îl trimise pe Clemenza şi grupul său să lupte alături împotriva ticăloşilor lui Maranzano şi patronilor. Superioritatea informaţiilor şi relaţiilor sale îi asigurară victoria peste tot. Ferocitatea veselă a lui Clemenza, pe care Corleone îl folosea în mod judicios, contribui de asemenea să schimbe soarta acestei bătălii. Numai mai tîrziu Don Corleone declanşă împotriva lui Maranzano însuşi, grupul lui Tessio, pe care-l ţinuse în rezervă.

Maranzano făcuse deja preparative de pace. Vito Corleone refuză sub diverse pretexte să-i primească emisarii. Oamenii din solda lui Maranzano începură să-şi trădeze şeful pentru că

nu ardeau de dorința să moară pentru o cauză pierdută. Cămătari și pariori plăteau „dijma de protecție" lui Corleone.

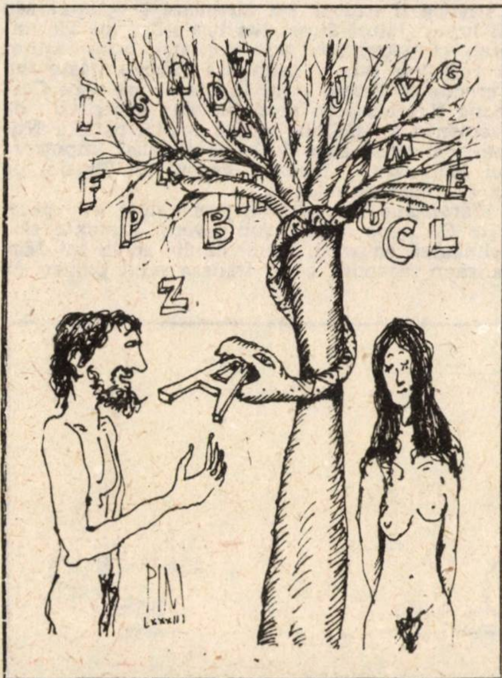
În fine, de Saint-Sylvestre din 1933, Tessio se întîlni personal cu inamicul. Locotenenții lui Maranzano nu cereau decît tratative. Ei consimțiră să-și predea șeful ucigașilor. Ei promiseră să-l conducă la o întîlnire cu Corleone într-un restaurant din Brookyln, si-l însoțiră pentru a-l apăra. Îl lăsară la o masă anume. Maranzano tocmai mesteca trist o bucățică de pîine cînd „ofițerii" săi părăsiră restaurantul în trombă ; Tessio pătrunse în local cu patru oameni la fel de iute. Execuție rapidă și sigură. Cu gura plină de pîine, Maranzano fu ciuruit de gloanțe. Războiul se sfîrșise.

Don Corleone anexă pur și simplu imperiul lui Maranzano. Avu abilitatea să lase pe fiecare la locul său, mulțumindu-se să le ia un tribut. Printre altele, acest război i-a permis să-și infiltreze oamenii săi în rîndurile sindicatului din confecții, ceea ce s-a dovedit foarte util în anii care au urmat.

CAPITOLUL 17

Războiul pornit în 1947 de clanul Corleone împotriva celor cinci Familii asociate împotriva sa s-a dovedit costisitor pentru ambele tabere. Poliția agrava și complica lucrurile, avînd în vedere asasinarea căpitanului McCluskey. În general, înalții funcționari ai poliției acceptau fără împotrivire „indicațiile" politicienilor care protejau jocurile și proxenetismul. Dar în acest caz particular, politicienii erau în aceiași încurcătură în care se află ofițerii unui stat major cînd află că armatele lor dezlănțuite se dedau la jaf sub binecuvîntarea ofițerilor subalterni.

Absența protecției afectă mai puțin familia Corleone decît pe adversarii ei. Desigur, grosul veniturilor sale provenea din tripouri și din escrocheriile de la cursele de cai ca și din loteriile clandestine. Intermediarii afacerilor fuseseră mirosiți de poliție și inculpați. Sticleții denișaseră chiar unele sedii ale loteriilor clandestine numite „bănci" și procedaseră la percheziții care se dovediseră dezastruoase. „Bancherii" se plînseră căpeteniilor organizației. Afacerea a fost discutată de consiliul Familiei. Nu exista niciun remediu. Bancherii au fost deci sfătuiți să-și înceteze activitatea în așteptarea unor zile mai bune. Cîțiva negri au preluat succesiunea pe cont propriu în Harlem, cartierul care producea cel mai mult în sfera loteriilor. De altfel, operau atît de dispersat încît poliția cu greu ajungea să-i găbjească.

După moartea căpitanului McCluskey, cîteva ziare au publicat articole în care-l acuzau de a fi fost în tamșă cu Sollozzo. Ele mergeau pînă la a afirma cu probe, că McCluskey se pretase să ia mită masivă, mai ales înaintea morții sale. Tom Hagen, secretarul lui Don Corleone, era acela care furniza pe sub mînă asemenea informații presei. Grangurii din poliție se fereau să le confirme sau să le infirme, dar acuzațiile își făcuseră efectul. Polițiștii subvenționați de Familie repetau oricui îi asculta că McCluskey fusese vîndut. Angajații poliției în general găseau aproape normal ca unul de-ai lor să accepte să fie mituit cu condiția ca banii să nu aibă miros. Se pare însă că McCluskey se-nfruptase din bani murdari, bani care proveneau din droguri și asasinate. Acest lucru era de neiertat, conform codului moral al poliției.

Hagen înțelegea mentalitatea polițienească. Sticletele respectă legea cu o curioasă naivitate. El dă legii mai multă importanță decît muritorul de rînd pentru că legea, în primul rînd, este sursa puterii sale. Ori, fiecare individ ține să-și păstreze puterea personală. Pe de altă parte, sticletele este în serviciul publicului și nutrește ranchiună împotriva celui care-l angajează. Publicul este în același timp patronul și prada sa. Ca patron — el este ingrat și cere prea mult. Ca pradă — este periculos, perfid și se strecoară printre degete. Din momentul în care agentul sau detectivul pune în mișcare mecanismul pe care o societate i l-a încredințat pentru a o apăra, aceasta din urmă își mobilizează toate resursele pentru a-l împiedica pe el, pe polițist, să-și încolțească prada. Există politicieni corupți și judecători care aplică pedeapsa minimă și care acordă portițe de scăpare celor mai inveterați răufăcători. Guvernatorii de state și Președintele Statelor Unite înșuși semnează grațierea acelora pe care cei mai buni avocați nu i-au putut face scăpați de sentințele tribunalelor.

La capătul unei anume perioade de reflexie cu privire la dificultățile meseriei, lucrătorul din poliție începe să-și pună întrebări. „De ce să nu-și aibă și el partea de tribut plătită de indivizii certați cu legea ? El are mai multă nevoie de mălai decît oamenii politici și înalții magistrați. De ce copiii lui n-ar urma cursurile universității ? De ce nevasta lui nu și-ar face cumpărăturile de la cele mai bune magazine ? De ce n-ar merge el să-și prăjească pielea puțin în Florida, în loc să-i înghețe oasele în New York ? El are mai mare nevoie și, dacă stai să te gîndești, existența sa e plină de riscuri. El își pune pielea în joc, ceea ce nu-i de glumă !"

Totuși, de obicei, sticletele stabilește o linie de demarcație precisă între mita care se poate accepta și cea care nu se poate accepta. El va lua ciubuc de la un agent de curse. Va lua și de la

un individ care are oroare să plătească amendă pentru staționarea în locuri interzise sau pentru exces de viteză. În schimbul unei mici favori ocazionale va închide ochii și va permite prostituatelor să-și desfășoare afacerile lor mărunte de stradă sau în baruri. Toate acestea nu sînt decît păcate proprii naturii umane. Dar, în general, el nu se va compromite în treburi care au de a face cu drogul, furtul cu ajutorul armelor, violul, asasinatul sau perversiunile de orice fel. În concepția sa, aceste chestiuni minează autoritatea sa personală și deci nu pot fi tolerate.

Asasinarea unui căpitan de poliție are în ochii săi gravitatea unui regicid. Dar cînd află că McCluskey se afla în compania unui notoriu traficant de droguri în momentul asasinării sale, că el este bănuit de complicitate la o tentativă de omor, pofta de răzbunare scade chiar și la polițiști. Și apoi, situația sa nu s-a schimbat cituși de puțin. El trebuie și mai departe să plătească rate la o ipotecă, rate la mașină, să-și crească copiii. Fără lovelele care mai vin pe de lături, polițiștii cu greu ar scoate-o la capăt. Nu te-mbogățești cu ce pică de la contravenienții rutieri. Atunci agenții care sînt mai la ananghie cu finanța încep să scuture portofelele suspecților din areal — homosexuali, hoți prinși asupra faptului. În fine, șefii înșiși încep să întindă mîna. Dar ei pretind mai mult pentru a permite Familiilor să opereze nestînjenite. Cei care vor să fie „protejați" de poliție se înscriu cu vărsăminte fixe și se poate calcula cît va lua fiecare polițist la sfîrșitul lunii. Și uite așa, se ajunge la un soi de contract social.

Hagen a fost acela care a avut ideea de a se recurge la detectivi particulari pentru a asigura securitatea caidului, a lui Don Corleone, în camera sa de spital. Dar asta nu i s-a părut suficient lui Sonny. În momentul în care a fost posibilă transportarea lui Don Corleone, către mijlocul lui februarie, o ambulanță l-a dus la reședința sa. Casa fusese rearanjată. În dormitor, care fusese transformat într-o cameră de spital, se aflau toate materialele necesare unei intervenții de urgență.

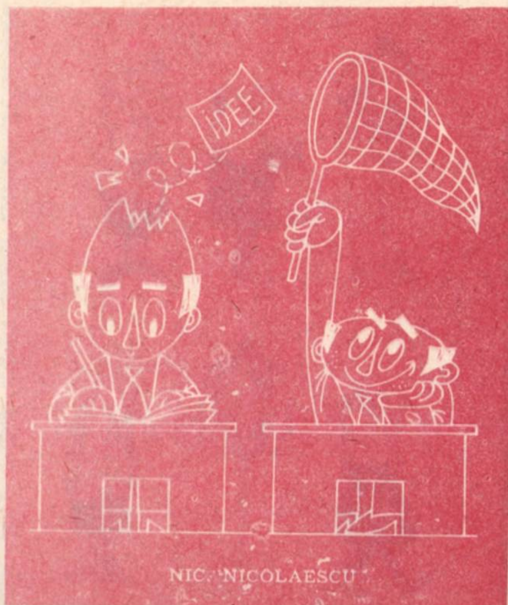
Instruite foarte sever, infirmierele asigurau o permanență de zi și noapte. Contra unui onorariu, doctorul Kennedy acceptă rolul de doctor personal al lui Don Corleone, cu reședința în casa pacientului, cel puțin pînă cînd acesta intră în covalescență, în urma atacului Familiilor adverse care-i primejduise viața.

Sonny făcuse zidul care-l înconjura pe tatăl său impenetrabil. Ocupanții tuturor caselor vecine erau plecați în vacanță în Italia natală, plătiseră chiriile și celelalte angarale și lăsaseră în locul lor oameni de încredere ai Familiei Corleone. Îl trimiseră pe Freddie Corleone la Las Vegas în recunoaștere pentru a tatona terenul operațiunilor pe care Familia urma să le întreprindă în hotelurile și cazinourile de lux. Las Vegas-ul nu făcea parte din imperiul Coastei de Vest, era încă neutru. Caidul acestui imperiu îi garantase lui Freddie securitatea. Cele cinci Familii new-york-eze nu-și mai dăduseră osteneala să-l urmărească pe Freddie pînă la Las Vegas. Aveau destulă bătaie de cap pe propriul lor teren din New York.

Doctorul Kennedy interzisese orice discuție de afaceri în prezența lui Don Vito Corleone, care însă nu ținuse seama de interdicția sa și ordonase desfășurarea „consiliilor de război" în camera sa. Din prima seară a reîntoarcerii sale acasă, Sonny, fiul său, Tom Hagen, Clemenza și Tessio, consilieri personali, se reuneau la patul său.

Don Corleone era încă prea slăbit pentru a vorbi, dar el voia totuși să se facă ascultat și să-și impună dreptul său de veto. Cînd află că Freddie a plecat la Las Vegas pentru a se iniția în secretele hotelurilor și cazinourilor, el încuviință acțiunea cu o înclinare din cap. Dar cînd i se spuse că Bruno Tattaglia fusese lichidat de către un ucigaș plătit de Familia Corleone, el clătină din cap și suspină. Ceea ce-l emoționă cel mai mult a fost faptul că fiul său Michael îl omorîse pe Sollozzo și pe Căpitanul McCluskey pentru a-l răzbuna pe el, pe Don Vito Corleone, și că apoi se expatriase în Sicilia. Apoi, cu un gest el concedie toată lumea din camera sa. Consiliul a fost continuat în cabinetul său de lucru, bine garnisit cu lucrări de drept.

Sonny Corleone se-nfundă în marele fotoliu care se afla în spatele biroului tatălui său. „După părerea mea" — zise el — „trebuie să-l lăsăm pe bătrîn să se odihnească 15 zile, pînă cînd el hotărăște că este timpul să atacăm". O pauză. „Aș vrea să repun treburile pe făgașul lor înainte de restabilirea sa. Sticleții ne lasă calea liberă. Primul obiectiv : repunerea în funcțiune a băncilor-loterii din Harlem. Negrii și-au trăit traiul aici. E vremea noastră să le luăm în mînă. Ei le-au stricat, cum fac ei întotdeauna cînd pun mîna pe ceva. Mulți distribuitori nu i-au plătit pe cîștigători. Îi poți vedea la volanul Cadillac-ului, spunînd jucătorilor că-și vor putea ridica cîștigurile mai tîrziu. Ori te pomenești cu ei că nu varsă nici jumătate din cîștigurile scoase din loterii. Nu vreau ca oamenii noștri să aibe aerul că sînt prea bogați. Nu vreau să umble tot timpul la țol festiv, plimbînd pe sub nasul jucătorilor mașini care iau ochii. Vreau să plătesc cîștigătorilor pe loc. Vreau mai ales să înlătur pe șmecherii a căror necinste aduce prejudicii reputației noastre. Tom — te vei ocupa de treaba asta ! În momentul în care vei face să se afle că ne bucu-

răm de libertate din partea polițailor, totul va reintra în normal".

„Sînt cîțiva tipi ai dracului de duri în Harlem", zise Hagen. „Au apucat să se-nfrupte din cașcaval și nu vor accepta fărămituri".

„Dă-i lui Clemenza numele lor" zise Sonny liniștit. Le va închide gura".

„Nici-o problemă", îi răspunse Clemenza lui Hagen.

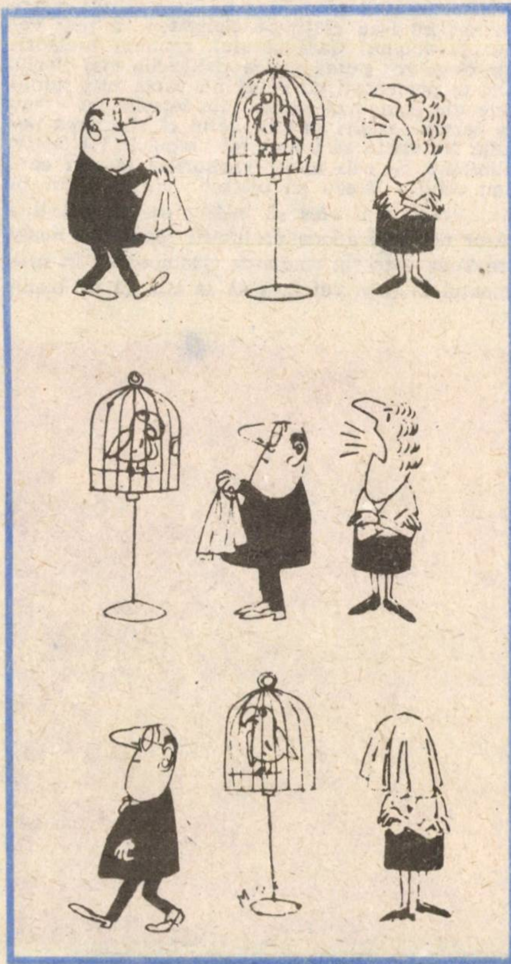
Tessio ridică problema cea mai importantă :

„De cînd ne-am apucat de treabă, cele cinci Familii rivale ne tot bagă bețe-n roate. Oamenii lor pradă băncile noastre din Harlem și birourile de pariuri de pe Coasta de Est. S-ar putea să ne facă zile fripte și sindicatul de confecții pe care-l patronăm. Războiul ăsta ne va costa scump".

„Poate că nu", zise Sonny. „Dușmanul știe că nici noi nu stăm cu mîinile în sîn și că scoatem dinte pentru dinte. Am făcut diligențe pentru încheierea păcii. Poate că aranjăm lucrurile pentru omorîrea nemernicului de Tattaglia".

Hagen interveni :

„Negocierile n-au început. Tipii aceștia îi tratează de sus pe oamenii noștri. Ei au pierdut multe lovele în ultimul timp și vor să-și scoată pîrleala punîndu-ne pe noi să plătim oalele sparte. Și pe drept cuvînt ! După părerea mea, ei doresc ca noi să participăm la traficul de drog pentru a se servi de influența noastră politică. Cu alte cuvinte, ei ar dori să acceptăm propunerea lui Sollozzo, fără Sollozzo, de astă dată. Dar ei nu vor vorbi deschis înainte de a ne da cîteva lovituri. Speră să fim mai rezonabili după ce ni se vor muia puțin oasele".

„Nu-i nimic de făcut în treaba cu drogul" zise Sonny scurt. „Don Corleone a zis „nu" și „nu" va rămîne pînă nu-și schimbă el părerea".

„Atunci, trebuie să facem față unei grave probleme tactice" ricană Hagen. „Sursele noastre de venituri sînt vulnerabile : pariuri și loterii clandestine. Familia Tattaglia trăiește din prostituție și din sindicatele docherilor. Cum să-i ataci pe terenul ăsta ? Celelalte Familii au cîștiguri provenind din jocuri și-și investesc veniturile în sindicate, camătă și afaceri imobiliare. Pe scurt, resursele lor nu sînt inaccesibile, în timp ce ale noastre sînt descoperite din toate părțile. Barul de noapte al lui Tattaglia e prea cunoscut pentru a se lua cineva de el. Toate astea nu-mi plac. Cît timp Don Corleone nu participă la joc, influența politică a adversarilor este echivalentă cu a noastră. Iată problema, și ea este gravă !"

„Dar asta-i treaba mea, Tom !" exclamă Sonny. „Voi găsi soluția. Continuă să tatonezi terenul în vederea unei conferințe de pace și pune afacerile pe roate. Vom vedea atunci ce e de făcut și vom acționa așa cum vor dicta împrejurările. Clemenza și Tessio au destui soldați pentru a ține în șah cele cinci Familii. Dacă vor dori să ne luptăm, ne vom lupta !

Îndepărtarea escrocilor negri de la loterii nu prezintă nici o dificultate. Va fi îndeajuns să-i turnăm poliției, care se va ocupa de ei. În acest timp, negrul nu va putea cumpăra un polițist cu un grad mai mare sau un politician pentru a-și asigura protecția. Aceasta datorită prejudecăților de rasă și neîncrederii dintre rase. Dar, oricum, nu trebuie să ne facem prea mult sînge rău în privința Harlemului".

Cele cinci familii loviră unde nu se aștepta nimeni. Doi conducători puternici de la sindicatele din confecții, în serviciul Familiei Corleone, au fost asasinați. Pariorii și cămătarii Familiei Corleone au fost alungați din cartierul docurilor. Sindicatele docherilor l-au părăsit pe Corleone pentru a se afilia celor cinci Familii inamice. Peste tot în oraș pariorii lui Corleone au fost bombardați cu amenințări pentru a fi forțați să spele putina. Cel mai bătrîn bancher din Harlem, vechi prieten și aliat al lui Corleone, a fost de asemenea asasinat. Nu exista cale de mijloc. Sonny ordonă șefilor în subordinea sa să-și pregătească armele.

Clemenza și Tessio închiriară fiecare un apartament pe care-l mobilară numai cu saltele și un frigider pentru alimente. Aceste locuințe fuseseră deasemenea burdușite cu arme și muniții. Oamenii plătiți ai clanului fură încartiruiți aici. Fiecare parior al Familiei era un protejat de o echipă de gorile, dar pentru loteriile din Harlem era prea tîrziu : bancherii trecuseră la inamic cu arme și bagaje și trebuia așteptată o schimbare de vînt pentru a recupera teritoriul.

Toate aceste măsuri costară scump Familia Corleone. În acest timp s-a cîștigat puțin. La capătul cîtorva luni unele lucruri s-au clarificat. Mai ales s-a văzut că Familia Corleone se angajase într-un joc prea costisitor.

Existaseră unele motive. Don Corleone era încă prea slăbit de pe urma atentatului pentru

a se ocupa de afaceri și o bună parte din influența politică a Familiei se pierduse. Zece ani de viață relativ liniștită afectaseră în mod serios calitățile de combatanți ale lui Clemenza și Tessio. Clemenza rămăsese administrator și un executant de primă mînă, dar el nu mai avea colțul ascuțit din tinerețe care făcea minuni cînd își conducea oamenii. Împuținat deasemenea de vîrstă, Tessio nu mai era implicabil. În ciuda capacității sale, Tom Hagen nu era un consilier pentru vreme de război, și mai ales, el nu era sicilian.

Sonny Corleone își dădea seama de slăbiciunile Familiei, dar în ciuda stării de război, nu putea să le neutralizeze. Îndeplinind funcția de caid numai ad-interim, nu avea dreptul să-i înlocuiască pe actualii șefi în subordine și nici pe consilieri. O concediere ar fi fost deasemenea foarte periculoasă pentru că ranchiuna împinge adesea la trădare.

La început Sonny s-a gîndit să ducă o luptă de ariergardă pentru a încetini avansarea inamicului pînă ce Don Corleone ar fi reluat conducerea. Dar trădarea bancherilor din Harlem și teroarea care domnea printre pariorii din integ orașul, făceau situația precară. Se hotărî să dea o lovitură în stil mare.

O lovitură în stil mare însemna lovirea dușmanului în plină față. El puse la cale o operație complexă, pentru uciderea în același timp a șefilor celor cinci Familii asociate împotriva clanului Corleone. În acest scop, el puse să fie supravegheați. Dar inamicul se prinse la această figură. Șefii Familiilor se dară la fund și nu mai apărură în public.

Războiul dintre cele cinci Familii și imperiul Corleone era într-un impas.

CAPITOLUL 18

Amerigo Bonasera locuia în apropierea întreprinderii sale de pompe funebre, pe strada Mulberry. Venea zilnic acasă să-și ia masa de prînz. Apoi se-ntorcea la slujbă pentru a participa la veghea defuncților care se aflau în saloanele funerare.

Glumele care se făceau pe seama profesiunii sale, în special cele referitoare la detaliile tehnice ale meseriei, îl exasperau. Niciunul dintre prietenii săi, din membrii familiei, niciunul din vecinii săi, evident, nu-și permiteau asemenea libertăți cu el. Nu era o meserie proastă și toate îndeletnicirile care de secole asigură pîinea zilnică cu sudoarea frunții, merită să fie respectate.

Deci, îl regăsim și astăzi pe Bonasera în apartamentul său elegant, bine mobilat și împodobit cu statui ale Sfintei Fecioare Maria protejate de clopote de sticlă, în fața cărora ard permanent mici candele. Bonasera aprinde o țigară Camel și se destinde degustînd un pahar de whisky american. Nevasta sa aduce un castron de supă aburind și-l pune pe masă. Sînt numai ei doi acum. Fiica lor este plecată la Boston, la o mătușă. Acolo va uita mai ușor amănuntele dezgustătoare ale violului, și rănile pe care i le-au provocat cei doi ticăloși se vor cicatriza mai ușor. Corleone i-a pedepsit după cum meritau.

Mîncînd supa, soția sa îl întreabă :

„Te-ntorci la treabă după masă ?"

„Da" răspunde Amerigo.

Doamna Bonasera respectă meseria soțului ei, dar o înțelege într-un mod eronat. Într-adevăr, ea n-a ajuns să priceapă că operațiunile pur tehnice contează mai puțin.

Ca cea mai mare parte a profanilor, ea crede că soțul ei era plătit pentru abilitatea cu care făcea cadavrele să pară atît de asemănătoare cu omul viu. Talentul lui în această privință era proverbial. Dar prezența lui în carne și oase la veghea defunctului conta mai mult. Cînd familia îndoliată se instala seara în capelă pentru a primi rudele și prietenii care-și prezentau condoleanțele, ea avea nevoie de Amerigo Bonasera.

El patrona moartea cu severitate. Mereu gravă, fața sa reflecta totuși o vigoare reconfortantă. Cu o voce joasă, dar autoritară, el dirija riturile funerare. El ușura cu pricepere durerile prea arzătoare, readucea o undă de rațiune celor care se pierdeau în durerea lor. Nu prezenta niciodată condoleanțe prea complicate și se ferea de orice dezinvoltură. După ce Bonasera asigura serviciile pentru un defunct, familia întotdeauna revenea pentru următorii. Niciodată nu-și abandona clienții în acest ultim popas al lor pe pămînt.

În general, își acorda o mică odihnă după masă. Apoi își făcea toaleta : se rădea, se pudra cu talc din abundență pentru a face să dispară urmele negre ale bărbii. Își clătea gura. Totdeauna schimba albiturile. Își punea o cămașă de un alb strălucitor, cravată neagră și șosete negre. Apoi îmbrăca un costum proaspăt călcat și încălța pantofi de un negru mat. Ținuta era puțin sinistră, dar impunea. Bonasera își vopsea părul în negru — o frivolitate neobișnuită pentru un italian din generația sa. Dar asta nu era o chestiune de vanitate. Cu vîrsta, părul său căpătase culoarea „sare și piper", ceea ce părea frivol pentru meseria sa.

După supă, nevasta îi servi un steak subțire cu cîteva linguri de spanac rumenit în unt. Mînca încet. Terminînd masa, bău o ceașcă de cafea și fumă încă un Camel, gîndindu-se la nefericita lui fiică. Nu va mai fi niciodată cum fusese înainte de atacul celor doi nemernici. Chirurgi abili îi redaseră frumusețea. Dar rămăsese cu o privire de animal speriat, care îl obseda pe Bonasera. Părinții o trimiseseră la Boston pentru cîtva timp, cu speranța că se va restabili mai repede. Bonasera știa prea bine că durerea și teroarea sînt mai puțin de temut

— Nici asta nu-mi seamănă ! Te apuci și mai faci încă unul !

decît moartea. Meseria îl învățase să fie optimist.

Tocmai își terminase ultima ceașcă de cafea cînd telefonul din salon sună. Nevastă-sa nu răspundea niciodată cînd era el acasă. Se ridică, stingînd țigara. Îndreptîndu-se spre telefon, își desfăcu cravata și începu să-și descheie nasturii cămășii pentru odihna de după amiază. Ridică receptorul și spuse politicos : „Alo !".

Vocea de la celălalt capăt al firului era dură : „La telefon Tom Hagen. Îți telefonez din partea lui Don Corleone".

Amerigo Bonasera simți cafeaua urcîndu-i-se în gît și un început de greață. Se făcea anul de cînd se-ndatorase „nașului", de cînd acesta răzbunase cu vîrf și îndesat dezonoarea fiicei sale. Aproape că uitase de această datorie. Cînd văzuse capetele însîngerate ale celor doi ticăloși care-i batjocoriseră fiica ar fi făcut orice pentru naș. Dar timpul distruge recunoștința mai repede decît frumusețea. În acest moment Bonasera avu sentimentul neplăcut al unui individ amenințat de un dezastru. Mormăi nesigur în receptor : „Da, vă ascult !"

Tonul glacial al lui Hagen îl ului. Secretarul, deși nu era italian, se arătase întotdeauna de o perfectă curtuazie. Și, iată că acum tonul lui era grosolan. „Datorezi un serviciu nașului. El nu se îndoiește că i-l vei face, că vei fi fericit să-ți arăți recunoștința. Peste o oră, nu mai devreme, eventual o oră și ceva, el va fi la întreprinderea ta și-ți va solicita ajutorul. Fii acolo pentru a-l întîmpina. Ai grijă să fii singur. Trimite-i pe toți acasă. Dacă ai vreo obiecțiune, formulează-o imediat. I-o voi transmite lui Don Corleone. Îl vor servi alți prieteni".

Lui Amerigo Bonasera îi venea să țipe de frică. „Cum poți să crezi că nu l-aș servi pe naș ? Aș face orice pentru el. Nu mi-am uitat datoria. Mă reîntorc imediat la sediu".

Hagen vorbi ceva mai politicos, totuși cu un ton bizar : „Mulțumesc. Nașul nu s-a îndoit niciodată de tine. Servește-l diseară și în caz de nevoie poți întotdeauna să mi te adresezi. Mi-ai cîștigat simpatia".

Aceste remorci îl speriară și mai mult pe Bonasera. Murmură : „Vine el însuși să mă vadă astă-seară ?".

„Da".

„Trebuie să înțeleg că este completamente restabilit de pe urma rănilor ? Dumnezeu fie binecuvîntat".

După un moment Hagen zise liniștit :

„Da !" Declic. Închise telefonul.

Bonasera simțea sudoarea abundentă șiroind. Se duse în camera sa, își schimbă cămașa și-și clăti gura. Dar nu se rase și nu-și puse altă cravată. Își chemă asistentul pentru a-i ordona să rămînă cu familia îndoliată și pentru a instala defunctul în salonul din față, explicîndu-i că el are treabă în laborator și că nu vrea să fie deranjat. Asistentul încercă să-i pună întrebări. Bonasera i-o tăie scurt și-i spuse să execute ordinele.

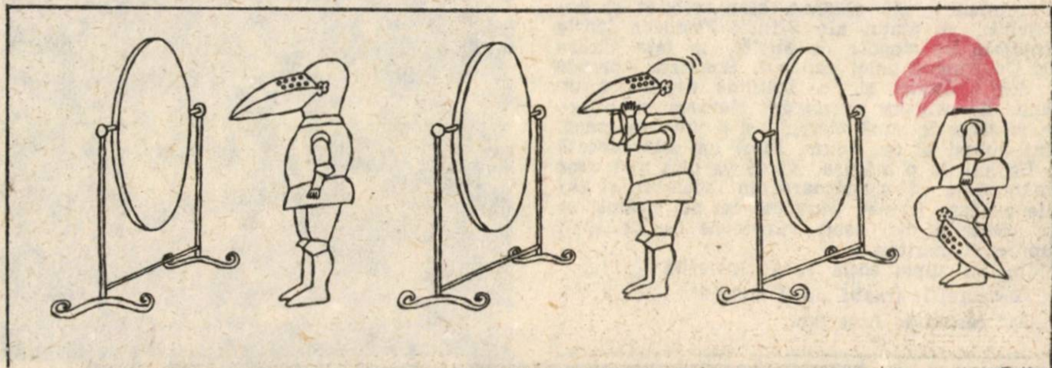
Își îmbrăcă haina și se întoarse în sufragerie. Soția lui încă mînca. Părea surprinsă. „Am treabă", zise el cu un aer atît de sinistru încît ea nu mai îndrăzni să-l întrebe nimic. Bonasera ieși și se-ndreptă pe jos spre întreprinderea sa de pompe funebre.

Clădirea se înălța singuratică în mijlocul unui teren înconjurat de un gard vopsit alb. Un drum îngust ducea de la stradă pînă în spatele imobilului. Era destul de larg totuși pentru a permite trecerea ambulanțelor și carelor mortuare. Bonasera împinse poarta și o lăsă deschisă. Apoi înconjură clădirea pentru a intra prin ușa largă care permitea accesul vehiculelor. Văzu pe membrii unei familii în doliu intrînd prin față pentru a prezenta condoleanțele rudelor apropiate ale defunctului de azi.

Bonasera cumpărase cu mulți ani în urmă această instalație de la un antreprenor care voia să se retragă. La vremea aceea se ajungea la peronul din față urcînd mai multe trepte. Aceasta punea o problemă : cei în vîrstă și cei care mergeau cu greutate nu puteau urca scările decît cu prețul unor mari eforturi. Bonasera, cu puțină cheltuială, înlocuise scările cu un plan înclinat cu o pantă dulce.

În spatele clădirii, biroul, sala de îmbălsămare și magazia de sicrie erau separate de saloanele mortuare prin uși insonorizante. Produsele chimice și oribilele instrumente de lucru se aflau în laborator în dulapuri încuiate cu grijă. Bonasera se duse direct la biroul său : se așeză în fotoliu și aprinse un Camel, deși nu fuma aproape niciodată cînd era la treabă. Apoi începu să-l aștepte pe Don Corleone.

Încă de la începutul așteptării se scufundă într-un abis de disperare. Ghicea ce serviciu i se va cere. De un an Familia Corleone se războia cu alte cinci mari Familii criminale din New York. Masacrul ocupa un loc de important în ciocnirile dintre ele. Cădeau o groază de combatanți de ambele părți. Desigur, clanul Corleone omorîse pe cineva important și acum doreau să facă să-i dispară cadavrul. Și ce putea fi mai simplu decît să-l îngroape oficial sub o falsă identitate de către un antreprenor

de pompe funebre bine cunoscut ? Amerigo Bonasera nu-şi făcea nici o iluzie cu privire la gravitatea actului pe care urma să-l îndeplinească şi care-l făcea complice al faptei lor, complicele unui asasinat. Dacă se descoperă tărăşenia, puşcăria îl mănîncă. Fiica şi nevasta sa se vor bălăci în mizerie şi numele respectabil al lui Amerigo Bonasera va fi tîrît în noroiul amestecat cu sînge al războaielor dintre mafioţi.

Mai fumă un Camel, deşi nu era fumător pasionat. Apoi se gîndi la ceva încă şi mai îngrozitor. Dacă celelalte Familii aflau că ajutase pe Corleone, îl vor considera duşman. Bonasera se şi vedea asasinat. Blestema ziua cînd se dusese la naş şi-i ceruse să-l răzbune. Îşi blestema fiica, America şi chiar propria reuşită. Apoi, îndepărtînd gîndurile negre îşi redobîndi optimismul. S-ar putea ca lucrurile să se termine cu bine. Don Corleone era un tip pedant care-şi lua toate măsurile pentru reuşita operaţiunilor. Trebuia doar să-şi păstreze sîngele rece. În orice caz, cel mai rău ar fi fost să stîrnească mînia lui Corleone.

Auzi un zgomot de pneuri frînînd pe pietriş. Trase cu urechea şi înţelese că o maşină a oprit în spatele imobilului. În cameră îşi făcu apariţia o namilă — Clemenza. Ceva mai tîrziu Bonasera recunoscu zgomotele unui vehicol mai greu. Era precis o ambulanţă. Clemenza, care ieşise între timp, reapăru urmat de doi oameni care purtau o brancardă. Cele mai negre previziuni ale lui Bonasera se adevereau : pe brancardă, un cadavru acoperit de o cuvertură gri ; picioarele galbene, ieşeau goale de sub pătură.

Clemenza conduse pe brancardieri înspre camera de îmbălsămare, apoi un alt personaj se întrupă din umbră. Era chiar Don Corleone.

Naşul slăbise şi se mişca cu o rigiditate ciudată. Îşi ţinea pălăria în mînă şi părul întins cu grijă părea că vrea să-i mascheze chelia. Părea mai bătrîn dar încă în putere. Scoţîndu-şi pălăria şi ducînd-o cu un gest reverenţios la piept, îl întrebă pe Bonasera : „Deci, prietene, eşti gata să-mi faci un serviciu ?".

Bonasera încuviinţă cu o înclinare a capului.

Naşul se îndreptă spre laboratorul de îmbălsămare şi Bonasera îl urmă cu picioarele moi. Brancardierii deja întinseseră cadavrul pe una din mesele de disecţie. Don Corleone făcu un semn abia perceptibil cu pălăria. Toţi ceilalţi ieşiră din cameră.

„Ce doriţi de la mine ?" şopti Bonasera.

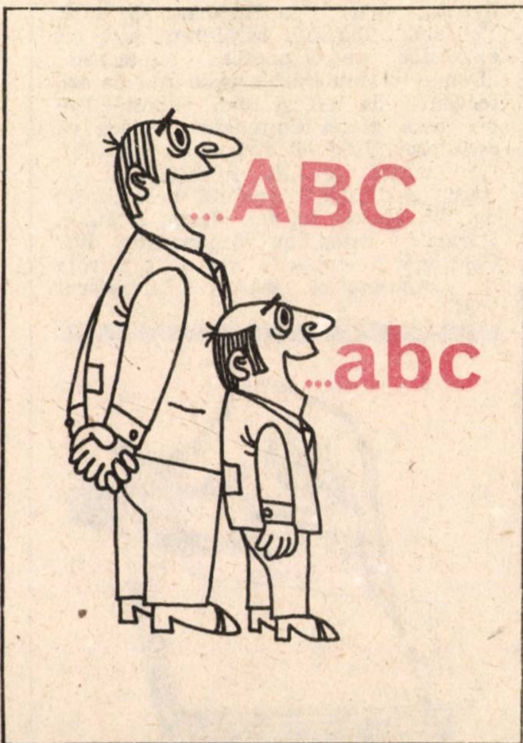
Naşul privea fix masa. „Vreau să faci apel la tot talentul tău, la toată arta ta, toată îndemînarea, la toată prietenia pe care o ai pentru mine. Nu vreau ca mama sa să-l vadă în halul ăsta !".

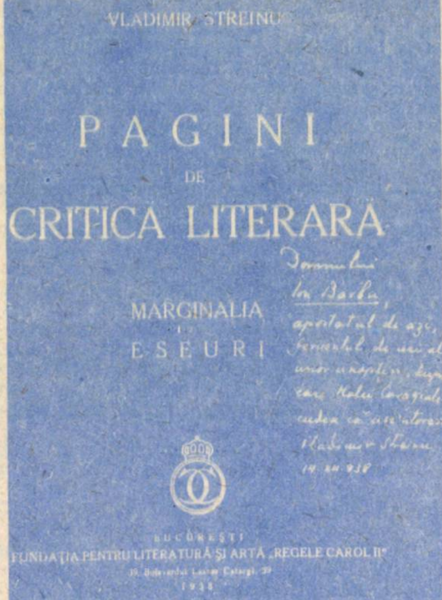
Merse la masă şi ridică cuvertura gri. Deşi văzuse multe în meseria sa în ultimii ani, Bonasera îşi stăpîni cu greu un strigăt de oroare. Naşul dezvelise capul lui Sonny Corleone, sau mai degrabă ceea ce rămăsese din el. Un glonte care ieşise prin ochiul stîng spărsese în ţăndări faţa. Nasul şi obrazul stîng formau o masă indefinită, sîngerîndă.

Naşul întinse mîna pentru a se sprijini un moment pe Bonasera. „Iată cum mi-au masacrat fiul" zise el.

În româneşte de
Elisa Madolciu

SEMNIFICAŢIA UNUI AUTOGRAF

● Reproducem un autograf inedit al criticului şi istoricului literar **Vladimir Streinu** pe cartea sa **Pagini de critică literară,** apărută la Bucureşti în 1938. Volumul (cu file netăiate) este un exemplar pentru poetul Ion Barbu : „Domnului **Ion Barbu,** apostatul de azi, ferventul de ieri al unor «nopţi» despre care Matei Caragiale credea că «se'ntorc». Vladimir Streinu 14.XII.1938". Ce vizează aluziile livreşti din această dedicaţie ? Apelînd la lecturile dv. din opera lui Ion Barbu şi Matei Caragiale aşteptăm răspunsurile dvs. Cele mai interesante vor fi publicate în „Almanahul estival Luceafărul 1984".

REPLICI

Prinţului d'Orange i se încredinţase o misiune secretă. Îl însoţea un înalt ofiţer care, la un moment dat îl rugă să îi spună în ce consta secretul acelei misiuni.
— Dar eşti capabil să păstrezi un secret ? îl întreabă prinţul.
— Desigur ! răspunse imediat celălalt.
— Şi eu la fel !

●

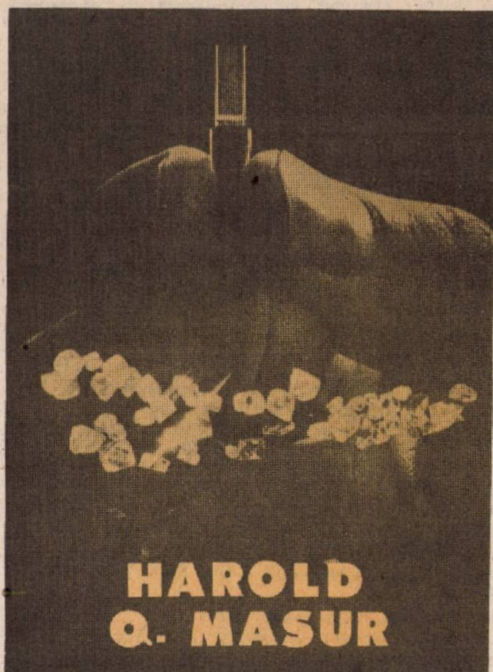
Un aghiotant citea generalului Costines o depeşă urgentă. Fiind chiar pe cîmpul de bătaie, un glonţ rătăcit lovi hîrtia, sfîşiind-o. Ofiţerul amuţi. Se întoarse către comandant şi îl privi fără să scoată măcar o vorbă.
— Citeşte mai departe, prietene, îi spuse generalul, un glonţ n-a putut şterge decît cel mult un cuvînt.

●

Deşi pierduse piciorul drept într-una din luptele la care participase, vestitul general Rivalores cerea cu insistenţă să fie lăsat să lupte în continuare. Piemontez de origine el şi-a dovedit vitejia în numeroasele războaie pe care le-a purtat patria sa adoptivă, Franţa. Aflîndu-se pe cîmpul de bătaie de la Naervinden, în toiul luptei, o ghiulea îi zmulse piciorul de lemn şi generalul fu aruncat într-un şanţ. Revenindu-şi repede în fire zise zîmbind ofiţerilor săi care săriseră să-l ajute :
— Ce idioţi ! strică ghiulele pe un picior de lemn ! Habar n-au că în lada de campanie mai am încă zece picioare de acest fel.

●

Fiul unui nobil care nu trăia la curte fu ridicat, pentru nişte merite obscure, cam peste noapte, la un grad de înalt ofiţer. Rangul îi dădea dreptul să participe la ceremoniile curţii. Introdus pentru prima oară la un astfel de eveniment, fiind pisălog din fire îl ameţise pe un vecin cu întrebările care nu mai conteneau :
— Cine e doamna aceea ? te rog.
— Regina.
— Dar cealaltă ?
— Contesa d'Artois.
— Şi ceea care se vede mai în spate ?
La care, vecinul, iritat, îi răspunse :
— Răposata regină.

UN DOCTOR ÎN ÎNCURCĂTURĂ

1.

Indată ce ajunserăm pe coridorul tribunalului, Papa se schimonosi ca un copil la disperare.

— Mor, — scînci el. Sîngerez tot.

— N-ai nimic, Papa, — zisei eu. Ne vei înmormînta pe noi toţi.

— Zece „bătrîne" — zise cu un nod in gît. Am plătit cauţiunea pentru nebunul tău de prieten fiindcă aşa m-ai sfătuit dumneata, domnule avocat. „Nu-ţi face griji" îmi spuneai. „Nu e nici un risc". Ei bine, acum e ? De ce n-a apărut la tribunal ?

Papa era Nick Papadopulos, chel, negricios, cu o siluetă de butoi şi cu nasul mare decorat de o broderie roşie de vase sparte.

— Dumneata eşti garant, plăteşti cauţiuni, — îi spusei. În toate meseriile există riscuri. Uneori cîştigi, alteori pierzi.

Din gîtlej i se dezlănţui un grohăit de teamă. Trebuie să-l găseşti, domnule avocat. Îmi datorezi asta. Am avut încredere în dumneata. Ai auzit ce a spus judecătorul. Să fie mîine dimineaţă la ora 10 la tribunal sau dacă nu, pierde cauţiunea. Dacă a şters-o, aşa să mă ajute pe mine Dumnezeu, domnule Jordan, da' să ştii că te aranjez cu toţi garanţii din oraş. Nu mai vezi un şfanţ pentru clienţii dumitale cîte zile vei avea.

— Va veni, Papa. Mîine dimineaţă va fi aici chiar dacă voi fi nevoit să-l aduc pe sus. Nu e unul din cei care să nu se achite de obligaţii. Miza e prea mare.

Credeam tot ce spuneam. Şi-ar risca un medic intern într-un spital cariera şi viitorul ascunzîndu-se pe undeva numai pentru că fusese chemat în instanţă pentru acuzaţia de atac premeditat asupra persoanei ? Nu cred. Dr. Allan Jaffee, un specimen splendid, tînăr, chipeş, studios, ambiţios, părea a fi înzestrat cu toate calităţile, afară de una : voinţa. Era un jucător inveterat : pocher, barbut, ruletă, loto, pariuri sportive, orice. Făcuse deja praf o avere frumuşică, iar acum, rămas lefter, ajunsese la mîna agentului său de pariuri căruia îi datora 4 000 de dolari. Se impotmolise. Agentul trimisese pe cineva să-l convingă cu argumente „musculoase", ceea ce se dovedise o eroare tactică. Tînărul Jaffee, fost campion universitar la categoria semi-mijlocie, îl garnisise pe cel ce venise după bani cu un nas zdrobit, o dantură ce nu mai putea fi decît înlocuită cu o proteză, plus zgîrieturi, contuzii şi traume multiple.

Întrucît fusese o scenă zgomotoasă, vecinii chemaseră poliţia. Poliţiştii îl trimiseseră pe musafirul nepoftit cu ambulanţa la spital, iar lui Jaffee îi încheiaseră acte de trimitere în judecată.

La audierea preliminară, în ciuda pledoariei mele de legitimă apărare, judecătorul, de acord cu procurorul, stabiliră cauţiunea ca fiind cea mai indicată în acest caz. El califică fără şovăială pumnii unui boxer în categoria „armelor periculoase" şi fixă data procesului.

Astfel, azi dimineaţă la ora 10, grefierul făcu apelul în dosarul „Statul New York contra Allan Jaffee". Judecătorul era la locul lui, juraţii se aflau în tribuna lor, procurorul era pregătit, avocatul apărării era gata, toţi erau pe poziţie, în afara inculpatului ! El nu-şi făcuse încă apariţia.

— Domnule judecător, — zisei eu. Inculpatul este medic intern la spitalul Manhattan General. Se prea poate să fi fost reţinut de vreo urgenţă. Se pare că avem o problemă...

— Nu, domnule avocat. Noi nu avem nici o problemă. Dumneavoastră aveţi o problemă. Şi

Almanah „Luceafărul", coala 16

aveţi la dispoziţie 20 de minute să o rezolvaţi. Apoi suspendă şedinţa. Aşa se face că am ţişnit din sala de şedinţe, am alergat într-un suflet spre un telefon şi am sunat la spital, dar acolo nu se ştia pe unde umbla Jaffee. Am încercat să sun la el acasă. Suna ocupat. Părea că nici nu plecase încă.

După scurgerea celor 20 de minute, m-am adresat judecătorului din a cărui privire ţişneau scîntei :

— Dacă aţi fi atît de amabil, aş îndrăzni să rog onorata instanţă să manifeste indulgenţă..

El mă întrerupse :

— Indulgenţa noastră este deja epuizată, domnule Jordan. Este intolerabil. Este o lipsă de respect sfidătoare faţă de timpul şi banii statului. Vom emite un mandat de executare pentru poliţie, începînd din acest moment. Dacă inculpatul se sustrage jurisdicţiei acestei instanţe veţi pierde cauţiunea. Termenul este mîine dimineaţă. Ora 10.

Lovi cu ciocănelul în masă şi făcu apel în dosarul următor.

Neliniştea lui Papa era lesne de înţeles. În criza aceasta mondială de bani gheaţă, zece „bătrîne" erau bani, nu glumă. Mi-am eliberat mîna din strînsoarea lui şi m-am dus din nou la telefon. Tot ocupat. Am mai încercat o dată — nimic. Am tras o înjurătură, am ieşit din clădire, am oprit un taxi şi m-am repezit pînă în strada 79 est.

2.

Jaffee locuia la etajul 2 al unei clădiri vechi din piatră. Am sunat şi n-a răspuns. Uşa nu era încuiată, aşa că am intrat. Am dat peste un haos de nedescris. Totul fusese întors cu fundu'n sus şi devastat. M-am îndreptat spre dormitor pregătit sufleteşte să dau peste orice grozăvie.

Şedea pe podea, sprijinit de pat. De data asta fusese desfiinţat de tot. Cineva, sau mai curînd mai mulţi „cineva", se străduiseră din răsputeri să-l aducă în halul în care era. Faţa parcă îi era tocată. Încercă să vorbească, dar nu reuşi decît să scoată nişte sunete guturale, incoerente. Doctorul avea mare nevoie de un doctor, şi încă repede.

M-am uitat după un telefon şi am văzut că receptorul atîrna pe jos, ceea ce explica de ce sunase mereu ocupat. Am pus receptorul la loc, l-am ridicat din nou, am bătut de cîteva ori din furcă şi am obţinut tonul. Am format numărul de la spitalul Manhattan General şi le-am spus că unul dintre medicii lor interni a suferit vătămări şi că era într-o situaţie foarte critică, le-am dat numele lui şi adresa şi am adăugat :

— E foarte urgent. Dacă nu vă grăbiţi s-ar putea să-l pierdeţi.

Cînd m-am întors în dormitor, l-am găsit lat jos, fără cunoştinţă, ceea ce trebuie să fi fost o adevărată binecuvîntare pentru el.

Ambulanţa a ajuns repede, mi s-a permis şi mie să-l însoţesc, aşa că am urcat lîngă şofer. Pe drum s-au luat toate măsurile de prim-ajutor posibile. Ne-am strecurat prin circulaţia densă mai mult pe două roţi, cu sirena permanent în funcţiune, am trecut de cîteva ori pe roşu băgînd groaza în toţi pietonii.

— Cine l-a aranjat în halul ăsta ? — întrebă şoferul.

— Nu ştiu. Aşa l-am găsit.

— Sînteţi prieten cu doctorul Jaffee ?

— Sînt avocatul lui.

— Ei, că bine zici ! Parcă trebuia să fie azi dimineaţă la tribunal, nu-i aşa ?

— Ştii şi dumneata de chestia asta ?

— Sigur că da. A fost de serviciu pe ambulanţă săptămîna asta. Zicea că-i datorează o sumă frumuşică agentului lui de pariuri dar că n-are de unde face rost nici de-o para chioară. Mai zicea că l-a făcut K.O. pe un tip care venise să ia datoria asta, în limita legitimei apărări, fără nici o îndoială, dar că avocatul lui i-a zis că niciodată nu se poate şti ce hotărîre vor lua juraţii. Aşa că ieri dimineaţă era destul de amărît, săracu'. Zău, Jaffee ăsta e un tip de care merita să-ţi fie milă, şi tocmai de aia n-am înţeles cum de s-a putut schimba aşa.

— Cum adică s-a schimbat ?

— Păi, s-a schimbat aşa, ca fel de-a fi. Toată dimineaţa avusese o mutră abătută rău de tot, parcă i se înecaseră toate corăbiile, şi apoi, aşa din senin, parcă era în al nouălea cer, rîdea şi glumea într-una.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

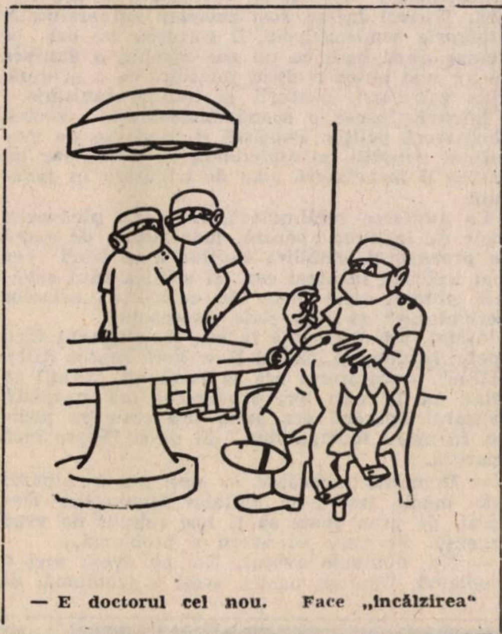
— Imediat după ce am adus-o pe stewardesă.

— Care stewardesă ?

— Aia de la Liniile Aeriene Global. Faţa i se schimonosi. Biata fată ! Mersese cu una din maşinile aeroportului Kennedy pînă la Grand Central. Tocmai traversa Lexingtonul cînd a dat taxiul peste ea. Eheei, probabil că avea ceva viteză. Praf a făcut-o ! Jaffee nici nu spera s-o mai poată salva. Nu ştiu ce-o fi făcut el acolo, în spate, dar oricum trăgea tare, cu oxigen, cu injecţii, cu de toate. Pînă am ajuns cu ea la camera de gardă. Atunci, după ce a ieşit el de acolo şi am plecat după alt accidentat, am observat eu schimbarea. Era ciudat. Parcă nu-l mai frămînta nimic. Era tot numai un zîmbet !

— Îţi aminteşti cum o chema pe fată ?

— Korth. Alison Korth. Îmi amintesc pentru că doctorul Jaffee era atît de ocupat ajutîndu-i pe cei de la camera de gardă, încît a trebuit să completez eu toate formularele.

— E doctorul cel nou. Face „încălzirea"

Mai dădu un colț, opri sirena, frînă la peronul de la intrarea în spital și dădu fuga în spate să ajute la scoaterea tărgii și transportul bolnavului în spital, unde era așteptat de o echipă întreagă de medici. O soră de o frumusețe răpitoare mi se așeză în cale și-mi spuse să intru în sala de așteptare.

Stăteam printre oameni cu chipuri mohorîte și mă gîndeam la tînărul Jaffee. Presupunerea cea mai logică era că agentul lui de pariuri, un tip cunoscut ca Marele Sam Tarloff, nu putuse să nu reacționeze cînd unul din băieții lui fusese tratat atît de neceremonios de un terchea-berchea. S-ar fi făcut de rîs. Și în aceste condiții, ce autoritate ar mai fi avut el față de eventualii lui debitori cărora le-ar fi trecut prin cap să nu-și plătească datoriile ? Așa că fusese nevoit să-i dea o lecție lui Jaffee.

Eram agitat și îngrijorat. Curiozitatea mea nu se putea împăca cu lipsa de acțiune. M-am ridicat și m-am îndreptat spre biroul de recepție unde am cerut informații despre domnișoara Alison Korth. Sora de la ghișeu își consultă registrul :

— Camera 625.

Am urcat cu liftul, am trecut pe lîngă camera surorilor, am găsit numărul respectiv și am băgat capul pe ușa întredeschisă. Fata din pat era toată înfășurată în bandaje, cu ochii închiși, sub acțiunea unor sedative, puternice, cu mîna stîngă și piciorul drept suspendate, cu o fetișoară mică și cenușie, de mai mare mila.

Tresării auzind o voce :

— Sînteți unul dintre medici ?

Am clipit apoi și am observat de unde venea vocea. O femeie stătea țeapănă pe un scaun lîngă perete. Era trasă la față și copleșită de durere.

— Nu, doamnă, — zisei eu.

— Bine, bine, dar dacă cumva ești tot agent de asigurări de la compania de taxiuri, poți să pleci. Vom lua un avocat și veți sta de vorbă cu el.

— Chiar așa să faceți ! — zisei eu. Sînteți vreo prietenă de-a Alisonei ?

— Sînt sora ei.

— Țineți-vă tare pe poziție. Să nu-i lăsați pe măscăricii ăia să vă impresioneze și să vă facă să semnați vreo hîrtie.

Ea se ridică în picioare și se apropie de mine. Avea ochii de culoare închisă și o privire pătrunzătoare.

— O cunoașteți pe Alison ?

— Nu, doamnă.

— Totuși, cine sînteți ?

I-am dat o carte de vizită, s-a uitat la ea și s-a încruntat :

— Scott Jordan. Numele mi se pare cunoscut. Dar, oricum, noi nu am solicitat încă nici un avocat. Sînteți unul dintre aceia care, în goana după clienți, urmăresc ambulanțele ?

— N-aș zice, domnișoară Korth. Nu mă ocup de accidente rutiere.

— Atunci pe cine reprezentați ?

— Pe doctorul Allan Jaffee.

— Internul care s-a ocupat de Alison în ambulanță ?

— Da.

— E foarte drăguț. A venit și s-a interesat de Alison de cîteva ori ieri, cît am stat eu aici. Se încruntă și mai tare. Dar nu înțeleg. De ce are doctorul Jaffee nevoie de avocat ?

— E o poveste mai lungă, domnișoară Korth. Aș prefera să v-o povestesc la o cafea. Aici în spital este un bufet destul de bun.

Mă privea cu îndoială, așa că adăugai :

— Oricum nu puteți face nimic pentru sora dumneavoastră deocamdată, iar sora de servici vă poate anunța acolo dacă apare ceva între timp.

Se gîndi o clipă, apoi aprobă din cap și mă însoți de-a lungul coridorului pînă la lift, oprindu-se puțin la camera surorilor să le anunțe unde putea fi găsită. Ușa liftului se deschisese și din el ieși un bărbat. Se opri brusc.

— Bună, Vicky.

— Bună, Ben, — zise ea fără nici o urmă de simpatie în voce.

— Cum se mai simte Alison ?

— Tot cam așa, — răspunse ea.

— Și-a recăpătat cunoștința ?

— Numai pentru o clipă, apoi i-au făcut iar injecții și acum doarme. Nu trebuie deranjată.

Privindu-mă, ridică o sprînceană a mirare. Era un bărbat înalt, cu trăsături dure, cu păr negru și creț, îmbrăcat sport. Vicky ne prezentă :

— Dînsul este căpitanul Ben Cowan, co-pilot pe avionul cu care a zburat Alison ultima oară. Scott Jordan.

Mă salută cu o mișcare sacadată din cap.

— Plecați ?

— Mergem spre bufet, — zisei eu.

— Pot să vă însoțesc ?

— Cred că nu, — zise Vicky. Eu și domnul Jordan avem de discutat.

Nu reacționă în nici un fel la acest refuz categoric.

— Înțeleg. Oricum, te rog să-i spui Alisonei că am venit și că voi mai veni.

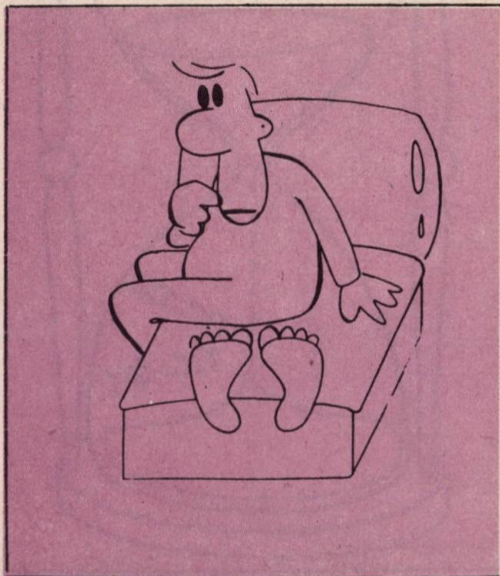
— Bineînțeles.

În lift nu a mai avut loc nici un dialog. Căpitanul Cowan a coborît la parter, iar noi la subsol. Am luat cîte o cafea la o măsuță într-un colț.

— Am impresia că nu vă este prea drag acest căpitan, — zisei eu.

— Îl detest.

— E prieten bun cu Alison ? — mi-am continuat eu ideea.

Ea făcu o grimasă :

— Alison e nebună după el. Iar mie nu-mi place absolut de loc. Cred că Ben Cowan e ca o otravă pentru ea.

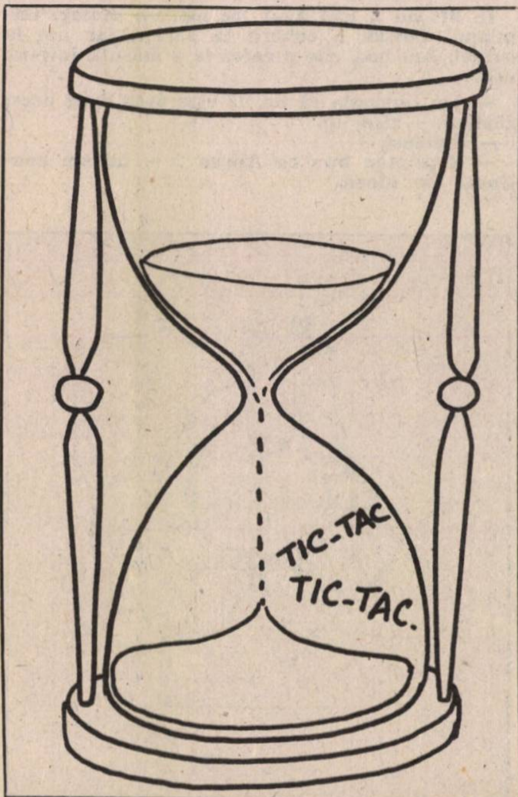
— De ce credeți asta ?

— Să zicem că din instinct. Intuiție feminină. Alison și cu mine sîntem foarte apropiate. Întotdeauna stă la mine cînd are escale la New York. S-a împrietenit cu Ben Cowan cam acum un an, și de atunci încoace parcă-i lovită cu leuca în cap, parcă-i drogată. Înainte avea încredere în mine. Dar acum, de cînd cu Ben, a devenit închisă, are secrete față de mine. Alison nu este o ființă prea practică. Întotdeauna a fost cam naivă și foarte încrezătoare, așa că sînt tare îngrijorată din cauza ei. Iar acum,... acest... acest... Începu să-i tremure bărbia, dar se stăpîni și clipind, își reținu lacrimile.

3.

Am sorbit din cafea dîndu-i răgaz să-și revină. După un timp, cu o voce stinsă și răgușită, mă întrebă despre Allan Jaffee. I-am spus că are datorii la jocurile de cărți, că s-a bătut și a fost dat în judecată dar nu a putut veni la proces. I-am spus cum m-am dus la el acasă și cum l-am găsit mai mult mort decît viu, bătut fără cruțare. Vicky era zguduită, dar oricum își uită măcar cîteva clipe propria ei durere. Era îngrijorată, așa că o condusei înapoi la etajul 6. Am coborît apoi căutînd pe cineva care ar fi putut să-mi spună în ce stare mai era Jaffee.

Am vorbit cu un medic stagiar care pica de oboseală și era furios la culme ; era obosit pentru că lucrase 10 ore în șir, și furios pentru că trebuia să repare vătămări provocate de oameni altor oameni.

— Îmi pare rău, domnule, — îmi zise el. Dar doctorul Jaffee nu poate sta de vorbă cu nimeni.

— Nici cu avocatul lui ?

— Nici cu Mîntuitorul lui ! Pe de o parte, pentru că are maxilarele puse în proteze, iar pe de altă parte, pentru că este sub sedative care-l vor ține amețit 24 de ore.

— Va putea scrie ?

— Da. După ce i se vor suda la loc cîteva fracturi de falange. Mai încercați dumneavoastră peste cîteva zile.

Peste cîteva zile putea fi prea tîrziu și nu aveam nici un chef să aștept. Așa că am ieșit din spital și tocmai făceam semn unui taxi cînd simții o mînă pe umăr. Era căpitanul Ben Cowan de la Global.

— Vă rog să mă scuzați că insist, domnule Jordan, — zise el. Dar sînt foarte îngrijorat de soarta Alisonei și de la spital nu pot afla mare lucru. Toți sînt teribil de secretoși. Mă gîndeam dacă sînteți prieten cu Vicky poate știți ceva.

— De ce nu o întrebați pe ea direct ?

Avea o expresie jalnică.

— Vicky și cu mine nu prea sîntem în termeni buni, n-avem aceleași lungimi de undă. Nu cred că mă place.

— Bine, dar adevărul este, căpitane, că nici eu nu știu nimic.

— Doctorii nu i-au spus nimic lui Vicky ?

— N-am vorbit despre asta. Eu nu le cunosc pe nici una dintre ele prea bine, căpitane. Pe Vicky am cunoscut-o numai azi.

— Aha ?! Fruntea îi fu brăzdată de o cută adîncă. Eu înțelesesem cu totul altceva. Credeam că ați venit la spital ca să o vedeți pe Vicky.

— Nu pe ea. Pe un client al meu.

— Un client ?! — zise el nedumerit.

— Sînt avocat. Îl reprezint pe medicul intern care s-a ocupat de Alison după accident.

— Jaffee ?

— Exact. Doctorul Allan Jaffee.

— Atunci cred că într-adevăr nu aveți cum să mă ajutați.

Mă tem că nu, — recunoscui eu în momentul în care se oprea un taxi căruia-i făcusem semn.

4.

„Tarloff" era un anticariat spre capătul bulevardului 4, o instituție mare și rentabilă în care se puteau găsi cîteva ediții princeps splendide și care era condusă de un cumnat al proprietarului. La etaj, Sam Tarloff avea o agenție de pariuri deosebit de activă, cu vreo zece telefoane ce zbîrnîiau încontinuu și cu personal foarte dubios. Marele Sam, un bărbat solid, cu o siluetă în formă de pară și un zîmbet angelic total discordant, stătea pe un piedestal urmărind totul și pe toți.

Mă recunoscu și mi se adresă cordial :

— Mă bucur că vă văd, domnule avocat. Să mergem în biroul meu.

L-am urmat într-o încăpere mică. Mă privea radios :

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule Jordan ?
— Tinere şef de orchestră ! — îi zisei, chiar în clipa asta te rog să-mi arăţi miinile.
— Pentru ce ?
— Hai, Samuel, las-o baltă. Ştii la fel ca şi mine că doctorul Jaffee e la spital.
— Unde ar putea fi altundeva ? Doar acolo lucrează.
— Nu în calitate de angajat, ci de pacient.
— Ce i s-a întîmplat ?
— L-a ciomăgit careva, aproape să-l omoare. Vreau să văd dacă nu ai pumnii răniţi.
— Eu ? Crezi că eu am făcut-o ?
— Tu sau unul din oamenii tăi. E o concluzie logică.
— Pentru că mi-a bătut unul din băieţi ?
— Da, pentru asta, şi pentru că încă iţi mai datorează bani.
— Greşiţi, domnule avocat. Nu-mi datorează bani. A plătit totul noaptea trecută, totul pînă la ultimul cent, bani gheaţă, plus dobînda.
— Samuel, eu sînt vulpoi bătrîn. Cu mine nu ţine. Cum ar fi putut Jaffee strînge atita bănet dintr-un salariu de medic intern ?
— Asta nu-i treaba mea, domnule avocat. Eu i-am dat chitanţă. Întreabă-l pe el !
— Nu poate vorbi. Are maxilarele în proteze.
— Atunci caută-l în buzunare. Trebuie să aibă chitanţa undeva.

După atita amar de vreme de cînd încolţeam martori la bară, îmi formasem instinctul de a detecta minciuna. Tarloff nu minţea. L-am crezut.

— Tu ai multe legături, Sam. Spune-mi, cine crezi că i-a făcut pocinogul ăsta ?

Se îmbăţoşă ca o statuie :

— Nu ştiu. Dar era de presupus, domnule avocat, trebuia să i se întîmple mai devreme sau mai tîrziu. Jaffee o căuta cu luminarea, n-avea pic de astîmpăr. Joacă fără capital. Cine ştie, poate datorează ceva şi la Shylock. Dar dacă vreţi, pot să mă interesez.
— Ţi-aş fi recunoscător.
— Ei, atunci ce-ar fi să pariaţi ceva pe Belmont, domnule avocat...
— Azi nu, Samuel. Pot să dau un telefon de la tine ?
— Sînteţi invitatul meu !

Am sunat la spitalul Manhattan General şi am obţinut legătura cu Vicky Korth în salonul surorii sale. Ea tot mai stătea de planton. Am întrebat-o dacă Alison mai avea prieteni buni la Global. Mi-a dat un nume, Ann Leslie, o altă stewardesă, care de obicei trage la Barbison, un fel de cămin pentru femei singure. Vicky s-a oferit să o sune ea şi s-o anunţe că o voi căuta.

Am găsit-o pe Ann Leslie aşteptîndu-mă în hol. Era o fată subţire, înaltă. Se vedea că e îngrijorată şi vroia să ştie cînd o va putea vizita pe Alison.

— Peste cîteva zile, — am zis eu.
— Fir-ar să fie ! Avea o expresie tragică. Zburăm din nou miercuri.
— Unde ?
— Aceeaşi destinaţie. Amsterdam. Cu acelaşi echipaj, în afară de Alison. Îi voi simţi mult lipsa.
— Cred că şi căpitanul Ben Cowan îi va simţi lipsa.

Mă privi cu coada ochiului gînditoare.

— Deci ştiţi despre el.
— Vicky mi-a spus. Şi ea nu este deloc încîntată.

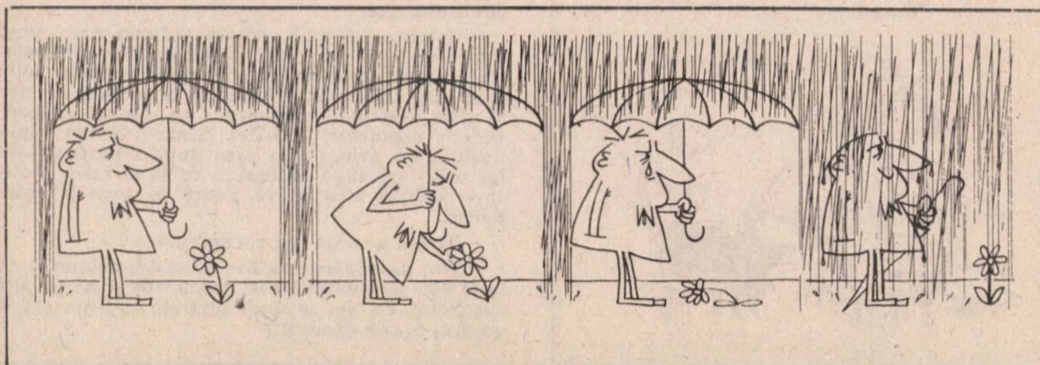
Ann Leslie se crispă.

— Nici eu nu-s încîntată. Cowan ăsta e un vînător de fuste, un afemeiat. Şi se foloseşte de oameni pentru a-şi atinge scopurile. S-a dat şi la mine, înainte de a veni Alison în echipajul nostru, dar n-a ţinut. Pur şi simplu nu-mi inspiră încredere. L-aţi cunoscut pe Ben ?
— Da. Pare foarte îndrăgosit de Alison.
— Joacă teatru, credeţi-mă pe mine.
— E atent cu ea aşa, pe faţă ?
— Da, nu fac nici un secret din asta, dacă la asta vă referiţi.
— Nu cumva ştii de ce nu a însoţit-o ieri pînă-n Manhattan după ce aţi aterizat la Kennedy ?
— Ba da. Pentru că a fost reţinut la vamă. L-au invitat să stea de vorbă într-una din camerele lor speciale. Eram şi eu acolo şi l-am auzit spunîndu-i Alisonei să se ducă ea înainte, că apoi va veni şi el.
— E ceva obişnuit pentru un membru al echipajului să fie reţinut la vamă ?
— De obicei, nu. Pe mine nu m-au întrebat niciodată nimic. Dar, oricum, nu cred că a fost mare lucru căci ştiu că va zbura cu noi şi miercuri, la următorul zbor.

Am mai vorbit un timp, i-am mulţumit şi i-am promis că-i voi spune Alisonei că o va vizita de îndată ce doctorii îi vor permite.

5.

Am plecat de acolo cu un taxi pînă la apartamentul lui Jaffee. Portarul clădirii m-a recunoscut şi m-a lăsat să intru.

Am rămas în picioare trecînd cu privirea peste tot haosul de acolo. Nimic nu fusese cruţat. Chiar şi tapiţeria de la mobilă fusese tăiată cu lama şi zegrasul era împrăştiat pe jos. Sertarele erau toate scoase şi răsturnate. M-am lăsat pe vine şi am răsfoit hîrtiile. N-am găsit nici o chitanţă de la Sam Tarloff, dar cam după o oră am găsit ceva şi mai interesant : o copie după o chitanţă de depunere de la banca Gotham Trust cu data de ieri ; era pentru suma de 34 000 dolari.

M-am ridicat în picioare, m-am îndreptat spre un scaun, fără a putea să-mi iau privirile de la ea. M-am întrebat cum o fi reuşit Jaffee, un falit fără credit, să facă rost de o astfel de sumă fabuloasă. Am văzut că depunerea nu se făcuse în bani gheaţă. Suma de 34 000 dolari era trecută la rubrica de cecuri.

Dar un cec de la cine ? Şi pentru ce ? Analizînd chitanţa cu atenţie, am simţit deodată un fior, un fel de prevestire, şi întrucît Gotham Trust era şi banca care-mi gira mie afacerile, aveam ceva relaţii acolo. Conturile bancare nu sînt chiar atît de secrete cum se crede în general.

Douăzeci de minute mai tîrziu intram pe uşile glisante ale băncii Gotham Trust, îndreptîndu-mă spre biroul domnului Harry Wharton, vice-preşedinte adjunct, căruia-i făcusem şi eu un serviciu riscant în urmă cu patru luni. Cînd mă văzu se ridică în picioare şi-mi strînse mîna. S-a aşezat apoi la locul său şi m-a ascultat. Examină încruntat hîrtiuţa cu depunerea lui Jaffee sărpinindu-se pe frunte, apoi ridică privirea spre mine cu o grimasă parcă de durere :

— Ei, domnule Jordan, cum să vă spun eu, aşa ceva nu se poate face.

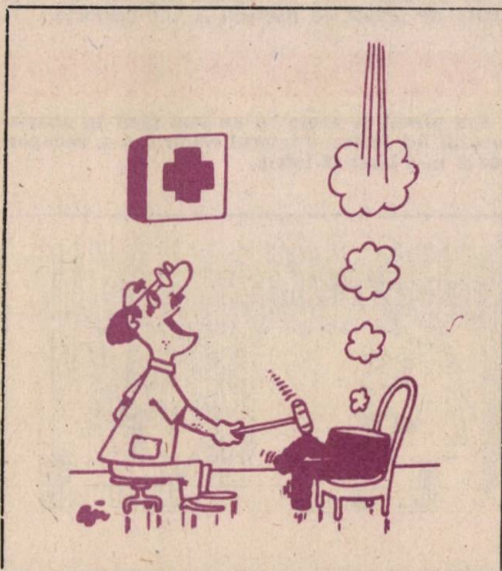
— Ştiu.

— Nu intră în practica băncii noastre să dea informaţii în legătură cu afacerile clienţilor noştri.

— Ştiu.

— Mi-e foarte greu.

— Ştiu.

Oftă şi se ridică în picioare, apoi dispăru în cine ştie ce ungher dosnic al băncii. Eu aşteptam fără să mă impacientez. Cînd se întoarse era uşor transpirat. Îşi drese vocea şi zise :

— Sper să înţelegeţi că este strict confidenţial ?

— Absolut !

Coborî vocea.

— Ei bine, conform microfilmului nostru, depunerea s-a făcut de pe un cec dat doctorului Allan Jaffee de către Jacques Sutro, Ltd. Presupun că numele nu vă este străin.

— Într-adevăr. Îţi rămîn profund îndatorat, Harry.

— Pentru ce ? Eu nu v-am spus nimic.

— Aşa este. Oricum, aş vrea, dacă se poate, să-mi dai şi mie o fotocopie.

Se îngălbeni la faţă şi aproape sări de pe scaun, aşa un tremur convulsiv îl apucă. M-am grăbit să adaug :

— E-n regulă, Harry. N-are nimic. Plec.

Sînt sigur că nu regreta că o fac !

Domnul Jacques Sutro este negustor de pietre preţioase şi lucrează într-un birou somptuos la etajul unei clădiri de pe bulevardul 5. Un specimen rasat, cu părul argintiu şi cu maniere tot atît de şlefuite ca şi opalul. Îşi puse mîinile cu manichiură perfectă la piept şi mă ascultă cu un zîmbet frumos ce punea în valoare cei mai frumoşi fildeşi în captivitate.

— Deci, — încheiam eu, ca avocat al doctorului Jaffee, v-aş rămîne îndatorat dacă mi-aţi putea furniza cîteva amănunte în legătură cu tranzacţia încheiată cu el.

— De ce nu discutaţi cu clientul dumneavoastră ?

— Aş face-o dacă ar fi posibil, domnule Sutro. Din nefericire, doctorul Jaffee a fost victima unui accident şi acum se află la spitalul Manhattan General, ca pacient, sub influenţa unor sedative foarte puternice. Ar mai putea trece multe zile pînă ce va fi în stare să vorbească. În acest timp eu mă ocup de problemele lui juridice şi este absolut necesar pentru mine să-mi completez informaţiile.

Sutro căzu pe gînduri.

— Sper că nu aveţi nimic împotrivă dacă sun la spital, nu ?

— Bineînţeles că nu. Chiar vă rog !

Obţinu numărul, vorbi, ascultă concentrat, apoi dădu din cap aprobativ şi închise. Îşi puse mîinile pe birou.

— Să ştiţi că eu l-am cunoscut înainte de a muri pe tatăl tînărului Jaffee.

— Şi eu, domnule Sutro. De fapt, el a fost cel care m-a angajat imediat după ce am absolvit facultatea. Tocmai de aceea mă ocup de afacerile fiului său.

— Înţeleg. Ei bine, bătrînul domn era unul dintre clienţii mei foarte preţuiţi. A achiziţionat cîteva piese deosebit de frumoase pentru soţie cînd încă mai trăia. Mai tîrziu a cumpărat chiar şi nişte nestemate nemontate ca măsură de prevedere împotriva inflaţiei. Tînărul Allan le-a lichidat tot prin firma mea după moartea tatălui său. Ieri după-amiază a venit şi mi-a oferit spre vînzare alte cîteva pietre pe care le moştenise.

— Marfa aceasta aţi recunoscut-o ?

— Nu, dar tînărul Jaffee mi-a dat asigurări că tatăl său mai cumpărase nestemate şi de la alţi negustori. Eu am evaluat pietrele şi i-am oferit un preţ foarte onorabil.

— Cît i-ați oferit ?

— 40 000 de dolari. El mi-a spus că are imediat nevoie de niște bani gheață, de fapt zicea că este foarte urgent și că nu putea să aștepte pînă ce banca mea va onora cecul. Mi-a spus că dacă îi dau 4 000 bani gheață, scade prețul cu 2 000. Așa că i-am dat banii în numerar și un cec de 34 000.

Pe figura lui Sutro se citea îngrijorarea.

— N-am făcut nimic rău, nu-i așa, domnule avocat ?

Am dat din umeri ; nu puteam să știu.

În scurt timp, domnul Sutro, după cîte îmi dădeam seama, urma să sufere un șoc groaznic, dar aveam de gînd să las pe altcineva să i-l provoace. Cînd am plecat l-am lăsat pe gînduri.

Acum aveam nevoie de Vicky Korth. M-am dus să o caut la spital, dar nu era în rezerva Alisonei, și nici Alison nu era. Se făcuse curățenie în cameră, se schimbaseră așternuturile ; nu era nici o urmă că ar fi fost ocupată. M-a străbătut un fior de gheață și m-am îndreptat spre camera surorilor. Erau de servici două fete îmbrăcate în alb. Răspunsul lor nu fu nici stereoptip și nici tăios :

— Alison Korth a suferit pe neașteptate unele complicații respiratorii și, în ciuda tuturor eforturilor făcute, nu a mai putut fi salvată.

N-aveam cum să știu dacă Vicky, în aceste momente, prefera să fie singură sau dacă i-ar fi făcut bine prezența cuiva. Propria mea experiență îmi dovedise că majoritatea celor aflați în astfel de situații simt cu disperare nevoia unor cuvinte de mîngîiere din partea celor veniți să prezinte condoleanțe. I-am căutat adresa în cartea de telefon și m-am dus la ea.

Vicky îmi deschise. Încă nu înregistrase complet șocul morții Alisonei. Părea amețită, paralizată și avea nevoie de cineva care să o asculte cu înțelegere.

— Ah, Scott, — zise ea cu o voce slabă, tremurată, n-ar fi trebuit să se întîmple una ca asta. Nu, n-au fost atenți...

— Cine ? — întrebai eu.

— Surorile, doctorii, careva...

Ne-am așezat. I-am reținut mîna în mîna mea.

— Spune-mi cum s-a întîmplat ?

— Avea... avea probleme cu respirația și i-au pus oxigen. A fost vina mea. Am lăsat-o singură. Am coborît la bufet să-mi iau un sandviș și cînd m-am întors am observat că ceva nu era în regulă. Era vînătă la față și am văzut că se desprinsese furtunul de la tubul de oxigen, iar Alison... Alison... Ochii i se umplură de lacrimi și-și ascunse fața la pieptul meu.

I-am spus în șoaptă :

— Nu puteai să prevezi așa ceva, Vicky. Nu trebuie să te învinovățești de ceva ce nu se putea ști dinainte.

După o vreme se rezemă și simți nevoia să dea glas amintirilor, să vorbească despre copilăria lor. O năpădiseră nostalgia și amintirile triste și dragi. Era cea mai bună terapie. Chiar a zîmbit o dată sau de două ori.

Cînd a tăcut în cele din urmă, am început să vorbesc eu. Am pus-o la curent cu totul. I-am spus cu cine am vorbit, ce bănuiam și la ce concluzie ajunsesem. I-am spus că Alison fusese folosită în scopuri necurate, că aveam nevoie de ajutorul ei și i-am explicat ce trebuia să facă ea în continuare.

Medită în tăcere la cele ce-i spusesem timp de cîteva minute. Apoi se ridică și se duse la telefon. Formă un număr și rosti cu o voce dură :

— Sînt Vicky Korth. M-am gîndit că e de datoria mea să te anunț că Alison a murit azi după amiază. O fac pentru că îmi închipui că asta ar fi fost dorința ei. Înmormîntarea va avea loc joi, serviciul religios la capela Lambert... A, da, mai e ceva. Dacă dorești, poți să o vezi în camera mortuară a spitalului în seara aceasta. Am aranjat în acest sens eu la spital azi cînd mi-au dat pachetul cu hainele ei. Vor fi și eu acolo începînd cu ora 6. Te rog, anunță-i și pe ceilalți prieteni ai ei.

6.

Era aproape 7. Stăteam singur în apartamentul lui Vicky și așteptam. Pupilele mi se dilataseră, adaptîndu-se la întunericul ce se întețea. Pe măsuță se afla un pachet mare, maroniu. În spatele meu, ușa de la o debara era deschisă, așteptîndu-mă. Zgomotele circulației se mai domoliseră. Stăteam cu capul ridicat, concentrat, cu urechea ușor aplecată înspre ușa de la hol.

Încă nu știam ce voi face dacă va veni. Nici măcar nu eram sigur că va veni, dar deodată, pe neașteptate, sună soneria. Părea anormal de stridentă. Nu m-am mișcat. Urmă o pauză, apoi sună din nou. Modus operandi standard : întîi suni ca să te asiguri că nu este nimeni acasă. Mi-am ținut respirația. Iată, asta era : un fîșit metalic în broască. M-am strecurat în debara, lăsînd ușa ușor întredeschisă, ceeea ce îmi permitea un cîmp bun de observație.

Încuietoarea cedă și o rază de lumină străpunse întunericul. O voce întrebă în șoaptă : Vicky, ești acasă ? Tăcere. Se aprinseră lumi-

NIC. NICOLAESCU

nile în tavan. Ajunse în cîmpul meu vizual și-l văzuit cum își plimba privirea dintr-un capăt într-altul al încăperii. Se îndreptă spre măsuță, luă pachetul și-i desfăcu ambalajul. Împrăștie conținutul, controlînd fiecare piesă din îmbrăcămintea Alisonei.

— N-are sens, Cowan, — zisei eu făcîndu-mi apariția. Nu vei găsi nimic aici.

Ridică brusc capul și rămase ca trăsnit, cu maxilarele încleștate.

— Ești un nemernic, un nenorocit, un șobolan hidos. Auzi, să încolțești o copilă naivă și încrezătoare ca Alison Korth și s-o pui să-ți facă jocul murdar !

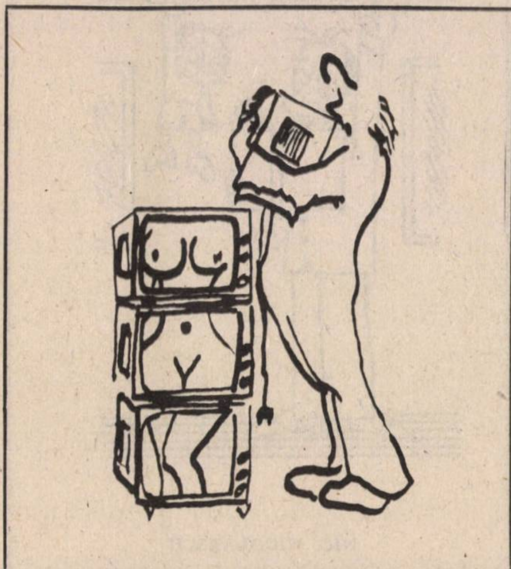
— Ce dracu' tot vorbești !

— Nu mai ai scăpare, Cowan. Acum ți s-a înfundat. Știi bine despre ce vorbesc. Despre diamante. Despre pietrele nemontate din Amsterdam. Despre „divertismentul" tău ca pilot pe Liniile Aeriene Global. Te așteptai să fii urmărit, așa că ai pus-o pe Alison să treacă marfa în locul tău. Ascunsă asupra propriei ei persoane. De aceea ai scăpat basma curată cînd te-au percheziționat ieri la vamă, la aeroportul Kennedy.

Cu buzele crispate șuieră printre dinți :

— Ai cam luat-o razna, domnule avocat !

— Las-o baltă, Cowan ! Tot planul tău s-a dus de rîpă în momentul în care Alison a fost accidentală și dusă la spital. Ai crezut că pietrele au fost descoperite cînd a fost dezbrăcată și te-au trecut sudorile la gîndul acesta. Dar cînd ai văzut că nu se petrece nimic, ai început să te întrebi ce s-o fi întîmplat și ai ajuns la o anumită concluzie. Doctorul de pe ambulanță fusese nevoit să-i descheie uniforma pentru a o asculta cu stetoscopul, așa că el trebuie să fi fost cel care a găsit pietrele prinse cu leucoplast pe piele. Te-ai interesat, ai aflat cine era acest doctor și așa se face că îi cunoșteai numele atunci cînd te-am anunțat că doctorul intern de pe ambulanță care o îngrijise pe Alison imediat după accident era clientul meu. M-ai întrebat ce-a pățit. De ce să fi pățit ceva ? Puteam să mă duc la spital să stau de vorbă cu el pentru simplu motiv că acolo lucra, nu ? Dar dumneatai știai că i se întîmplase ceva, căci erai chiar autorul „celor întîmplate". Intraseși în apartamentul lui să-ți cauți prada, l-ai auzit venind și l-ai atacat pe la spate, dar Joffee nu-i un tip ușor de lichidat, așa că, chiar și rănit, tot ți-a opus rezistență. Nu știu, poate ai avut și ceva ajutoare. Poate ai încercat să-l faci să vorbească.

Cowan rămăsese ca o statuie de piatră.

— N-ai aflat nimic de la Jeffee, — continuai eu, și nici n-ai găsit nimic în casa lui. Așa că probabil te înșelaseși în legătură cu el. Poate că Alison ascunsese pietrele undeva în hainele pe care le purta și nu le găsise nimeni încă. De aceea ai venit aici în seara aceasta, după ce Vicky îți spusese că a adus acasă hainele Alisonei. Trebuia să le găsești și știai că Vicky este la capela spitalului la ora aceasta.

Făcu un pas spre mine.

— Fii atent, — spusei eu, doar nu-ți închipui că abordez un asasin de unul singur.

— Asasin ?

— Da, Cowan. Iată cum stau lucrurile ! Ești un specimen prevăzător. Trebuia să înlături orice posibilitate de a fi descoperit. Să presupunem că cei de la spital ar fi găsit diamantele și ar fi anunțat poliția, iar aceasta ar fi așteptat acum în tăcere ca Alison să-și revină pentru a putea să o ia la întrebări. O fată ca ea nu ar fi rezistat la presiuni. Ar fi putut scoate de la ea orice. Ea ar fi făcut o declarație completă, iar tu nu ai fi avut scăpare. Așa că ea trebuia să dispară. Trebuia eliminată. Ai pîndit-o pe Viky, ai văzut-o cînd a ieșit din camera surorii ei, te-ai strecurat apoi înăuntru și te-ai ocupat de aparate. I-ai scos tubul de oxigen și ai urmărit-o cum moare. Polițiștii știu acum ce au de căutat și, în curînd, dor da de amprentele tale pe aparate.

Asta l-a doborît. Și-a imaginat că ar mai avea o scăpare : fuga. Așa că s-a năpustit pe ușă. Dar eu nu glumisem. Polițiștii îl așteptau pe coridor.

Rareori se termină o poveste cu bine pentru toți eroii ei.

Vicky și-a pierdut sora, dar a cîștigat un avocat, pe mine. Serviciul vamal al S.U.A. a făcut o descindere la Jacques Sutro și a ridicat diamantele de contrabandă. Avocații lui Sutro au reclamat la bancă suma depusă de Paffee și au recuperat cecul de 34 000 dolari. Dar domnul Sutro mai vroia încă și cei 4 000 bani gheață, așa că i s-a adresat Marelui Sam Tarloff. Nici o șansă !

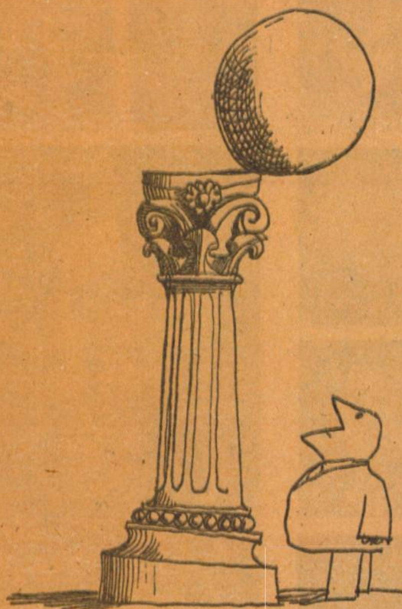
Allan Jaffee s-a vindecat bine. S-ar putea ca acest episod să-l fi lecuit și de jocuri. S-a salvat în procesul diamantelor pe cale de expediție, și a depus mărturie împotriva lui Ben Cowan.

Cowan urma să fie scos din circuit pînă la adînci bătrînețe.

Pentru mine, a-l apăra pe Jaffee, era un act de caritate. Nu m-a plătit niciodată.

Singurul care a scăpat neatins a fost Nick Papadopoulos. Judecătorul a revenit asupra anulării cauțiunii și Papa și-a primit toți banii înapoi. Delira de fericire. Ne-a invitat, pe Vicky și pe mine, la cină. Asta se întîmpla acum două săptămîni. Încă și acum, ne mai străduim să digerăm !

În românește de Ligia Ivan

CHESTIONARE

Fragmente din jurnalul scriitorului elvețian

MAX FRISCH

— Sînteți sigur că vă interesează menținerea speciei umane dacă dumneavoastră și cunoscuții dumneavoastră nu mai existați ?

— De ce ? Sint suficiente cuvintele cheie.

— Ați fost nedrept față de o anumită persoană, care nu trebuie să cunoască acest lucru și, din acest motiv, pe cine uriți mai mult — pe dumneavoastră înșivă sau persoana respectivă ?

— Ați vrea să aveți memorie absolută ?

— Dacă ați avea putere să porunciți ceea ce astăzi vi se pare, just, ați porunci, fie și în pofida opoziției majorității ? Da sau nu ? De ce nu dacă vi se pare just ?

— Cind ați încetat să credeți că veți fi mai înțelept sau mai credeți acest lucru și acum ? Indicați virsta.

— Vă convinge autocritica ?

— Ce credeți că vi se ia în nume de rău de către alții și ce vă luați sin[illegible] în nume de rău — și, dacă nu este unul și același lucru, pentru ce ați cere întîi scuze ?

— Căsnicia, constituie ea o problemă pentru dumneavoastră ?

— Ce probleme rezolvă o căsnicie bună ?

— Dacă ați avea de ales între o căsnicie care poate fi socotită fericită și inspirația, inteligența, menirea ș.a.m.d. care ar putea să vă periclitezе fericirea conjugală, ce vi s-ar părea mai important a) ca bărbat ; b) ca femeie ; De ce ?

— Credeți că știți prin ce anume ați dobindit dragostea unei femei și, dacă într-o bună zi aflați cum ați dobîndit-o într-adevăr, vă îndoiți de dragostea ei ?

— Ce numiți dumneavoastră „bărbătesc" ?

— V-ați putea imagina o lume a femeilor ?

— Ce admirați dumneavoastră la femei ?

— În general, știți ce sperați ?

— Invidiați uneori animalele care par a se descurca și fără speranță, de pildă, peștii dintr-un acvariu ?

— Dacă vi se împlinește o speranță intimă, de regulă cită vreme socotiți că a fost o speranță adevărată și că împlinirea ei a însemnat pentru dumneavoastră ceea ce v-ați imaginat ani de-a rîndul ?

— Care este speranța la care ați renunțat ?

— Cite ore din zi sau cite zile din an vă mulțumiți cu cite o speranță redusă — că va fi iarăși primăvară, că durerile de cap trec, că un anume lucru nu va ieși nicicind la lumina zilei, că musafirii totuși pleacă la un moment dat, ș.a.m.d. ?

— Poate ura să genereze o speranță ?

— Cu privire la situația mondială, sperați a) în rațiune, b) în miracol, c) că lucrurile vor decurge ca și pînă acum ?

— Puteți gîndi fără să sperați ?

— Puteți iubi un om care fiindcă își imaginează că vă cunoaște, mai devreme sau mai tîrziu încetează să-și pună speranțe în dumneavoastră ?

— Ce vă umple de speranță — a) natura, b) arta, c) știința, d) istoria omenirii ?

— Vă sînt de ajuns speranțele dumneavoastră intime ?

— Admițind că reușiți să deosebiți speranțele dumneavoastră personale de speranțele pe care și le pun alții în dumneavoastră (părinți, profesori, camarazi, parteneri de dragoste) — ce vă nemulțumește mai mult, cînd nu le împliniți pe primele sau pe ultimele ?

— Ce sperați de pe urma călătoriilor ?

— Dacă știți că cineva suferă de o boală incurabilă — îi dați speranțe pe care dumneavoastră înșivă le socotiți înșelăciune ?

— Ce vă întărește în speranța dumneavoastră — a) îmbărbătarea, b) recunoașterea greșelii comise c) alcoolul, d) onorurile, e) norocul la jocuri, f) un horoscop, g) faptul că cineva se îndrăgostește de dumneavoastră ?

— Admițînd că trăiți cu o Mare Speranță („omul îi este sprijin omului"), dar aveți prieteni care nu împărtășesc această speranță, faptul acesta impietează prietenia sau Marea Speranță ?

— În situație opusă, adică dacă dumneavoastră sînteți acela care nu împărtășește Marea Speranță a prietenului — vă simțiți mai înțelept decît cel dezamăgit, de fiecare dată cînd acesta are parte de dezamăgiri ?

— Ca să puteți gîndi și acționa în spiritul dumneavoastră, trebuie ca speranța respectivă să fie, potrivit judecății dumneavoastră omenești, realizabilă ?

— Ce vă ghidează faptele dumneavoastră zilnice, hotărîrile, planurile, convingerile ș.a.m.d., dacă nu cîte o speranță — precisă, vagă ?

— Vi s-a întîmplat să trăiți o zi sau măcar o oră efectiv fără nici o speranță, chiar și fără speranța că odată totul se va sfîrși, cel puțin în cazul dumneavoastră ?

— Dacă aduceți pe cineva în situația să-și piardă umorul (de pildă pentru că i-ați lezat sentimentul de rușine) și dacă atunci faceți constatarea : omul acesta n-are umor ; considerați că dumneavoastră aveți umor pentru că acum rîdeți de el ?

— Cum pot fi deosebite între ele gluma și umorul ?

— Cînd simțiți că cineva vă întîmpină cu antipatie — ce vă reușește mai degrabă, o glumă sau umorul ?

— Considerați umor — a) să rîdem de un al treilea, b) să rîdeți de dumneavoastră, c) să determinați pe cineva să poată rîde de sine, fără a se rușina ?

În românește de Corina Jiva
(fragmente)

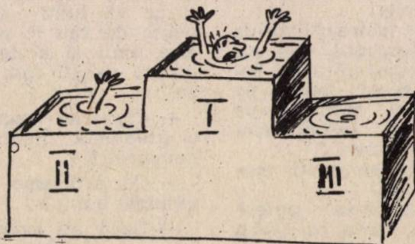

B. B.

Sînt mai multe generațiile de iubitori ai celei de a șaptea arte, care au admirat-o pe celebra Brigitte Bardot, artista care, alături de Marilyn Monroe și Jayne Mansfield a devenit idolul celor ce admiră fetele cu părul de aur.

Spre deosebire de multe dintre stelele marelui ecran, care se pot împăca cu gîndul că timpul trece și pentru ele. B.B. s-a retras de pe platourile de filmare dedicîndu-se în exclusivitate ocrotirii animalelor.

Dar, cum „...asasinul" se întoarce întotdeauna la locul „crimei". a revenit și B.B. pe platou. Pentru ultima dată zice ea, în vederea realizării unei pelicule cu caracter autobiografic intitulată „Chipul unei femei".

În fotorgafiile alăturate vă prezentăm cîteva expresii ale acestui chip, care la vremea lui de glorie aducea Franței sume mai mari decît uzinele „Renault".

Festivitate de premiere

PAT Mc GERR

DREPTATEA

1.

Charles Selden dormea adinc. Şi cum dormea îl năpădi pe nepusă masă unul din visele acelea grele, care îl urmăreau de atîta vreme. Şi strigătul cumplit pe care îl auzise făceau parte tot din visul acela. Se trezi însă brusc şi-şi dădu seama că de fapt fusese glasul real al soţiei sale, pătrunzător şi plin de groază.

Se frecă la ochi şi văzu că soţia lui era lîngă el, în patul conjugal, apăsîndu-şi cu o mînă pe gură iar cu cealaltă arătînd spre birou. În clipa aceea ceva sclipi puternic pe birou şi se auzi o împuşcătură. Femeia se prăbuşi pe pernă.

Instinctiv, pînă a nu apuca să-şi dea seama de ce anume se întîmplase şi pînă a nu-l cuprinde spaima, Selden dădu pătura la o parte şi se aruncă după umbra întunecată de lîngă birou. Se auzi o împuşcătură pe care însă Selden, cu toate că-l rănise la umărul stîng, nici nu o înregistră. El se azvîrli cu atîta furie asupra intrusului, încît arma îi zbură acestuia din mînă căzînd apoi ceva mai departe.

Nu avu loc nici un fel de luptă, străinul, slab şi fără armă acum, nu mai avea decît o dorinţă — să dispară cît mai repede. El se smulse din strînsoarea lui Selden şi o zbughi afară pe uşa deschisă pe care de altfel şi venise. Selden, care voia să-l urmărească se lovi cu piciorul stîng, desculţ, de pistolul căzut pe podea, se opri, ridică arma apoi se duse repede la fereastră. Intrusul dispăruse însă fără urmă printre arbuştii şi copacii din spatele bungalovurilor. În lumina lunii urmele paşilor lui se vedeau foarte clare pe stratul subţire de zăpadă.

Zăpadă, constată Seldeu, şi-l cuprinse o furie teribilă, de cîte ori nu i-am spus Helenei că o să vină vremea rea, ea însă o ţinea pe a ei cu încăpăţinare, numai pentru a rămîne mai departe la bungalov.

Apoi îi trecut prin cap gîndul că de acum încolo nu se vor mai certa niciodată...

„Helen e moartă iar eu...", îşi zise în gînd.

2.

— După aceea am leşinat, cred.

Selden trebui să repete mereu şi mereu întimplarea cu pricina — mai intii la poliţie, apoi reprezentantului său juridic şi în cele din urmă în faţa tribunalului.

— După ce mi-am revenit am stat puţin întins pe canapea, capul îmi vîjiia nebuneşte. Mi-am adunat toate puterile şi am fugit spre Helèn. Ea însă nu mai respira. Am sunat la poştă, dar se pare că n-am vorbit prea clar. Cu toate acestea domnişoara aceea a înţeles despre ce este vorba şi a informat organele respective. Mie nu mi-a mai rămas altceva de făcut decît să aştept...

Primul lucrător de la poliţie, un căpitan la vreo cincizeci de ani, îl asculta cu un aer prietenesc, îi puse doar cîteva întrebări şi făcu o mulţime de remarci. El manifestă o anume bănuială numai în momentul în care Selden îl descrise pe intrus.

— Afară pe zăpadă i se văd urmele. Urmele lui vă pot spune ceva despre cît era el de înalt ? Nu cumva v-ar putea ajuta să-l identificaţi ?

— Dar nu se vede nici o urmă, răspunse căpitanul. Şi chiar dacă ar fi fost nişte urme, le-a acoperit zăpada...

— Ce ghinion pe capul meu, zise Selden gîndindu-se în momentul acela la cu totul altceva.

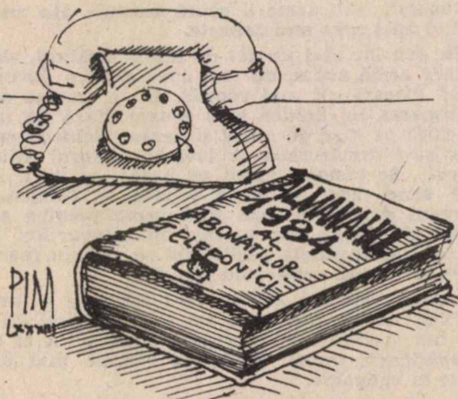
— La sfîrşitul lui octombrie nu mai sînt pe acolo nici un fel de oaspeţi. Bungalovul dv. este singurul locuit pînă la această dată.

— Ştiu, zise Selden. Familia Davis, vecinii noştri, s-au întors în oraş încă de acum zece zile. Cred că vagabondul acela sau cine o fi fost el, a mizat pe faptul că acolo totul era pustiu — era un bun prilej pentru el de a fura de prin căsuţe.

— Mda, s-ar putea ca şi el să fi gîndit exact aşa, zise căpitanul.

În momentul acela din dormitor îşi făcu apariţia doctorul pe care căpitanul îl întrebă :

— Sînteţi gata cu toate, doctore ?

PIM

— Da, am terminat. Dar a fost un nonsens să chemi salvarea aici pînă a nu se lumina de ziuă.

— Îl las aici pe sergentul Murphy, zise căpitanul. Dv. ce aveţi de gînd să faceţi, Selden, rămîneţi aici sau mergeţi cu noi în oraş ?

— Rămîn aici, răspunse Selden. Cu toate că poate v-aş fi de vreun folos la prinderea făptaşului.

— Treaba asta lăsaţi-o frumuşel pe seama noastră. Dacă el se mai află încă în pădure, îl găsim pînă dimineaţă. Dacă însă a reuşit s-o şteargă, ei, atunci treaba o să dureze ceva mai mult. Sînteţi gata, doctore ? Putem pleca ?

— Da. Dv., domnule Selden, nu trebuie să vă faceţi griji din cauza rănii de la umăr, zise el, uitîndu-se la pansamentul pe care i-l aplicase lui Selden. Gloanţele v-au zgîriat puţin muşchiul. Aţi avut un noroc de milioane, dacă lovitura ar fi fost cu o palmă mai jos...

„Aţi avut un noroc de milioane !" cuvintele acestea îi sunau tot timpul lui Selden în urechi în timp ce urmărea maşina poliţiei care cobora pe serpentina îngustă. Încerca să nu se gîndească că în dormitor, lîngă cadavrul Helenei, stătea de pază un tînăr sergent de poliţie.

3.

Revenind a doua zi, căpitanul încetă să-l mai întrebe pe Selden despre necunoscutul în cauză şi începu să se intereseze de cu totul alte lucruri.

— Acesta este cel de al patrulea an de cînd vă petreceţi vara aici, nu-i aşa domnule Selden? Aţi rămas de fiecare dată pînă în octombrie ?

— Nu. Pînă acum ne-am întors în oraş de fiecare dată la sfîrşitul lui septembrie. Ştiţi, doamna mea iubeşte... oh, iubea viaţa în mijlocul naturii. Ea nu se sătura niciodată să hoinărească pe dealurile împădurite sau să prindă peşte în pîraie. Anul acesta a hotărît să rămînem aici cît timp ne va permite vremea...

„Şi o dorea cu atît mai multă încăpăţînare, cu atît mai multă îndărătnicie — gîndi Selden — cu cît ştia mai bine că aşteptam cu nerăbdare să mă întorc în oraş. Mai mult ca sigur că ea şi-a dat seama de ce nu mai puteam amîna plecarea".

— Dv. nu eraţi grăbit să vă întorceţi la slujbă ?

— Păi... Slujba mea mă poate aştepta oricît. În glasul lui Selden se simţea multă amărăciune. Ştiţi... lucrez la firma familiei.

— A familiei dv. ?

— Nu, a familiei soţiei.

Întrebările căpitanului erau din ce în ce mai la persoana lui Selden, mai lipsite de tact. În cele din urmă Selden izbucni :

— La dracu, unde vreţi să ajungeţi cu întrebările astea, căpitane ? Soţia mea a fost ucisă, asasinul ei se plimbă în libertate iar dv. staţi liniştiţi şi vă băgaţi în viaţa mea personală. Se-nţelege că ne-am mai ciondănit şi noi din cînd în cînd, dar arătaţi-mi, vă rog, şi mie o căsnicie în care soţii să nu se fi certat niciodată pe parcursul a cinci ani ! Credeţi cumva că punîndu-mi aceste întrebări veţi reuşi să-l prindeţi pe asasin ?

— O să-l găsim noi, nici o frică, zise căpitanul. Aveţi însă puţină răbdare. Ştiu că vă aflaţi într-o pasă proastă, dar noi trebuie să luăm în consideraţie toate posibilităţile.

Şi astfel se face că Selden trebui să răspundă la tot felul de întrebări aparent fără nici un

rost, inutile, pînă cînd discuţia le fu întreruptă de venirea fratelui lui Helen. Selden şi Arthur schimbară cîteva fraze de condoleanţe şi abordară probleme legate de înmormîntare. Cei doi nu se prea iubeau, acum însă erau reţinuţi, fapt determinat de împrejurările morţii tragice a lui Helen.

4.

Selden încă nu bănuia nimic despre situaţia periculoasă în care ajunseră lucrurile. El a înţeles acest lucru numai după ce trecu în revistă ediţiile de seară ale gazetelor.

Referitor la relatarea lui despre vagabondul înarmat ziarele conţineau remarci sceptice de genul : „după cum afirmă Selden", „zice Selden", „după presupunerea lui Selden..." etc.

„Ah, doamne ! zise Selden pentru sine, cu glas tare totuşi. Gazetele scriu ca şi cînd aş fi premeditat nenorocirea, ca şi cînd n-ar exista nici un asasin, ca şi cînd... Ah, doamne".

Panica ce-l cuprinsese brusc se risipi însă repede. Îl ajutase la aceasta faptul că îl văzuse cu ochii lui pe răufăcător. „Se-nţelege că or să-l găsească, gîndi el, şi cu asta toate se vor lămuri... Au arma cu care s-a tras... sigur trebuie să-i afle provenienţa. Mai ales că asasinul şi-a lăsat amprentele pe ea. Categoric că vor găsi cîteva dovezi despre existenţa lui...".

5.

Selden rezistă calm şi la următoarele interogatorii. El rezistă foarte calm practic pînă imediat după înmormîntarea Helenei, cînd a fost şi arestat de altfel. Acum — învinuit de uciderea soţiei — şedea năucit, nevenindu-i să creadă, într-o celulă mică a închisorii.

„Nu se poate, e o neînţelegere, e-un vis urît din care trebuie să mă trezesc", îşi zise.

Înţelese gravitatea situaţiei în care se găsea numai în momentul cînd ajunse la vorbitor în faţa avocatului pe care i-l trimisese Arthur, cumnatul său.

Avocatul îl puse la curent cu cîteva noutăţi. Fusese lămurită problema provenienţei armei pe care asasinul o lăsase la locul crimei. Pistolul aparţinea proprietarului bungalovului vecin.

— Cum ? Pistolul lui Len Davis ? întrebă Selden înnebunit. Cum vine asta ? Bine dar n-are nici o legătură logică...

— Au forţat broasca uşii bungalovului lui Davis şi au răscolit totul înăuntru. Domnul Davis a declarat că ţinea pistolul într-un sertar al biroului.

— Asta înseamnă că băiatul îl furase de acolo mai înainte de a veni la noi ! zise Selden acum într-o dispoziţie mult îmbunătăţită. E posibil, nu ? Asta este cea mai bună dovadă că a existat un răufăcător — chiar dacă poliţia nu a reuşit să-i dea încă de urmă. Atunci pentru ce mă ţin la închisoare ?

— Poliţia are altă teorie, zise avocatul. Davis spune că ştiaţi şi dv. de pistolul lui...

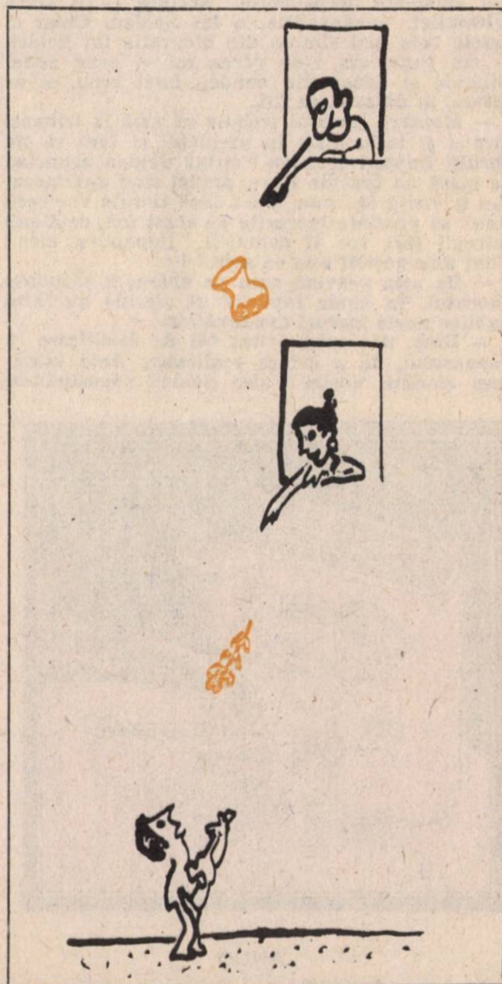
— Bine-nţeles că ştiam. Davis putea merge la bungalov numai la sfîrşit de săptămînă iar doamna lui, cam nervoasă, se temea cînd trebuia să rămînă acolo singură. Din această cauză i-a cumpărat pistolul cu pricina. În cele din urmă i-a fixat o ţintă într-un copac pentru ca soţia să se poată antrena. Bun, şi ce-i cu asta ? Nu cumva poliţia vrea să spună că eu am devastat la Davis, că eu aş fi furat pistolul urmărind apoi să trezesc bănuiala cum că... Bine, dar asta-i adevărată demenţă !

— Trebuie să apreciem foarte exact situaţia, zise avocatul. Familia Davis a părăsit bungalovul lor în urmă cu zece zile. Aşa că acolo sus, pe deal aţi rămas cam singur avînd deci suficient timp şi suficientă linişte pentru a putea pregăti totul şi pentru a pune în aplicare planul pe care l-aţi elaborat. Cel puţin aşa priveşte poliţia chestia asta...

— La toţi dracii cu treaba asta ! Să vă spun eu cum vede poliţia treaba asta ! Ea trebuie să-l prindă pe asasin, numai că asasinul a dispărut ! În această situaţie poliţia nu doreşte nimic mai mult decît să aibă pe cineva după gratii pentru a putea declara închis acest caz fără ca dumnealor, poliţaii, să-şi fi ridicat măcar din scaun cele trei litere ! Căutările pentru prinderea tînărului aceluia au fost oprite, nu ?

— Sînt convins că cercetările n-au fost oprite, spuse avocatul, dar speranţa de a-l găsi este din zi în zi mai mică.

— Chiar nu i-au găsit amprentele ?

— Nu, mai mult ca sigur că făptaşul avea mănuşi.

O veste proastă după altă veste proastă ! Nici un fel de amprente ! Pistolul furat din bungalovul vecinului ! Şi zăpada care a acoperit urmele paşilor ! Şi, mă rog, ce mai are poliţia împotriva mea ?

— Pijamaua dv. are urme de praf de puşcă în jurul rănii primite. Aceste urme sînt — după părerea poliţiei — dovada cea mai sigură că este vorba despre o rană pe care singur v-aţi provocat-o. În cel mai rău caz, ea demonstrează că s-a tras foarte de aproape.

— Ce să vă spun... Auzi, că a fost tras foarte de aproape ! făcu Selden. Păi dacă tocmai fugeam spre derbedeul ăla care a tras ! Dumnezeule ! Toate datele pe care le deţine poliţia îmi agravează situaţia ! Nici măcar un singur element nu este în favoarea mea !

6.

Acum toate ştirile publicate în ziare referitoare la acest caz erau clare. Ele nu vorbeau decît despre vinovăţia lui Selden, dar lăsau să se înţeleagă şi că nu există nici o dovadă despre existenţa derbedeului aceluia — în afara afirmaţiei, nedovedite, a lui Selden. Chiar şi datele cele mai simple din biografia lui Selden — cel puţin aşa i se părea lui — erau astfel stilizate şi aduse din condei, încît erau, şi acestea, în defavoarea lui.

— Membrii juriului trebuie să vină la tribunal fără a fi influenţaţi în prealabil şi fără să fie porniţi împotriva cuiva ! strigă Selden aruncînd pe masă un braţ de ziare, atunci cînd apărătorul său îl vizită din nou. Dacă însă ziarele vor continua să prezinte lucrurile pe acest ton, cetăţenii întregii ţări vor fi asmuţiţi împotriva mea ! Cum este posibil una ca asta ? !

— De asta n-avem cum ne apăra, îi răspunse avocatul. În ciuda faptului că ziarele au făcut publice unele lucruri neadevărate.

— Bine, dar astea sînt căi de falsificare a adevărului, de a colora realitatea. Asta urmăresc ziariştii noştri ? zise Selden repezindu-se asupra ziarelor pe care le mototoli şi le aruncă într-un colţ. Nu neg că Helen era bogată iar eu sărac. Un agent fără nici o importanţă la „Kent Company", da, ăsta eram cînd am început să umblu cu Helen. Iar după aceea m-am trezit dintr-odată vicepreşedintele firmei. Dar nu ăsta a fost motivul pentru care eu m-am căsătorit cu Helen ! În nici un caz ! Dar şi dacă ar fi fost — de la căsătoria din interes la crimă e-o cale foarte lungă, nu găsiţi ?

ANDO

— Ba da, desigur, fu de acord avocatul.

— La început între noi doi... Helen şi cu mine adică... A fost ceva aparte, ceva frumos, continuă Selden. Numai că asta n-a durat prea mult. Cum ar fi putut să dureze ? Eu voiam să însemn ceva şi la întreprindere, aveam părerile mele, aveam idei privitoare la desfacere, la modernizarea firmei şi, în general, la tot sistemul de vînzare şi conducere. Numai că tot ce propuneam eu se lovea de vetoul lui Arthur. M-au făcut vicepreşedinte, mi-au dat un birou confortabil, o leafă mare şi nu puţine conturi mari. În contraserviciu mi-au cerut să nu mă amestec în afaceri ci să mă îngrijesc doar s-o fac fericită pe Helen. Prima condiţie am putut-o îndeplini, pe cea de a doua niciodată. Helen a alunecat în patima beţiei şi, în cele din urmă şi eu. Uneori ne certam şi strigam unul la altul şi cînd ne aflam între străini. Dar sînt convins că toate astea le-aţi aflat deja de la Arthur.

— Da, e drept, Arthur m-a introdus puţin în viaţa dv. particulară.

— Despre viaţa noastră particulară ştiu mulţi oameni, dintre cei care au fost martori vreau să spun. Numai că asta nu-mi este de nici un folos acum, ştiţi ?

— Nu, acum nu v-ar putea ajuta nici măcar martorii care ar fi în stare să demonstreze că în căsnicia aceasta eşuată dv. nu purtaţi nici o vină. Atîta vreme cît adevăratul asasin nu va fi prins nimeni nu vă poate ajuta. Am însă o veste bună pentru dv. Domnul Arthur Kent a fost foarte mărinimos cu dv. şi a angajat un detectiv particular pentru a ajuta poliţia.

— Asta-i foarte frumos din partea lui Arthur deşi mă surprinde puţin. Judecînd însă după faptul că în ultimii ani ne-am purtat urît unul faţă de celălalt, m-aş fi aşteptat ca el să respire uşurat văzîndu-mă pus la zid. Nu sînt prea bucuros să primesc dovezile de dragoste pe care mi le arată. Mă îndoiesc însă că ar pune la bătaie banii Helenei pentru a mă scoate din închisoare. Dv. ce părere aveţi ?

— Posibilitatea asta nu vă surîde, într-adevăr, zise avocatul. Atîta vreme cît sînteţi suspectat de uciderea soţiei dv. n-o puteţi moşteni...

— Da, da... Dacă voi fi eliberat mie îmi va aparţine tot ce aparţinuse pînă acum Helenei, în primul rînd jumătate din întreprinderea „Kent Company". În cazul însă că voi fi condamnat, totul îi va rămîne lui Arthur.

— Domnul Kent este convins de nevinovăţia dv., îl asigură avocatul. Am discutat serios această problemă înainte de a mă hotărî să accept acest caz. Vă cunoaşte de multă vreme şi nu crede că aţi fi în stare de o crimă atît de oribilă. El vrea ca asasinul sorei lui să fie prins şi tradus în faţa tribunalului. Se-nţelege că domnul Kent este interesat ca povestea asta să nu degenereze într-un scandal, care ar fi de neevitat dacă dv. aţi apărea în faţa tribunalului şi aţi fi condamnat pentru crimă.

— O chestie tipică pentru iubitul nostru Arthur, continuă Selden spusele avocatului. Dacă eşti asasinat de un străin asta nu-i nici o

problemă, dar dacă crima se petrece în familie ea trebuie să rămînă ascunsă, pe veci nedată în vileag. Cu toate astea trebuie să recunosc că Arthur e de partea mea. Dar ce se va întîmpla dacă își schimbă poziția ? Poate că în cazul în care situația se va înrăutăți pentru mine el își va schimba părerea. Ce credeți ?

— Cunoașteți vreo situație care l-ar putea face să-și schimbe părerea, domnule Selden ?

— Nu, spuse Selden cu glas ferm. Nu există nici o dovadă reală pentru învinuirea asta caraghioasă de a fi comis crima... Tot ce va reuși poliția să afle de la acest detectiv particular nu va putea decît să întărească faptul că în bungalov a fost într-adevăr un intrus în timpul nopții. Intrusul care a împșcat-o pe Helen...

7.

Pînă în clipa aceea Selden nu crezu în abilitatea avocatului-apărător.

În atmosfera deprimantă a închisorii toate nădejdile lui se stinseseră, acum însă, de cînd de cazul lui începuse să se ocupe un remarcabil detectiv particular, ele i se treziseră din nou. Azi, mîine, poimîine — era doar o chestiune de de timp pînă cînd făptașul va fi prins. Iar clipa aceea el — Charles Selden — va fi un om liber. Și, în plus, un om bogat.

Numai că investigațiile detectivului particular au fost la fel de infructuoase precum cercetările poliției. Și ca mîine urmează să aibă loc înfățișarea în fața tribunalului...

Ca într-un vis se vedea șezind în sala tribunalului alături de avocatul apărării și fața în fața cu procurorul. Se uită mai întîi la juriu apoi la judecător, după care întoarse capul și se uită peste sala plină ochi cu spectatori.

Gîndurile lui se întoarseră chiar la începutul poveștii, la clipa cînd s-a trezit brusc, cînd l-a văzut pe necunoscutul acela lîngă birou... Apoi fulgerul acela...

„Totul, dar absolut totul o să fie din nou în ordine, își zise în timp ce încerca cu disperare să-și domine neliniștea care-i devenea tot mai evidentă... Da, totul o să fie în ordine... Numai să le spun cum s-au petrecut lucrurile și totul o să fie în ordine... O să le înfățișez întregul caz și ei o să mă creadă. Trebuie să mă creadă".

Da, dar el povestise toate astea la poliție și, cu toate acestea poliția îl arestase sub acuzația de crimă. Le povestise și ziariștilor ale căror articole erau însă pline de fel de fel de aluzii privitoare la vinovăția lui...

— Insul acela, zise el încetind să se mai stăpînească. Se aplecă spre avocat. Insul acela, reluă el ținînd dinții strînși, de ce nu poate fi găsit ?! Doar există ! Nu l-am inventat, atunci nu pricep de ce nu poate fi găsit ?!

Nu-l găsiră pe băiat. Găsiră în schimb o femeie.

În cea de a treia zi a procesului Diana apăru ca martor al acuzării. În clipa în care o văzu, Selden își dădu seama că speranțele lui scăzuseră la zero.

Diana povesti ezitînd. Ezitarea ei provenea însă din grija pentru reputația ei, nicidecum pentru soarta lui Selden. O clipă el îi „prinse" privirea, ea însă se uită repede în altă parte. Privirea ei îi spuse însă că și ea — ca toți ceilalți — crede că el își ucisese soția și că o făcuse din cauza ei, a Dianei, și că se temea de ea. Cu toate astea simți din nou o dorință nebună de a o cuprinde și a o strînge în brațe.

Procurorul o întrebă iar Diana trăda cu încetul totul despre relațiile ei cu Selden. Mărturisirea ei cum că-i fusese iubită se auzi foarte slab, dar Selden își putu da seama de impresia pe care acest lucru o făcu asupra membrilor juriului.

— Ați avut vreun motiv să credeți că acuzatul ar avea de gînd să se căsătorească cu dv. ? sună întrebarea procurorului.

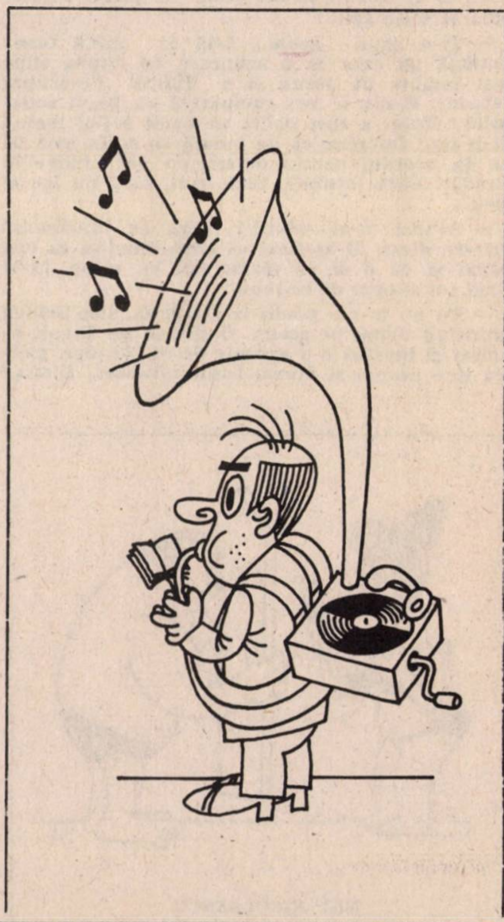
— O, desigur ! Despre asta ea putea vorbi cu mult mai multă dezinvoltură. Mi-a promis chiar de la început că va divorța pentru a se căsători cu mine. Zicea că e nevoie de puțin timp pentru asta și că trebuie să am răbdare. Și că dacă nu-l cred, atunci între noi nu există o dragoste adevărată...

— Și ce-ați făcut după cîteva luni cînd ați văzut că divorțul lui nu avansează ?

— I-am spus direct că între noi totul s-a sfîrșit și că nu vreau să-l mai văd. Niciodată !

Selden își amintea foarte viu scena din casa Dianei — atunci cînd ea îl obligase să dea cărțile pe față.

— Eu de azi încolo nu vreau să mai am de-a face cu tine, Charles, îi zise ea atunci. Și în glăsciorul ei alintător răsună brusc un ton rece : a trecut o lună de zile și tu nici măcar n-ai vorbit cu soția ta despre divorț.

— La o chestie ca asta nu trebuie să te pripeşti, Diana, i-a răspuns el atunci ridicînd încurcat din umeri. Asta cere timp...

— Timp ! Timp ! De cît timp aud numai promisiuni de la tine ? Şi n-ai făcut nimic pînă acum ! Timp auzi ! La ce-ţi trebuie timp pentru a-ţi lua inima în dinţi şi a-i spune soţiei că între voi totul s-a sfîrşit şi că vrei să divorţezi ?

— Pentru asta chiar că nu trebuie timp. E nevoie de timp pentru partea financiară a întregii chestiuni.

— Mda, tu crezi că o să-ţi ceară despăgubiri prea mari ?

— Despăgubiri ? făcu Selden privind-o pe Diana ca şi cînd n-ar fi auzit prea bine ce-a spus. Tu chiar nu pricepi care-i situaţia ?

— Ce-ar trebui să înţeleg, mă rog ? Ai o grămadă de bani. Sau poate n-ai ?

— Nu am nici un cent. Tot ce am este titlul pompos de vicepreşedinte al firmei. Titlu pe care l-am obţinut pentru că m-am însurat cu fiica şefului meu ! Simţi un fel de nelinişte şi asta i-o spuse deschis : Ai fost cîteva săptămîni secretara mea. Am crezut că situaţia mea în cadrul firmei e cît de cît importantă, o situaţie pentru care ar merita să se tot adune vrăbiile pe acoperiş...

— Nu mi-a suflat nimeni nici o vorbuliţă. Cineva ar fi trebuit să mă pună în gardă, tu trebuia să mi-o spui !

— Ţi-o spun acum... Luă în mînă blana scumpă pe care ea o aruncase cu cîteva clipe mai înainte pe scaun şi o ridică de-asupra capului. Blana a fost cumpărată cu banii soţiei mele ! Totul a fost plătit cu banii soţiei mele ! Şi-ţi poţi imagina că de îndată ce soţia mea îşi va da acordul pentru divorţ, eu voi ajunge în stradă ! Fără locuinţă, fără bani, fără un loc al meu...

— Atunci m-ai minţit ! şueră ea înnebunită printre dinţi. M-ai lăsat să cred liniştită că eşti bogat şi că o să te căsătoreşti cu mine. M-ai ţinut tot timpul de nebună !

— Eu nu m-am gîndit la aşa ceva, zise Selden aruncînd blana pe scaun. O prinse pe Diana de umeri şi încercă s-o apropie de el. Aşadar, pentru tine numai şi numai banii contează, Diana ! Nimic în afară de bani ? Tu niciodată nu mai iu... ?

— Să nu mă atingi ! Mincinosule ! Escrocule ! Fugi spre uşă şi o deschise în lături.

— Ieşi ! îi strigă Diana. Ieşi şi să nu te mai văd niciodată !

În seara aceea — încă sub impresia produsă de explozia Dianei — Selden hotărî să se ducă împreună cu Helen la bungalovul lor din munţi.

După ce trecură cîteva săptămîni începu să-şi zică cum că Diana nu se gîndise la aşa ceva. Mai mult ca sigur că o să fie o noutate neaşteptată pentru ea...

După o prudentă chibzuire îi scrisese Dianei, dar fără să primească vreun răspuns. Din această cauză era obsedat de dorinţa de a se întoarce cît mai repede în oraş. Era convins că Helen îi va reproşa acest lucru şi tocmai de aceea ţinea să rămînă cît mai mult acolo.

8.

Acum, aici în sala tribunalului el îşi dădu seama cu groază că scrisoarea pe care i-o trimisese Dianei va fi folosită drept probă !

Oare ce scrisese în ea ? Încercă disperat să-şi amintească măcar cîteva fraze : „Te iubesc ! Îmi lipseşti cumplit de mult !" Şi ce încă ? Da : „...şi-ţi promit, iubito, că voi lua foarte repede toate măsurile pentru a putea trăi împreună de acum încolo". Aşa-i scrisese şi era ferm hotărît să-şi găsească o slujbă care să-i permită să divorţeze de Helen şi să se însoare cu Diana...

După ce Diana îşi termină depoziţia Selden se simţi pentru prima dată total deznădăjduit. Pentru toţi cei de faţă Diana era motivarea perfectă a crimei. Fiecare putea vedea cu ochii lui scumpă. Pentru ca el s-o poată obţine trebuia ca mai întîi să scape de soţia lui şi să pună mîna pe banii ei. Cum altfel decît aşa ar fi putut judeca membrii juriului ?

Îl cuprinse disperarea. Cînd îl chemă pentru interogatoriu el povesti totul cu o exactitate foarte rece, ca un robot, şi vedea foarte limpede — fără a putea întreprinde totuşi ceva — că spusele lui nu convingeau pe nimeni.

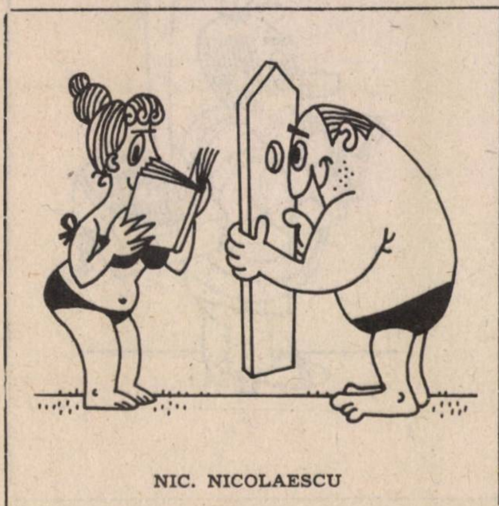
Procurorul începea aproape fiecare întrebare cu cuvintele : „Dv. vreţi ca noi să credem, domnule Selden, că... „După ce ascultă pentru a zecea oară aceste cuvinte, Selden simţi că-i plesnesc nervii. „Dv. vreţi ca noi să credem, domnule Selden, că individul acela necunoscut, care s-a dovedit un maestru al artei tirului, ţintind atît de exact asupra soţiei dv. — s-a dovedit apoi a fi un amărît de începător cînd a tras asupra dv. ?

— Nu ştiu dacă a fost un trăgător excelent...

— Atunci vă rog să-mi permiteţi să vă împrospătez puţin memoria. Una dintre împuşcături a fost găsită de poliţie în tăblia patului conjugal. Alta v-a lovit în umăr... Şi dv. vreţi ca noi să credem că acest presupus trăgător a reuşit să o lovească pe soţia dv. exact în inimă în timp ce pe dv., trăgînd de la aceeaşi distanţă, nu v-a nimerit ?

— Cînd a tras asupra mea eu m-am mişcat...

— Da, bine-înţeles că v-aţi mişcat. În felul acesta, prima lovitură care vă era adresată a intrat în tăblia patului. Din această cauză individul a tras şi a doua oară. Şi dv. vreţi ca noi să credem că străinul acela enigmatic v-a lovit absolut din întîmplare în locul care abia sînge-

NIC. NICOLAESCU

rează și abia se zărește rana pe care ați putea arăta poliției, dar care pentru dv., pentru sănătatea dv., nu este cituși de puțin periculoasă? Fiți amabil, domnule Selden, și spuneți-ne, dv. chiar vă așteptați ca cineva să vă creadă?

— Eu am spus adevărul, repetă Selden. Lucrurile s-au petrecut așa cum v-am spus și nu intr-alt fel.

— Adevărul este cel pe care-l căutăm noi, zise procurorul. Și cred că vom reuși în scurtă vreme să-l aflăm. Eu sint de părere că dv. singur v-ați omorit soția după care tot dv. ați tras al doilea glonte în tăblia patului, iar cu al treilea v-ați rănit la umăr pentru ca versiunea cu intrusul să pară cit mai demnă de crezare.

— Nu eu m-am impușcat! strigă Selden. Criminalul acela m-a rănit!

Așezindu-se apoi din nou în bancă Selden avu convingerea mortală că nimeni nu dădea crezare spuselor sale, că judecătorul considera că în realitate nu a existat nici un intrus și că deci nimeni nu trebuie căutat. Selden aștepta cu nerăbdare cuvintul avocatului său. Alocuțiunea lui a fost însă axată numai și numai pe mărturia lui Selden, adică pe afirmația despre intrusul în a cărui existență nu credea nimeni.

Rechizitoriul procurorului a fost cuprinzător și convingător. Dacă s-ar referi la altcineva — își zise Selden — aș crede tot ce spune: că tipul acela, minat de dorința aprinsă de frumoasa lui iubită a pregătit asasinarea soției sale, că el a intrat în bulgalovul părăsit al vecinilor de unde a furat un pistol, despre a cărui existență știa dinainte, că și-a ucis soția cu acest pistol"...

— Desigur, toate cele spuse de procuror le-aș fi putut face, zise Selden avocatului său în timp ce aștepta pronunțarea sentinței. Dar în acest caz aș fi știut că-mi bag singur capul în laț. Dar să inventez un intrus care nu a existat niciodată, asta ar fi fost o chestie prea transparentă, prea primitivă. Intrusul acela despre care am pomenit nu este o invenție a mea. El există și trebuie căutat!

— Vom încerca să-l găsim, il asigură avocatul. Vom continua cercetările...

Sentința a fost pronunțată repede și nu a constituit o surpriză pentru nimeni: VINOVAT. Pentru crimă — moartea!

— O să facem recurs, zise apărătorul. Am vorbit deja cu domnul Kent pentru o recompensă grasă celui care ne va pune pe urmele adevăratului făptaș. Încă nu sintem la pămint!

„O, ba da. Eu sint data gata, gindi Selden. Eu nu mai pot avea nici o speranță".

9.

Resemnarea lui era atit de totală, incit cu zece zile înaintea execuției, cind avocatul îi aduse vestea plină de speranță, el abia avu putere să-l asculte.

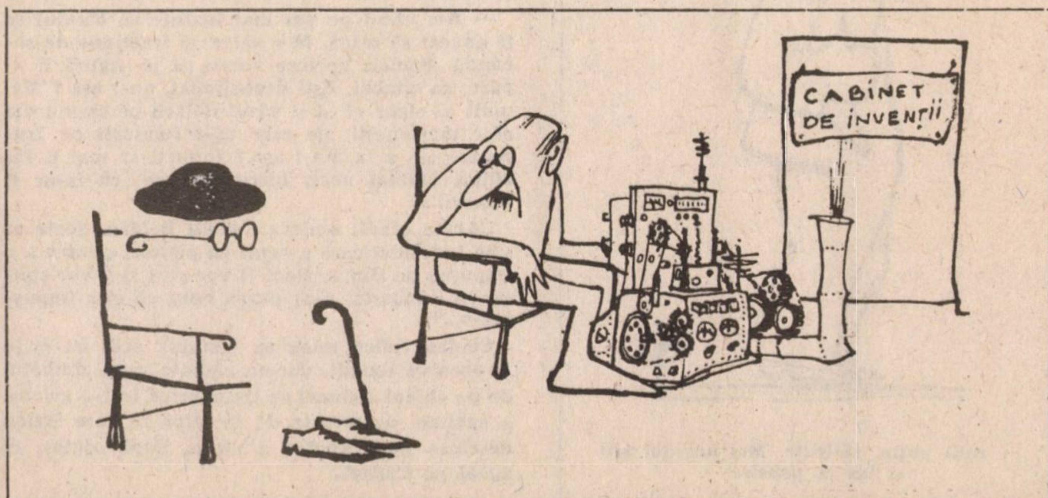
— Bine-înțeles că s-au prezentat o grămadă de oameni, în primul rind dintre cei nedemni de încredere, care sint vinduți banului — zise avocatul — și desigur că numai recompensa substanțială l-a condus spre noi și pe individul acela care n-are o faimă prea bună. Ceea ce a spus el însă arată foarte promițător și corespunde realității pe care ați înfățișat-o dv. Pe la orele trei noaptea cind a fost comisă crima omul acela mergea pe șoseaua din care se desprinde drumul ce duce spre bungalovul dv. Poliția a primit mesajul dv. pe la ora două cincizeci. Dacă acceptăm că asasinului i-au trebuit cam o jumătate de ceas pentru a ajunge pe drumul înzăpezit de la bungalov la șosea, atunci ar merge. Ce ziceți de asta? i

— Cred că ar merge. Eu însă nu m-am uitat deloc la ceas.

— Omul acela, care a venit de bună voie, a spus că nu departe de drumul care duce spre bungalovul dv. stătea un tinăr care i-a făcut semn să oprească. Omul a oprit și l-a luat pe tinăr cu el. Zicea că arăta ca la douăzeci, douăzeci și unu de ani. Nu era înalt, în schimb era zvelt și purta blugi bleumarin și o geacă de piele. Și aceste elemente concordă cu descrierea făcută de dv.

— Era cu ceva mai scund decit mine, întări Selden.

— Martorul nostru zice că băiatul acela era foarte nervos și că mormăia ceva de neînțeles...

Almanah „Luceafărul", coala 17

Cum că trebuie s-o ştează cit mai repede din ţinut... Mai departe martorul a spus că pe obrazul sting avea o zgîrîietură prelungă, care sîngera. Se părea că era făcută de o unghie...

— Cuuum ? Era zgîriiat ? Da... desigur... Şi pentru prima dată de la pronunţarea sentinţei Selden simţi că i se aprinde o luminiţă de speranţă. „Aminteşte-ţi, pentru dumnezeu — îşi zise în sinea sa — aminteşte-ţi cum s-a întîmplat. Te-ai aruncat asupra lui prinzîndu-i faţa cu mîna... Da, zgîrietura aia tu i-ai putut-o face, Selden", îşi mai zise în gînd. „Da, trebuie că eu i-am făcut-o. Cu mîna dreaptă. La umărul stîng fusesem atins de glonte... Mîna stîngă nici nu mi-o puteam mişca măcar. În cazul acesta ar fi trebuit ca zgîrietura să fie pe obrazul stîng"? Martorul spune adevărul ! El îl întîlnise pe asasin pe care-l luase în maşina lui crezîndu-l autostopist... Da, el poate dovedi că am spus adevărul ! Ah, doamne, acuma totul o să fie iarăşi în ordine...

— Sper să fie, zise avocatul vădit reţinut.

10.

Selden trăi o săptămînă cu această speranţă renăscută făcîndu-şi planuri de viitor. De aceea lovitura pe care o primi în cea de a şaptea zi fu cu atît mai dureroasă. Judecătorul examină cu atenţie noile date ale problemei şi hotărî în cele din urmă că ele nu sînt suficiente pentru repunerea pe rol a procesului.

— Bine, dar nu-i posibil ! strigă Selden. Am un martor ocular, care poate întări afirmaţiile mele. Tribunalul trebuie să mă creadă ! Ce interes ar avea martorul să mintă ?

— Ce nu face omul pentru o recompensă frumuşică... Din nefericire, martorul nostru are un trecut plin de păcate. A fost condamnat în două rînduri pentru tăinuire de probe şi odată pentru mărturie falsă. Judecătorul şi procurorul sînt de părere că băiatul acesta este în stare de orice pentru o mie de dolari...

— Dar el l-a văzut pe asasin ! o ţinu Selden pe a lui. Poate ne-ar putea spune încotro a luat-o cel puţin...

— El l-a lăsat în faţa gării. Iar la gară cine ar putea spune dacă l-a văzut pe tinerelul acela... Şi nici n-ar fi de mirare. Poate a plecat cu vreun tren spre Nord, poate cu vreunul spre Sud... Şi n-ar fi exclus nici ca el să se fi dus apoi la staţia de autobuze şi să fi plecat din oraş cu vreun autobuz. Era probail un tînăr inventiv, cum sînt astăzi atîtea mii şi mii... Pur şi simplu nu avem nici o urmă, nici măcar una singură...

11.

Din clipa aceea totul n-a mai fost decît o problemă de timp, aşteptarea zilei de pe urmă, ziua execuţiei.

Lui Sleden îi reveniră în minte toate elementele legate de acest caz. I se păru totul foarte simplu.

...Stătea în fereastra bungalovului şi privea urmele întipărite în zăpadă. Cu fiecare secundă se simţea tot mai liniştit, ba chiar mulţumit de moartea soţiei sale. Se întoarse de la fereastră şi se îndreptă spre telefon.

— A şters-o deja ? auzi el deodată glasul soţiei. L-ai văzut fugind ?

— D...da...a fugit... Eu... eu am crezut că te-a omorît...

— Am căzut pe pat mai înainte ca băiatul să fi apucat să tragă. M-a salvat o fracţiune de secundă. Femeia aprinse veioza şi pe figură îi apăru un zîmbet. Eşti decepţionat, nu-i aşa ? Mai mult ca sigur că ai şi văzut dolarii pe care urma să-i moşteneşti, pe care să-i foloseşti cu frumoasa aia a ta, nu-i aşa ? Cum ţi-ar mai fi facilitat băiatul acest lucru în cazul că m-ar fi nimerit...

„Acolo afară, undeva... gîndi Selden, acolo se află individul care a venit cu pistolul pentru a o împuşca pe Helen. Dacă îl vor găsi şi îi vor spune că e moartă, n-ar putea nega că el a împuşcat-o..."

Selden ridică mîna cu pistolul, ochi cu grijă şi observă liniştit, dar cu răutate, cum zîmbetul de pe chipul Helenei se transformă într-o grimsă a spaimei de moarte. Şi în clipa în care Helen deschise gura pentru a striga după ajutor, el apăsă pe trăgaci...

— Încă puţin, tăticule. Mai am doi ani şi ies la pensie.

TATII I-AR PLACE O CHESTIE D-ASTA

DAN I. MARLOWE

1.

Kitty Monahan îşi lăsă automobilul în parcare şi se îndreptă spre poarta închisorii federale. Era o fată frumoasă, de douăzeci de ani, cu păr de culoarea mahonului, strîns la spate într-un coc. Era îmbrăcată într-un tricou verde şi şorţ, care-i cam obliga pe mulţi bărbaţi aflaţi prin preajmă să întoarcă privirea după ea.

— Bună ziua, domnişoară Monahan, îi zise zîmbind un funcţionar al închisorii cînd fata intră în birou şi cînd tocmai ducea instinctiv mîna după fişa tatălui fetei.

— Aş fi tare bucuroasă dacă i-aş putea lăsa cincizeci de dolari, zise Kitty şi puse bancnota pe birou. Primi aprobarea, se trecu în cartea pentru vizite apoi se alătură oamenilor care aşteptau să se deschidă uşa care ducea spre camera cu detectorii pentru metale feroase. Toţi vizitatorii erau obligaţi să treacă pe acolo. Cel găsit în ordine putea trece prin uşa prevăzută cu aparatură electronică în camera pentru vizite.

Charley Monahan încă nu venise. Kitty se aşeză la o măsuţă joasă, cît mai departe de supraveghetor. Ştia prea bine că intimitatea îi plăcea tatălui ei mai presus de orice. Exact ca atunci cînd îi povestise despre planurile lipsite de noimă de a evada, aşa cum le gîndiră ţicniţii ăia de colegi de închisoare, nişte inşi care n-ar fi fost în stare să evadeze nici din pivniţa casei proprii, dacă cineva i-ar fi închis acolo...

— Bună, fata tatii, auzi ea din spate o voce răguşită.

Kitty se întoarse şi se ridică.

— Bună, tată.

Tatăl o îmbrățișă scurt și o sărută pe obraz. Era un individ scund, cu fața roșie, care, cu cei o sută șaizeci și cinci de centimetri ai săi, n-o depășea cu mult pe fiica lui. La prima vedere se părea că nici cele cincizeci și șapte de kilograme ale fetei nu le depășea. Cu excepția citorva fire sure de păr, capul îi era complet chel. Se așeză în fața fetei.

— Ce mai faci ? o întrebă, cum făcea el de regulă. Voreba liniștit și monoton așa că nu putea fi auzit de la mai mult de un metru și jumătate.

— Bine, răspunse și ea tot ca deobicei.

— Tot acolo lucrezi ?

Oare ce-i spusese ultima dată despre locul ei de muncă ? Îi spusese cumva că este funcționară la o firmă pentru instalații ?

— Ești tot la punctul de expediții al editurii?

— Nu, tată. Am găsit ceva mai bun, răspunse. Acum lucrez ca funcționară la o firmă de instalații. Asta va trebui s-o țină minte pentru data viitoare. Dar tu ce mai faci ? continuă ea, firesc, șirul întrebărilor.

— Luna viitoare vrem s-o roim trei inși.

Kitty dădu indiferentă din cap. Trei, patru sau șase dintre ei se pregătesc să fugă luna viitoare. Pînă acum însă n-a roit-o nici unul dintre ei. Și nici n-o să roiască. Se aflau doar la cea mai bine păzită dintre toate închisorile federale. Tatăl ei ajusese acolo nu pentru durata substanțială a condamnării, ci pentru că ministerul finanețlor îl considera drept un om deosebit de periculos din punct de vedere social.

— Locuiești la aceeași adresă ? continuă tatăl seria întrebărilor stereotipe. Poate o să avem nevoie de locuința ta după evadare. Să ne faci rost de-o mașină...

Kitty zîmbi. Mama ei o părăsise pe cînd ea avea șase anișori iar de atunci tatăl ei a crescut-o cum s-a priceput. La nouă ani fata se ocupa de gospodărie, și se ocupa bine, indiferent dacă tatăl ei se afla acasă sau la pușcărie. Cînd bătrînul era acasă, la ușa lui băteau în fiecare luni, la intervale regulate, niște domni cu trăsturi tipice de irlandezi și-i întindeau plicul cu bani pentru mîncare și chirie.

După școală Kitty nu s-a prea dat în vînt. Kitty trăia cu adevărat numai clipele cînd tatăl ei era acasă. Atunci masa din bucătărie era plină cu sticle de bere goale, iar în jurul ei stăteau cunoscuți cu pipele în gură, pipe al căror fum înțepător umplea rapid încăperea. Auzea de la ei o mulțime de planuri cum să fenteze guvernul, dar știa încă de pe vremea cînd mergea la școală că n-o să iasă nimic din toate planurile lor.

— Ce mai e nou în lume ? întrebă tatăl.

Kitty știa că pe tata îl interesa să știe numai ce se întîmpla în lumea falsificatorilor de bani. De ani buni el era recunoscut drept specialist de clasă în falsificarea hîrtiilor speciale și a matrițelor pentru reproducerea bancnotelor americane.

— Mai nimic, răspunse Kitty.

— Ăștia de la închisoare sînt o bandă de cîrpaci, zise tatăl. O să le venim noi de hac după ce-o să ne vedem dincolo de gratii. O să le arătăm noi lor, fata tatii...

Kitty dădu din cap. Falsurile tatălui ei erau pur și simplu remarcabile. Nu se prindeau că sînt falși nici persoanele care manevrau numai bani cît era ziulica de mare. Ghinionul i se datora tatii de la faptul că el se înconjura de fiecare dată de inși dubioși, cei a căror misiune era de a pune banii în circulație. Cum l-au prins pe unul dintre ei, cum au scos tot ce-au vrut de la el. Și în scurtă vreme a picat și poliția pe capul tatii, găsindu-l lîngă mașina de tipărit, cu camera plină de falsuri perfecte.

Cu timpul Kitty a început să-și sfătuiască tatăl să nu tipărească odată mai mult de o sută de mii de dolari, iar distribuirea să o facă doar ei doi. Și ca de fiecare dată să nu pună în circulație mai multe bancnote decît încap într-o cutie pentru țigări de foi. Numai că, cu tatăl ei nu te puteai înțelege. De cum a început mașina să producă și să scoată primele bancnote, tatăl ei se aprinse la figură și crescu dintr-odată parcă cu cincisprezece centimetri.

— Am să distrug guvernul cu asta' a strigat el atunci și a început să dănțuiască prin încăpere.

— Ce-ai făcut cu hîrtia pe care am încercat-o înainte de a mă îmbăta ? își aduse aminte deodată tatăl.

— O am acasă, spuse Kitty adevărul.

— Păcat de culori, zise tatăl. Dintr-un astfel de material putem face în cel mai bun caz hîrtie pentru toaletă.

GEORGE BUȚU

Kitty îl întrebă dacă mai are nevoie de ceva. Nu-i trebuia nimic. De fumat nu mai fuma, se lăsase de cînd şi-a dat seama că cenuşa care-i cădea de la pipă îi murdărea hîrtia...

De cînd începuse să tipărească bani era parcă apucat. Nimic nu reuşea să-l sustragă sau să-l oprească de la această muncă. Lucra atît de mult pînă cînd toate cutiile, sertarele şi lăzile din casă se umpleau cu bancnote de cincizeci şi o sută de dolari. Tipărea de fiecare dată atîţia bani, încît în cele din urmă îi vindea cu cinci pînă la zece procente sub valoarea lor nominală.

Fata îl observă cum arunca cîte o privire scurtă pe cadranul ceasului. Se ridică. Cîte o vizită de treizeci de minute pe lună, asta era tot ce putea spiritul lui neliniştit să suporte.

Restul timpului petrecut în închisoare şi-l petrecea gîndindu-se la planurile de evadare irealizabile sau gîndindu-se cum să facă să îmbunătăţească calitatea banilor falsificaţi.

— Rămîi cu bine, tată, zise Kitty.

— Umblă sănătoasă, fata tatii, îi răspunse şi se ridică pentru a o săruta pe obraz. N-am să mai rezist aici, cu toate că mi-am dat cuvîntul de onoare că nu fug, zise el şoptit, ca de fiecare dată, doar numărul lunilor diferea.

— Vii şi data viitoare... ?

Fata încuviinţă.

2.

E ca un copil mic, gîndi Kitty cînd ieşi pe poarta închisorii. Sau ca un geniu ţicnit, care nu-i conştient de ceea ce ştie.

Se aşeză la volan şi plecă acasă. Cale de o sută patruzeci de kilometri. În momentul cînd descuie uşa casei se uită la ceas. Va trebui să mai lucreze cîteva ceasuri bune. Scoase dintr-un sertar un combinezon pe care-l îmbrăcă peste tricoul verde şi peste şorţ. Îi era cald, dar asta era ţinuta ei de lucru.

Îşi desfăcu părul, îl pieptănă cu cărare şi-l lăsă să-i curgă pe umeri. Îşi îndepărtă fardul de pe faţă şi deodată pe nas îi apăru un pistrui. Era acum o cu totul altă Kitty decît cea care luase loc la volanul maşinii atunci cînd plecase în oraş.

Parcă la jumătate de bloc de clubul de noapte pentru doamnele libere, de-asupra căruia atîrna o firmă cu următorul text : „NESIGURANŢA CAPITALEI“.

Coborî trei trepte spre intrare. Localul era slab luminat şi trebui mai întîi să se acomodeze, să se obişnuiască. Mobilierul era în stilul celor din bordelurile din anii nouăzeci ai secolului trecut : pluş roşu, catiferea verde şi o oglindă mare cu rama aurită.

Se îndreptă spre tejgheaua lungă de mahon aparent şi se aşeză pe un scaun înalt în faţa casieriei. „NESIGURANŢA CAPITALEI“ era unul din localurile pe care ea şi le alesese încă de aseară. Avea nevoie de un loc cu destul zgomot.

Acum localul era pe jumătate gol. La mese nu se afla nici un client. Erau doar cîţiva care beau la tejgheaua barului. Femeia din stînga, o apatică, se zgîia în pahar în timp ce de pe chipul liniştit al bărbatului se putea deduce că el îşi încasase deja raţia zilnică de băutură.

Barmanul veni şi se opri în faţa lui Kitty. Era un tip foarte înalt. Se sprijinea cu mîna de tejghea.

— Bună, eu sînt Kitty.

— Victor.

— Bună, Victore. Aş bea cea mai rece bere din lume. Afară e afurisit de cald...

Victor puse pe tejghea o sticlă cu bere şi un pahar rece şi el.

— Lucrezi ceva ? o întreba el în timp ce-i turna bere.

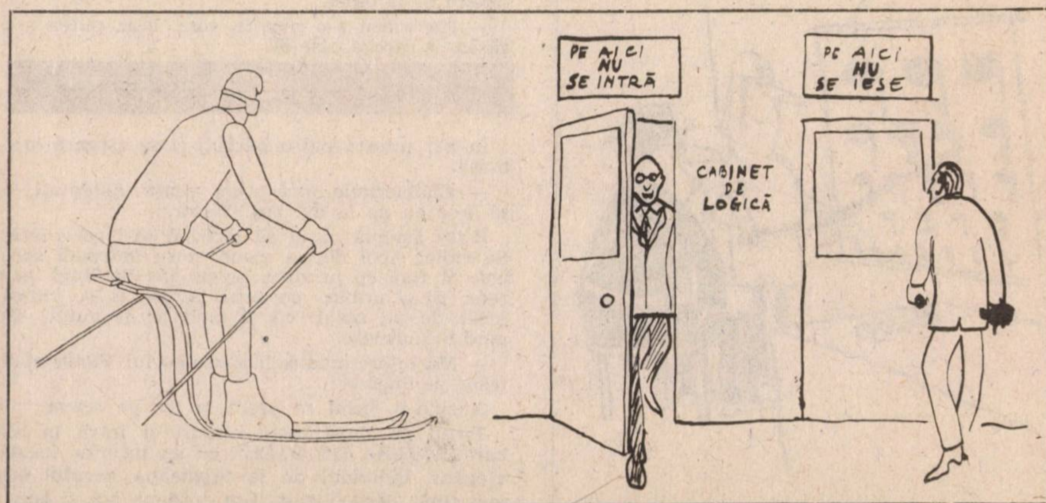
Kitty îşi opri o clipă respiraţia pentru a roşi.

— Păi tu ce crezi ? Vînd produse cosmetice. Ce naiba, arăt eu a fată fără ocupaţie ?

Victor se uita la ea cu o privire obosită.

— Nu, spuse el după o clipă. Nu arăţi, ce-i drept nici a doamnă care vine de la casa de mode...

Kitty bău berea. Primul pahar fu atît de rece că e de mirare că n-a apucat-o tuşitul.

Scoase portofelul din poşeta deschisă.
Victor îi făcu semn cu mîna.

— Las-o-ncolo, o suportă localul.

Kitty ridică surprinsă din sprîncene.

— Pentru că eşti cel mai frumos client care a trecut astăzi pragul nostru, zise. Se aplecă spre ea, peste tejghea. Chiar vinzi parfumuri prin casele de la periferie ? Nu mă fentezi ?

— Nu te fentez. Şeful mi-a promis că dacă mai rezist încă un an fără să înnebunesc, pe la casele alea unde mi se trînteşte uşa-n nas şi unde sînt înjurată, îmi cumpără o maşină şi îmi oferă o slujbă mai acătării — să vînd mai aproape de centru. Ridică paharul şi mai bău o dată. Mulţumesc pentru bere. Mi-a căzut foarte bine pe căldura asta.

— Şi n-ai vîndut nimic ?

Kitty zîmbi.

— Mai rău.

De data asta Victor fu cel care ridică nedumerit din sprîncene.

Kitty căută prin geantă.

— Numai uită-te ce mi-a dat ultima clientă... Scoase din nou portofelul şi luă din el o bancnotă nouă. Am primit o lecţie zdravănă. Femeia şi-a ales marfa ţinînd în mînă un teanc de bancnote de cîte douăzeci. Am crezut că mi-a dat o hîrtie de douăzeci şi eu la douăzeci de dolari i-am dat restul. Uitîndu-mă însă mai atent la bancnotă, mi-am dat seama că nu-mi dăduse una de douăzeci, ci asta.

Îi întinse lui Victor bancnota.

Victor îşi căută ochelarii în buzunar, dar nu-i găsi.

— Ce ţi-a dat ? Una de cinci ? Sau mai puţin ? întrebă el plimbîndu-şi mîna pe casă.

În cele din urmă Victor îşi găsi ochelarii şi se duse cu hîrtia sub lumina lămpii de la casă.

— Doamne' strigă. Şi eu care credeam că am văzut de două ori tot ce se poate vedea în lumea asta ! Frecă bancnota între degete. Drace. Şi arată ca una adevărată, zise el dînd din cap şi întorcîndu-i lui Kitty bancnota. Ai avut ghinion, fetiţo. Te-a pîrlit.

Puse bancnota pe tejghea în faţa lui Kitty apoi se aplecară amîndoi asupra ei. Ca şi cînd ar fi avut magnet. Arăta absolut ca una devărătărată. Ca absolut orice bancnotă. Cu excepţia valorii. Nu era nici de un dolar, nici de doi sau de cinci, sau de zece. Nici de douăzeci şi cinci, sau de o sută nu era. Cifrele din colţuri arătau cu totul altceva : 17 (Şap-te-spre-zece).

Victor luă din nou bancnota în mînă.

— Nu pricep, zise încurcat. La pipăit este cea mai bună bancnotă de douăzeci pe care am avut-o vreodată în mînă. Priveşte şi tu : culoarea perfectă, tiparul perfect, toate semnele astea, o minune, ce mai. Dar care a fost idiotul care a confecţionat-o astfel pentru ca apoi să tipărească pe ea cifra 17 ?

— Eu cred că cineva a vrut să-mi arate că sînt o proastă, zise Kitty.

— Prostii, i-o întoarse Victor. Oricare om care nu se uită la cifre poate primi una ca asta. Este pur şi simplu perfectă. Şi te rog să mă crezi că am văzut ceva bani falşi în viaţa mea... Ce-ai zice dacă ţi-aş oferi cinci dolari pe ea ? Asta aşa, de ruriozitate...

— Eu cred că şeful meu o să-mi dea înapoi banii cînd o să audă ce mi s-a întîmplat...

— Eşti naivă, o să-ţi rîdă în nas. Ia-i pe ăştia cinci, te alegi şi tu cu ceva măcar...

— Mai bine nu, Victor. Nu te supăra.

— Vinde-mi-o mie, o rugă. Îţi dau zece, vrei ? Vreau s-o pun la colecţie. Auzi, o bancnotă de şaptesprezece dolari. Aşa ceva n-a mai fost ! Ştii cum o să caşte toţi ochii cînd am să le-o arăt ?! O să mă distrez cu ea cît e ziulica de mare....

Luă bancnota apoi îi flutură pe sub nas zece dolari.

— Păi, ştiu eu... făcut Kitty nehotărîtă.

— Excelent ! Ne-am înţeles deci !

Puse bancnota de şaptesprezece dolari în portofelul de la pipet.

— Nu vreau s-o pun în casă, s-ar putea s-o găsească careva, zise el.

3.

În bar intrară patru bărbaţi şi se aşezară la o masă.

— Chelneriţele încă n-au venit. Aşteptaţi, o să trec eu pe la dv. zise Victor.

Kitty aşteptă ca el să înceapă să-i servească. Se ridică apoi de pe scaun şi se îndreptă spre uşă. Îl fixă cu privirea pe un ins de lîngă perete. El o urmări cu ochi lacomi şi se ridică încet de pe scaun ca şi cînd ar fi avut de gînd s-o urmeze.

— Mă întorc îndată, îi spuse ea lui Victor cînd trecu pe lîngă el.

Auzind-o, insul se aşeză la loc pe scaun.

Trecu pe lîngă nişte blocuri şi intră în alt bar, „MOARA DE OŢEL", cu un interior foarte elegant. Individul de la tejgheaua barului era mai tînăr decît Victor. Era aproape gol şi acest

local. Clienții de zi se risipiseră, cei de seară încă nu-și făcură apariția. Aici era de ea, barmanul o să aibă timp să-i asculte poveștile...

Se așeză pe un scaun înalt lingă casă și zîmbi.

— Eu sînt Kitty.

— Eddie, zise barmanul. Cu ce te servesc ?

— Cu cea mai rece bere din lume. Mi-e o sete...

Cu Victor toată treaba a durat douăsprezece minute. Cu Eddie doar opt.

După ce barmanul puse bancnota de șaptesprezece dolari în portofel și se duse să-și servească clienții, Kitty se îndreptă spre ușă.

— Mă întorc repede, îi spune lui Eddie.

Ajungînd în ușă cineva o prinse de umeri. Se întoarse și-l recunoscu pe un individ de la „NESIGURANȚA CAPITALEI". Mai mult ca sigur că o urmărise.

— Lasă-mă ! Dă-mi drumul, strigă ea.

Individul o slăbi din strînsoare și scoase legitimația.

— Quayle, din poliția economică a ministerului de finanțe, se prezentă el. Am auzit de bancnotele ciudate cu care s-au potcovit cîțiva dintre barmani. Mie ce-mi oferiți ?

Întinse mîna după poșetă și după ce Kitty i-o dădu, început să caute prin ea.

— Cum vă numiți ? întrebă.

Carnetul de conducere era pe numele Angela Quisenberry.

Quayle se aprinse la față și cu aer de învingător scoase din poșetă douăsprezece bancnote de șaptesprezece dolari legate mănunchi.

— De unde ai venit cu falsurile astea ?

— Cu care falsuri, domnule Quayle ?

El îi fîlfîi bancnotele prin fața ochilor.

— Cu falsurile banilor americani.

— Dar falsurile sînt autentice, domnule Quayle, se apără Kitty, smulgîndu-i poșeta din mînă. Arătați-mi și mie măcar o singură bancnotă falsă !

Quayle se uită la una din bancnote și deveni dintr-odată nesigur pe el.

— Păi...

— Nu este nici un fals.

— Ba este, zise Quayle. Hîrtie specială, culori speciale... Avu de gînd să continue, dar amuți cînd se uită la cifra din colțul bancnotei. Știi ce, așteaptă-mă frumușel aici pînă mă duc să dau un telefon, ordonă el. Dar vă spun eu că o să mergem împreună la secție, să stăm de vorbă...

Kitty ridică din umeri.

4.

Chiar lîngă intrarea în bar era o cabină telefonică. Quayle intră și formă un număr. Kitty se duse lîngă el, îl bătu pe umăr și-i arătă cu capul weceul de vizavi. Quayle dădu din cap și se întoarse spre ea s-o vadă.

La WC nu era nimeni. Kitty se dezbrăcă repede de combinezon și își strînse părul coc. Se fardă repede. Își luă combinizonul sub braț. Quayle tocmai explica ceva la telefon cînd Kitty îmbrăcată intr-un tricou verde și șorț ieși din WC. Quayle se uită la ea cum trece prin fața lui apoi se întoarse și continuă discuția. N-o recunoscuse.

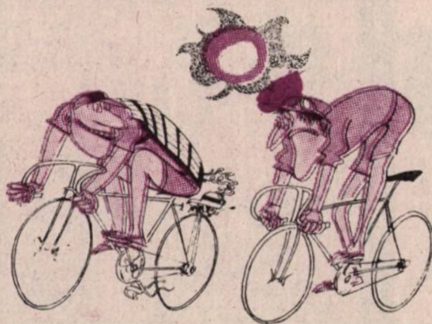
Kitty ieși din bar și se îndreptă calmă spre mașina ei. Se gîndi cît de mult o fi așteptînd-o domnul Quayle să iasă de la toaletă pentru femei. Cînd o să-i povestească tatălui ei, sigur o să se bucure.

Păcat că n-are cum îl ajuta. Ar avea acum destui bani și n-ar trebui să-i mai cîștige cu arma în mînă, nici tremurînd de frică la gîndul că vin polițiștii să-l ridice pentru falsificarea de bani. Și unde mai pui că cu falsurile lui i-ar duce la nebunie pe funcționarii ministerului de finanțe pentru că nici unul dintre ei nu-i în stare să dovedească cum că au falsificat banii americani.

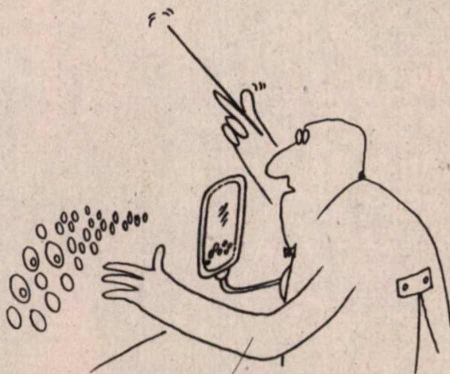
Apăsă pe accelerație și o porni spre casă.

Da, tatii i-ar place o chestie — d-asta ! Și cînd o să iasă de la mititica pregătim o nouă fentă : o bancnotă de treizeci și doi de dolari...

În românește de Alice Theodorescu

— Dumneata n-ai auzit nimic despre utilizarea energiei solare ?

FEBRA TRAVOLTA

In filmul „Febra de sîmbătă noaptea" — Saturday Night Fever — John Travolta a obținut un succes de răsunet. Şi nu numai în Statele Unite unde se crede că el este cel chemat să umple marele gol lăsat de dispariția prematură a celor doi mari idoli ai Americii : James Dean și Elvis Presley.

De altfel nici nu se putea ca filmul acesta să nu aibă un succes teribil din moment ce partenera lui Travolta nu este alta decît nu mai puțin celebra Olivia Newton-John...

Intrebarea pe care și-o pun numeroșii săi admiratori, dar și specialiștii, este dacă Travolta este doar un meteorit sau va fi o stea fixă, de prima mărime a unui Hollywood debusolat, care are atîta nevoie de valori autentice. Inceputul fiind făcut, se pare că plicul cu mutarea decisivă se află în buzunarul lui John Travolta.

O.K.

Michey Rooney continuă să țină afișul. La cei peste șaizeci de ani pe care îi are, el este una dintre personalitățile despre care se vorbește mult la Hollywood. Şi nu numai în legătură cu creațiile pe care le realizează.

Nu demult el s-a căsătorit pentru a opta oară. Noua lui tovarășă de viață se numește Jan Chamberlin, este cu peste douăzeci de ani mai mică decît el și cu un cap mai... mare ! Căsnicia lor merge foarte bine, mai ales de cînd joacă împreună pe Brodway în musicalul „Sugar Babies", care se bucură de un succes cu totul și cu totul neobișnuit.

DUBLU MIXT

Cînd nu au cel puțin cîte un spectacol pe zi, cînd nu lucrează ore întregi repetînd noile melodii pe care le cizelează tot timpul, cînd nu sînt la conferințe de presă sau nu acordă interviuri, cînd nu se plimbă, membrii celebrei formații suedeze ABBA joacă... tenis.

La băieți campionul formației este Benny, care îl bate de fiecare dată pe Bjorn.

La fete, cea mai bună este Agnetha...

JAMES HOLDING

IDEE DE COPIL NĂSTRUŞNIC

1.

Nu-mi plac copiii. Să nu-i văd în faţa ochilor. Cred că m-aţi înţelege mai bine dacă aţi fi fost în pielea mea, dacă aţi fi umblat cu saboţii mei, saboţi de deţinut — mărimea 10 !

Pînă atunci însă, pînă la întîmplarea aceea din South Side, copiii mi-au fost indiferenţi. N-am avut nimic împotriva lor. Şi vă rog să mă credeţi că numai la copii nu mă gîndeam în ziua aceea cînd mă aflam la „Vinăria Tasso" cu domnişoara Sally şi cînd s-a aşezat lîngă mine locotenentul Randall.

Nu ştiam încă cine este. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin închis, cravată dungată şi cămaşă albă. Avea un chip atît de sincer, de prietenesc... Şi, de fapt, întreaga lui comportare era foarte simpatică. Nimănui nu i-ar fi putut trece prin cap că domnul acesta ar putea fi poliţist. Eu însă mi-am dat seama imediat. Mi-a vîrît repede sub nas legitimaţia şi mi s-a prezentat repede.

— Domnul Carmichael, nu-i aşa ? m-a întrebat.

— Da, dar despre ce-i vorba ? am răspuns eu spontan.

— Buunn, zise prieteneşte. V-aş rămîne recunoscător dacă aţi merge cu mine la comisariat. Ştiţi, e vorba de o discuţie obişnuită, domnule Carmichael. Aveţi, vă rog, cumva ceva împotrivă ?

Obiecţii ? Cum ar putea avea cineva obiecţii cînd i se vorbeşte atît de prietenos. Comandasem al doilea martini.

— Vreţi acum, imediat ? am întrebat şi spre surprinderea mea glasul îmi deveni nesigur. Am înghiţit în sec în vreme ce Randall mă privea foarte atent.

— M-aş bucura mult dac-am pleca acum, zise. Se aplecă apoi spre domnişoara Sally : Sper să nu vă supăraţi, domnişoară, dacă vi-l răpesc pentru cîteva clipe.

Sally îşi scoase repede mîna pe care o ţinea la pieptul meu, în cămaşă.

— Sigur, cu plăcere. Dacă-i vorba de ceva, eu n-am nimic cu el. Eu pe domnul ăsta l-am cunoscut acum un sfert de ceas.

Aşa-i viaţa. Toate iubirile se ofilesc de cum îşi bagă coada poliţia...

Îmi pierise pofta de martini. M-am ridicat. Alături era Randall : Cu un cap mai înalt decît mine.

— Sînt gata să mergem, dar mai întîi aş vrea să ştiu despre ce o să vorbim amîndoi.

Randall rîse. Un rîs tineresc, curat chiar dacă ochii lui deschişi la culoare mă priveau ameninţător.

— N-am motiv să fac o taină din asta, răspunse pînă a nu ajunge afară unde, lîngă trotuoar era parcată o maşină a poliţiei. Randall deschise portiera şi eu m-am urcat. După ce spuse şoferului să pornească, mi se adresă :

— Tema pe care v-o propun spre dezbatere se referă la falsificarea banilor, domnule Carmichael.

2.

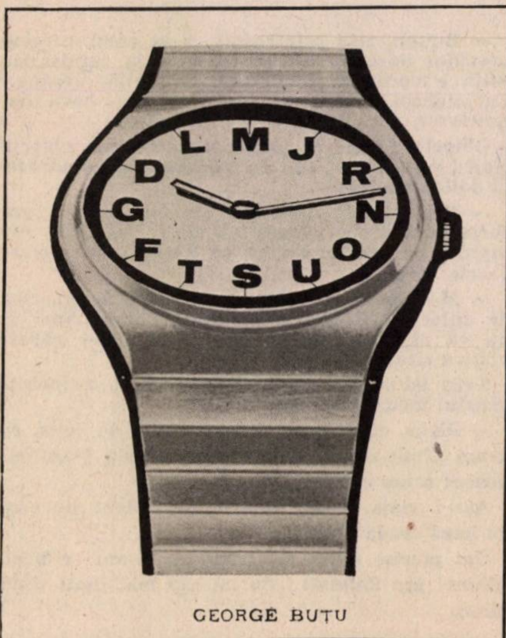
Falsificarea banilor ? mi-am zis aproape imperceptibil.

— Cred că problema falsificării banilor ţine de resortul FBI-ului, locotenente.

— Just. În afara cazurilor însă cînd alte împrejurări reclamă altceva. Şi noi tocmai despre nişte astfel de împrejurări vreau să stăm de vorbă. Mă înţelegeţi, domnule Carmichael ?

Bineînţeles că nu înţelegeam, dar la urma urmelor împrejurările nu mă priveau cituşi de puţin. Pielea de găină pe care am simţit-o de cum a venit Randall lîngă mine în localul acela, mi-a dispărut cu totul. Dacă Randall caută un falsificator de bani, apoi adresa la care a venit e complet greşită. Din acest punct de vedere am conştiinţa curată ca lacrima.

E drept, mă pricep cîte puţin la toate meseriile. Cunoştinţele mele generale — mă refer la branşa mea — sînt mult deasupra mediei, dar dacă-i vorba de falisificarea banilor apoi aflaţi că în acest domeniu sînt un laic ! Nici idee n-am cum se poate face aşa ceva.

GEORGE BUŢU

Falsificarea bacnotelor şi a monezilor nu m-a atras niciodată. Numai gîndul la bani falşi îmi trezeşte repulsie. Cu toate astea iubesc banii, dar banii adevăraţi, nu falsificaţi. Iată de ce inima a început să bată normal, după ce Randall s-a referit la falsificarea banilor. Nu, de asta nu mă pot suspecta. Sigur nu mă pot suspecta că aş fi falsificat bani.

Dacă locotenentul ar fi făcut referire la jafuri... În cazul acesta ar fi fost foarte pe aproape. Pentru că jaful, cu arma în mînă, mai ales la filialele băncilor, era specialitatea mea. În ultimii doi ani am jefuit optsprezece filiale fără a atrage cea mai mică bănuială asupra mea.

Eram cu adevărat mîndru de succesele mele. La urma urmei, jefuirea unei bănci nu-i chiar o jucărie. Pentru asta omul are nevoie de curaj, de inteligenţă şi un anume simţ pentru clipa cea mai prielnică. Şi, bine-nţeles, talent organizatoric şi sistem ! În ce priveşte băncile, sistemul trebuie bine gîndit, să ia în consideraţie un mare număr de elemente. Pe scurt, trebuie să fie genial de simplu. El trebuie să ţină cont de paznicii înarmaţi, de instalaţiile de alarmă invizibile, de camerele de luat vederi bine mascate, de patrulele de poliţie, de casieriţele isterice ş.a.m.d., ş.a.m.d. Iată o grămadă de factori de care trebuie să se ţină cont la organizarea fiecărei acţiuni. Aduc în plus şi alte elemente asupra cărora omul trebuie să hotărască de unul singur : care casier trebuie ameninţat, care bancă şi cînd este cel mai propice a fi jefuită, şi — ştiu că asta o să vi se pară ciudat — cîţi bani să iei.

Da, punctul acesta de la urmă este foarte important. Pentru sistemul meu, de-a dreptul hotăritor. Mă limitez la sume mici. Pun ochii de obicei pe un singur casier şi mă mulţumesc numai cu banii pe care îi are. Nici mai mult, nici mai puţin. Totul se desfăşoară repede şi curat, fără greutăţi. N-are de pătimit prea mult nici banca, nici societatea de asigurări. Spuneţi şi dv. — ce înseamnă cîteva sute de dolari pentru o bancă ? Sau, uneori, cîteva mii ? Mă rog ! Fleacuri ! Nu vă faceţi griji din pricina asta, domnule casier, îi zice directorul băncii. Numai s-aveţi grijă să încuiaţi bine şi totdeauna casa unde se află sumele cele mari ! Şi să nu vă fie frică cumva că o să vă pierdeţi pîinea !

Înţelegeţi ce vreau să spun ? Puteţi arunca o mulţime de pietricele într-un iaz şi nimeni n-o să se supere. Încercaţi însă să aruncaţi două tone de bolovani şi o să vedeţi ce-o să se întîmple...

Sistemul meu, căruia poliţia îi spune „plan operaţional" a fost bun de fiecare dată. Stă mărturie faptul că presa şi radioul critică zilnic poliţia că nu găseşte, în sfîrşit, o idee cu care să-i vină de hac jefuitorului. Adică mie. Poliţia are parte numai de insuccese pentru că eu ţin morţiş la sistemul pietricelelor. Din această cauză opinia publică a început să-mi zică „hoţul cel modest" — pentru că m-am mulţumit de fiecare dată cu o pradă modestă. Asta corespunde cel mai bine firii mele. La ce-i trebuie omului averea ? Mie nu-mi trebuie nici un fel de avere. Mie mi-ajunge dacă fac rost în fiecare lună de cîteva sute de dolari. Da, mie ăştia-mi

sînt suficienţi pentru a-mi putea permite s-o invit pe cîte-o Sally d-asta, să-i dau un martini, în fine, să trăiesc.

3.

Acum cred că aţi înţeles mai bine de ce am spus că remarca lui Randall m-a liniştit. Şi de ce m-am aşezat foarte lejer într-un fotoliu aflat lîngă biroul lui, aşteptînd să văd ce are de gînd să mai spună.

Mai întîi mi-a oferit o ţigară. Refuzînd, şi-a aprins el una, aruncînd apoi chibritul ars în coşul de sub biroul lui, cu toate că avea scrumieră.

— E foarte drăguţ din partea dv., domnule Carmichael, că mi-aţi venit în întîmpinare. Credeţi-mă, vă sînt foarte recunoscător pentru asta, zise el în cele din urmă.

Am ridicat din umeri.

— V-am venit în întîmpinare sau mă ameninţaţi cu închisoarea ? Mă suspectaţi de ceva, locotenente ?

Randall se prefăcu a fi şocat de întrebare.

— Cum adică cu închisoarea ?! Suspectare ?! Vă rog, domnule Carmichael, mi-e teamă că m-aţi înţeles greşit.

— Aţi spus totuşi că vreţi să discutaţi cu mine chestii legate de falsificarea banilor, nu ?

— Exact , despre falsificarea banilor... Chiar astăzi am fost sunaţi de la „Vinăria Tasso" şi ni s-a spus că la barul lor cineva a plătit cu o bancnotă falsă. De aceea m-am dus repede acolo pentru a vedea ce este cu această bancnotă. Şi am constatat că într-adevăr cineva îi dăduse barmanului o bancnotă falsă.

— Îmi pare rău pentru bietul barman, am bombănit. Dar nu văd ce are asta cu mine ?

— Ştiţi, dv. aţi stat chiar lîngă barman, zise locotenentul. Eraţi cu o tînără doamnă, nu-i aşa ?

— Bine, dar asta văd c-o ştiţi. De ce mai vorbim de asta ? Acum din cauza chestiei ăleia banale şi stupide trebuie să-mi petrec aici toată seara ?

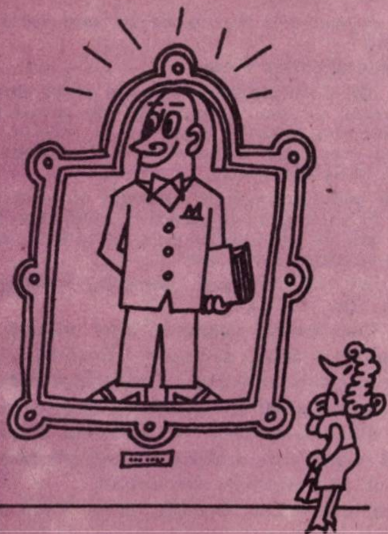
— Dar nu-i vorba de nici o victimă. Eu v-am rugat, şi cred că destul de respectuos, dacă n-aţi vrea să mergeţi de bună voie cu mine la comisariat pentru a discuta ceva, zise locotenentul. După cum vedeţi, nu-i vorba de nici o victimă. Sau de o deţinere. Spuneţi sincer, domnule Carmichael, e vorba despre colaborarea dv. benevolă sau de exercitarea, de către mine, a unor presiuni ?

— Bine, bine, am venit de bună voie cu dv., dar asta nu înseamnă că seara asta nu-i pierdută.

— Îmi pare foarte bine că sîntem de aceeaşi părere în legătură cu venirea dv. aici de bună voie.

— Prostii ! am izbucnit. Aţi vrea să-mi faceţi o plăcere, da ? Atunci întrebaţi-mă mai repede, pînă mai stau în fotoliu Pentru că este pentru ultima dată cînd vă puteţi bucura de colaborarea mea benevolă. Dacă nu vă vine să credeţi, vă pot da în scris ! Ştiţi desigur bine că pe-un cetăţean onorabil al acestui stat nu-l puteţi trambala numai aşa de colo-colo. Sau poate nu ştiţi ?

—Trebuie să vă explic ceva, domnule Carmichael. Aflaţi că tocmai pe cetăţenii onorabili avem voie să-i plmbăm cum ne place. Cu răufăcătorii trebuie să fim însă cu băgare de seamă. Dacă nu mă credeţi puteţi să vă interesaţi la tribunal.

— De aceea vă recomandăm cu căldură să economisiţi energia electrică...

Randall își stinse țigara, dădu la o parte scrumiera murdară și se uită la mine cercetător.

— Barmanul de la „Tasso" mi-a spus că dumneata ai fost clientul care i-ai dat bancnota falsă !

Chestia asta m-a surprins total. Și m-a neliniștit. Mi-am amintit de șederea mea cu Sally. Mi-am adus aminte că pentru băutură am dat o bancnotă veche de cincizeci dolari — una cu figura președintelui Grant. Și că de această bancnotă am putut face rost într-un singur fel. De aceea am început să-l joc pe n-auden-avede.

— Eu ?

— Barmanul susține că aceasta a fost singura bancnotă de cincizeci pe care a primit-o săptămîna asta.

Cred că aș fi putut recunoaște. N-aveam decît să-i spun lui Randall despre o împrejurare oarecare în care am primit bancnota respectivă. În loc să procedeze așa am făcut o greșeală grosolană. Am luat masca nevinovăției și a ironiei.

— Eu, o bancnotă de cincizeci ? Nuuu, domnul barman s-a înșelat cumplit. Eu de zece ani buni n-am mai văzut o hîrtie de cincizeci, darmite s-o mai și schimb, domnule locotenent ! Apoi, ridicînd tonul, încerc să-l conving : Eu lucrez ca ajutor de bucătar la restaurantul „Mac Douglas" unde e deschis zi și noapte. Lucrez în schimbul de la miezul nopții pînă la opt dimineața. Știți, dv., domnule locotenent, vreun ajutor de bucătar care să-și permită să facă praf o hîrtie de cincizeci ?

— Nu, răspunse încet Randall, n-aș putea spune că știu un asemenea ajutor de bucătar. Cu toate astea, barmanul afirmă cu mîna pe inimă că dv. ați fost clientul care i-ați plătit cu bancnota de cincizeci falsă.

— Nu te speria soțul meu încă nu a învățat oprirea...

— Vă rog, ați văzut cu ochii dv. : localul era înțesat de lume, la bar stăteau zeci de oameni. Barmanul era prea ocupat ca să-și poată aminti cine și cu ce fel de bancnotă i-a plătit.

Randall ridică din umeri.

— S-ar putea, zice, dar eu v-am rugat să veniți cu mine tocmai pentru că el a spus că dv. i-ați dat bancnota.

— Bine-nțeles, domnule locotenent, am răspuns plecat. Puteți trece așa în procesul verbal : că pentru ce am băut eu și domnișoara Sally am plătit cu cinci dolari și că mărunțișul pe care l-am primit înapoi l-am lăsat barmanului drept bacșiș.

Aceasta era o afirmație foarte curajoasă. Declarația barmanului îmi va putea fi opusă. Pe Sally nu trebuie s-o iau în seamă, în timp ce bea nu observa nimic în afară chipului ei în oglinda de vizavi.

Randall închise ochii și respiră adînc. Cred că era pentru prima dată cînd a închis, pentru o clipă, ochii lui de pisică. Și, ciudat — acum, cu ochii închiși — arăta cu totul altfel.

— Bine, continuă locotenentul, dacă n-ați plătit dv. cu bancnota de cincizeci, poate mă ajutați, domnule Carmichael, să-l găsesc pe cel în cauză.

— O să încerc.

— Spuneți-mi, vă rog, numele persoanelor pe care le-ați văzut la bar și pe care le cunoașteți. Cineva trebuie că a plătit cu bancnota de cincizeci, iar eu trebuie să aflu precis cine a fost. Ei, domnule Carmichael...

Se uita la mine plin de-o așteptare febrilă.

— Cunosc o singură, singurică persoană și nici acesteia nu-i știu numele de familie. Sally, atît. Fata care stătea lîngă mine. Știți doar cum se întîmplă. Intră omul într-un bar și cheamă la masa lui o frumoasă din alea, să aibă și el cu cine schimba o vorbă. Dar poate știe barmanul mai mulți oameni și vi-i spune.

Randall respiră adînc.

— Da, sper.

M-am ridicat.

— Atunci e-n regulă. Și cu asta totul o să ia sfîrșit.

Randall ridică mîna.

— Mii de mulțumiri, dar am să vă duc înapoi. E lucrul cel mai neînsemnat pe care-l pot face pentru dv., zise în timp ce-și privea ceasul. Peste vreo cinci minute am putea pleca — dacă vreți să așteptați atît.

Nu voiam să aștept. Doream să scap de Randall ăsta cu ochi de pisică și mai ales cu bunătate atît de falsă. Și-n plus, în nici un caz n-am chef să ajung iar la bar.

— Nu vă deranjați, domnule locotenent, am spus. Iau un taxi.

— Cum doriți, răspunse, apoi adăugă cu voce schimbată : Știți, domnule Carmichael, că de bancnota falsă e legată o împrejurare deosebită?

— Împrejurare ? Nu înțeleg despre ce vorbiți.

— Mai exact spus — bancnota falsă reprezintă urma care trebuie să mă conducă la faimosul „hoț modest", zise liniștit.

Am încremenit. O clipă, poate două n-am îndrăznit să-mi mișc capul de teama ca nu cumva gîtul meu înțepenit să trosnească pe undeva.

— La „hoțul modest" ? Vă gîndiți la hoțul ăla de care-s pline gazetele ?

— Exact, zise Randall zîmbind. E vorba de stîrpitura aia căreia i s-a urcat gloria la cap pentru că a reușit să jefuiască optsprezece bănci fără nici un fel de dificultate.

M-am așezat din nou. Acum chiar că era interesant. Nu lăsam însă ca ceva să trădeze că eu și sistemul meu au fost descoperiți.

— Și cum v-ar putea pune bancnota asta falsă pe urmele pefuitorului de bănci ? am întrebat ca într-o doară. Asta chiar că n-o mai înțeleg, domnule locotenent...

4.

Ah, chiar atît de absurd nu este dacă se are in vedere că este vorba de o metodă extraordinară — paiul ca să zic așa de care, în disperare, trebuie să ne prindem...

Da, metoda e copilărească, aș spune, cu totul copilărescă. O să dea un chix total. Și cum naiba să nu dea dacă a fost gîndită de un amator, nu de un expert din poliție. Un cititor naiv al ziarelor a scris directorului unei bănci care fusese prădată de „hoțul cel modest" o scrisoare în care i-a propus tocmai această metodă.

Aproape că nu mai îndrăzneam să respir.

— Trăznită idee — continuă Randall — dar vă spun că aș fi în stare să accept o prostie și mai mare ca asta numai să știu că am liniște din partea gazetelor și a reporterilor, zise uitîndu-se la mine întrebător. Întrucît v-ați stricat seara, domnule Carmichael, cred că ar fi fair din partea mea, dacă am să vă pun în temă cu povestea asta. Dacă vă interesează, bine-nțeles...

— Dar bine-nțeles, vă ascult cu multă plăcere, am răspuns. Eu cred că oricine este curios să afle cîte ceva despre „hoțul cel modest".

— Din păcate, aveți dreptate. Numai că gluma cu bancnota falsă constă în aceea că a fost o cursă.

Am simțit fiori de gheață pe șira spinării. M-am întors. Ușa era închisă, nu putea deci fi curent.

— Cursă ați spus ?

Randall încuviință dînd din cap.

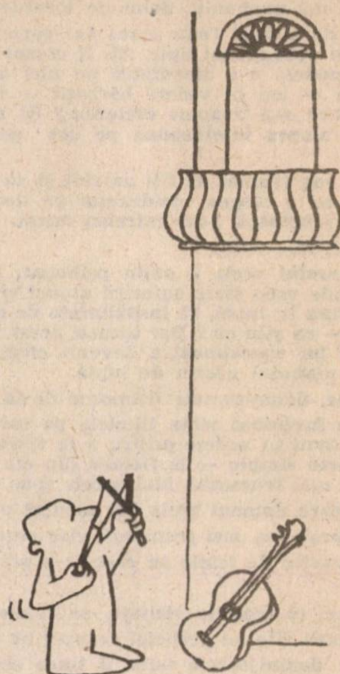
— Cred că este cazul să știți că știm de mult așa-numitul SO al hoțului cel modest.

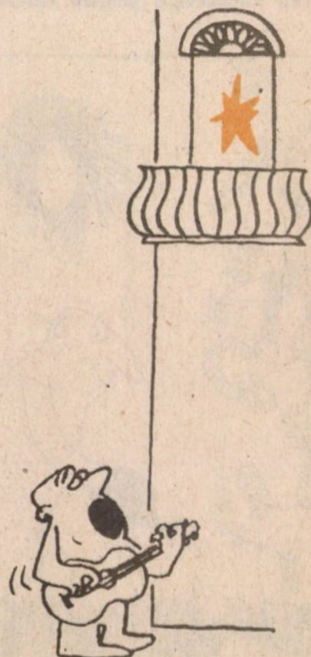
— SO ? am întrebat făcînd ochii cîte cepele.

— Adică Sistemul Operațional. De exemplu : hoțul cel modest vorbește întotdeauna încet pentru ca mai tîrziu nimeni să nu-i poată identifica glasul. Doi : lucrează singur tot timpul și după fiecare acțiune își schimbă înfățișarea ; ia totdeauna banii de la un singur ghișeu ; își alege numai bănci mici ; atacurile le realizează numai la amiază — pe scurt, toate aceste amănunte formează la un loc așa-numitul SO. Sper că mă urmăriți...

— Da, da, dar nu mi-e prea clară gluma cu bancnota de cincizeci.

— Ajungem imediat și la asta. Cunoscînd schema operațională a jefuitorului de bănci, putem prevedea acțiunea lui viitoare. Mă înțelegeți ? De pildă, putem prevedea care filială și-o alege și — ceea ce e lucrul cel mai important

— pe care casier va pune ochii pentru a-l amenința să-i dea conținutul casei lui.

— Dv. mă-nnebuniți, domnule locotenent.

— Da de unde... Toate astea fac parte din sistemul lui operațional tipic. Ați fi crezut că hoțul acesta modest n-a amenințat pe nici un casier cu arma — am în vedere bărbații — ci numai domnișoare sau doamne casierițe ? Și că dintre astea o alegea întotdeauna pe cea mai frumoasă ?

— Vă rog frumos să fiți amabil și să-mi spuneți de ce o alegea totdeauna pe domnișoara cea mai frumoasă, l-am întrebat mirat.

Randall rîse scurt.

— Tinerelul acela e puțin psihopat. Poate că îl cuprinde vreo stare euforică atunci cînd poate — cu arma în mînă, să înspăimînte de moarte o femeie — ce știu eu ? Dar tocmai acest fleac din sistemul lui operațional a devenit elementul de bază al planului nostru de luptă.

— Cine, domnișoarele frumoase de la casă ?

— Am însemnat toate filialele pe care hoțul le-ar fi avut în vedere pentru a le vizita. A fost apoi foarte simplu — la fiecare din ele am ales fata cea mai frumoasă. Mai precis spus — casierița pe care domnul acela hoț modest o va considera drept cea mai frumoasă. Am studiat gustul în funcție de fetele pe care le-a prădat pînă acum.

Ei bine, la filialele vizitate, cu fetele vizate am pregătit cîte un pachețel cu bani pe care fiecare din domnișoarele astea îl ținea separat de ceilalți bani. În fiecare pachețel erau cîteva bancnote de douăzeci dolari, cîteva de zece și în fine, două bancnote de cincizeci false, pe care le-am împrumutat de la F.B.I., de la secția lor de „bani falși". Se-nțelege că bancnotele de cincizeci erau amestecate printre celelalte. De acești bani nu se atingea nimeni atîta timp cît totul se desfășura normal. Domnișoara sau doamna casieriță avea ordin să dea pachețelul — fără nici o discuție — numai „hoțului modest", în cazul că acesta își făcea apariția. Știți, adică banii aceia între care se găseau și bancnotele false. Acum faceți legătura, domnule Carmichael ? Hoțul avea cîte un astfel de pachet la fiecare filială. Asta a fost gluma despre care vă spuneam.

— Înțeleg, am bombănit. Cravata parcă începuse să mă strîngă. Și bine-nțeles că ați dat sfoară-n țară că în timpul cel mai scurt își vor face apariția două bancnote de cincizeci false. Toate magazinele, barurile, hotelurile, restaurantele etc., au primit din partea dv. ordin să fie foarte atenți cu bancnotele de cincizeci. Așa este ?

— Exact cum spuneți.

— Ei da, am zis zîmbind, de aceea a reacționat barmanul de la „Tasso" atît de repede la bancnota de cincizeci.

— Sigur că da. Hîrtia de cincizeci pe care a primit-o a fost semnalul. Eram convins că „hoțul cel modest" ne pică sigur în mînă pentru că în pachetul pe care l-a luat în urmă cu paisprezece zile de la filială se găseau două bancnote de cincizeci false. Este vorba de filiala de sud a Băncii Naționale. Iar bancnota de la „Vinăria Tasso" este una din cele două din pachet, nu încape nici cea mai mică îndoială.

5.

Îngrozitor ! Două bancnote false ! Două ! Înseamnă că cealaltă trebuie să fie în pat sub saltea, la hotelul la care locuiesc. Trebuie să mă duc repede acolo, mi-a fulgerat prin cap, trebuie să plec de aici cît mai repede pentru a da foc blestematei ăleia de bancnote. Apoi la gară și cu primul tren...

Sună telefonul. Randall ridică receptorul, ascultă și dă din cap. După ce pune receptorul în furcă se uită la mine.

— Telefonul ăsta vă interesează pe dv., domnule Carmichael.

— Pe mine... Cum adică ?

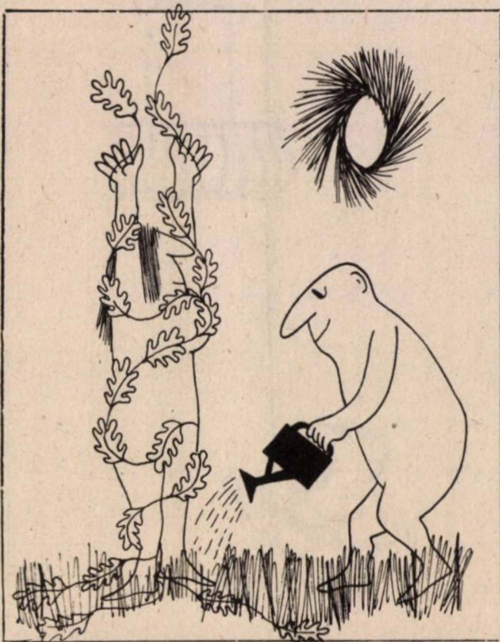
— Cîțiva dintre oamenii mei au percheziționat camera dv. de la hotel, zise căpitanul parcă cu un accent de părere de rău în glas. Mi-e teamă că barmanul de la „Vinăria Tasso" nu s-a înșelat cînd a spus că bancnota falsă i-ați dat-o dv., domnule Carmichael.

O lovitură mortală. Eram debusolat. Glasul mi se urcă cu trei octave.

— Ce ? Percheziție la domiciliu ? Nemaiauzit !

Randall făcu un semn cu mîna ca și cînd ar fi vrut să mă liniștească.

— Totul a mers exact, după indicații, domnule Carmichael. Am avut autorizație pentru percheziție. Pentru informarea dv vă pot spune că o am de acum o lună. Bine-nțeles că cu puncte la „numele și prenumele". Numele l-am aflat de la barmanul „Vinăriei Tasso" care ne-a telefonat în legătură cu banconta falsă. Cînd ați fost la bar nu v-a telefonat nimeni. Barmanul a întrebat dacă este cineva cu numele de Carmichael, iar dv. ați confirmat. Țineți minte că așa a fost, nu ?

Da, aşa a fost. Un ger cumplit începuse să mi se plimbe pe tot spatele.

— După ce v-am aflat numele n-a durat nici cinci minute pînă am aflat unde staţi... Am completat numele dv. pe autorizaţia de percheziţie, am trimis cîţiva băieţi tineri la hotel — în timp ce eu am plecat spre „Vinăria Tasso".

— Aţi spus că nu sînt arestat ! am protestat energic. N-am fost acuzat de nimic !

— Asta aşa este. La început nu, acum însă sînt amîndouă — acuzaţie şi arestare — fapte reale.

M-am apărat cît am putut.

— Locotenente, m-ai ademenit aici sub un pretext fals şi m-aţi interogat fără a-mi spune adevărul. Altfel aş fi avut pretenţie la un avocat. Am fost lipsit de drepturile cetăţeneşti...

— Nici măcar o vorbuliţă nu-i adevărată din tot ce-aţi spus, zise Randall zîmbind şi făcîndu-şi mici ochii de pisică.

— Este ! M-aţi interogat ! Şi m-aţi acuzat — chiar dacă nu direct — că sînt „hoţul cel modest". Prin metode nelegale m-aţi constrîns la mărturisiri.

— Interesant, dar nu corespunde adevărului, zise Randall scoţînd un magnetofon de sub birou. Cred că banda de magnetofon va demonstra că discuţia noastră s-a desfăşurat niţeluş mai altfel decît grăiţi dv. acum...

Cînd mama naibii a dat drumul la mizeria aia de magnetofon ? Mai mult ca sigur atunci cînd a aruncat chibritul ars la coşul de hîrtii. Am atacat o altă variantă.

— M-aţi reţinut pentru ca oamenii dv. să aibă timp să-mi percheziţioneze camera !

— Da, recunosc, mi-a întors-o locotenentul fără să ezite. Şi chiar nu sînteţi curios să aflaţi ce-am găsit ?

Tăcu o clipă apoi continuă.

— În primul rînd : o bancnotă de cincizeci falsă printre bancnotele bune — astea în pat, sub saltea. Înserierea bancnotelor demonstrează că bancnota falsă împreună cu ceilalţi bani au fost luaţi de la filiala de sud a Băncii Naţionale, care a fost prădată acum două săptămîni, în plină amiază. În al doilea rînd : trei peruci, trei perechi de sprîncene false şi trei mustăţi false, toate de culori asortate. În al treilea rînd : un pistol marca Woodsmann. În al patrulea : o colecţie completă de tăieturi din presă în legătură cu „hoţul cel modest". Credeţi că e cazul să continui, domnule Carmichael ?

Am dat din nou din cap a nu.

— Acum vă puteţi lua un apărător, bombăni Randall. Pentru că de data asta vă acuzăm de atac înarmat repetat. În continuare însă de treaba asta se ocupă tribunalul, care va avea grijă ca preţioasele dv. drepturi cetăţeneşti să nu vă fie ştirbite cu nimic. Pentru că acuma, domnule Carmichael, e clar ca lumina zilei că vă veţi petrece cîţiva ani buni după gratii.

Îmi era foarte clar acest lucru.

— Foarte isteţ din partea dv., locotenente, am spus. Aproape genial trucul cu care m-aţi prins.

— V-am spus doar că nu eu am fost cel care l-a găsit, zise locotenentul şi deschise un sertar al biroului. Am ascuns aici o scrisoare prin care ni se recomanda acest truc. Scoase o foaie de hîrtie. Asta-i, vreţi s-o vedeţi ?

Îmi întinse scrisoarea. Am luat-o fără un interes prea mare şi am început să citesc rîndurile scrijelite cu o peniţă crăcită :

„Dragă domnule director de bancă !
Eu ştiu cum ar trebui pregătită cuşca pentru „Hoţul cel modest". Dacă mai vine cu pistolul la bancă să vă ceară banii, în loc să-i daţi bani buni, daţi-i unii din aceia pentru joacă. Dacă vă trebuie, eu vă pot da, am acasă o cutie plină.

Vă salută cu respect
Richard Stevenson,
şcolar de zece ani".

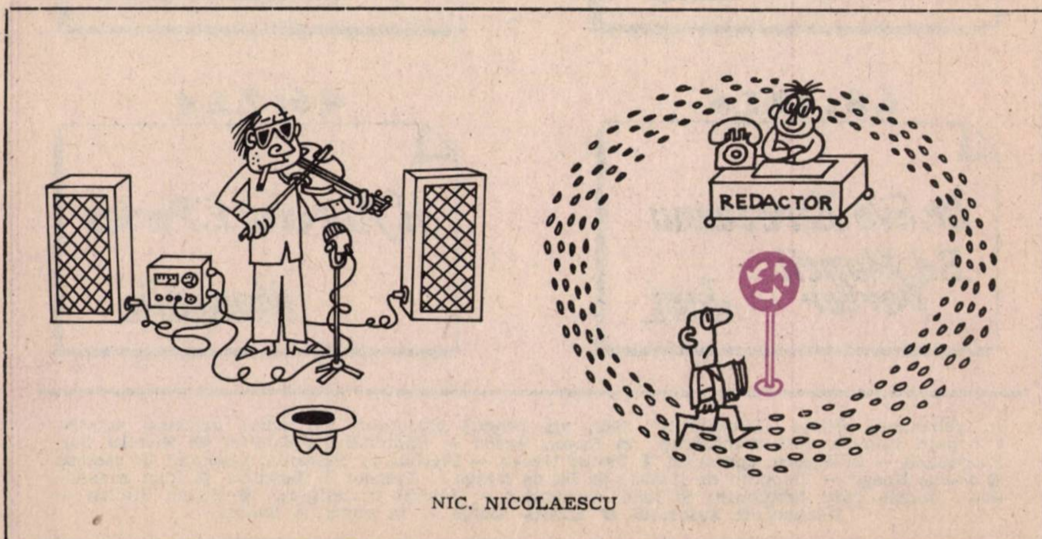
Am aruncat scrisoarea pe birou. Locotenentul se uită la ea ca la o mare distracţie.

— Directorul băncii i-a deschis micuţului Stevenson un cont la bancă cu o bancnotă de cincizeci de dolari. Una adevărată, drept capital iniţial. Spuneţi şi dv., nu-i drăguţ din partea lui ?

— Colosal ! am răspuns. După care m-a pocnit un rîs de mi-au dat lacrimile.

Acum aţi înţeles de ce nu-mi plac copiii ?

În româneşte de
Alice Theodorescu

NIC. NICOLAESCU

Primii bani cîştigaţi

Chestionat de fiecare dată asupra drumului său în viaţă, mitraliat în orice împrejurare cu tot soiul de întrebări care dintre care mai năstrusnice, (în definitiv oricare american vrea să ajungă celebru !), Mark Twain reuşea să răspundă cu umor tuturor celor care îl solicitau, transformînd replicile sale în adevărate bijuterii de proză scurtă. Întrebat odată cum şi-a cîştigat primii bani (în definitiv oricare american visează să ajungă milionar !), scriitorul a răspuns că acest eveniment s-a produs încă în cea mai fragedă vîrstă, pe cînd era elev la scoala primară : „Într-o zi, m-am apucat să ciopîrţesc cu briceagul o bancă din clasă. Atunci învăţătorul îmi zise :

— Ori îmi aduci mîine cinci dolari, ori, de nu, voi fi nevoit să-ţi trag o bătaie zdravănă. Ducîndu-mă acasă i-am spus tatălui meu ce mi s-a întîmplat la şcoală. El mi-a făcut bineînţeles morală şi mi-a zis :

— Ar fi o adevărată ruşine pentru familia noastră să primeşti o mamă de bătaie de la învăţător. Iată, îţi voi da cei cinci dolari, dar mai întîi pofteşte la mine în cameră. N-am avut încotro, m-am dus, ştiam că acolo mă aşteaptă un toc de bătaie. Nimic de zis, loviturile m-au durut, însă în sinea mea mi-am zis că s-ar putea ca învăţătorul să mă bată mai cu milă.

Aşa că am oprit cei cinci dolari şi l-am lăsat pe învăţător să-mi mai tragă şi el o bătaie.

ENIGMISTICĂ DE CORNEL POPESCU

Cititorii de mai jos şi-au cumpărat din librării cărţile autorilor preferaţi. Le-aţi descoperit ?

7,8 ; 6,2,5

Neacşu Domnean
Str. Scînteii Huşi

11,7,2,4

Duiliu The Roibu
Gara Breţcu

6,8 ; 10,2,6

Dr. Eva Zărezeanu
Bd. Muncii
Parter Iaşi

4,6 ; 7,2,4

H. Aurel şi E. Perlea
Mangalia

În almanahul estival „Luceafărul", 1983, am propus cititorilor, în cadrul aceleiaşi rubrici, 9 coperti literare. Iată rezolvările : ● Eugen Barbu — Săptămîna nebunilor ● Nicolae Dan Fruntelată — Inventarul speranţei ● Fănuş Neagu — Pierdut în Balcania, Insomnii de mătase ● Fănuş Neagu — Insomnii de mătase ● Fănuş Neagu — Pierdut în Balcania ● Ioan Alexandru : Imnele Ţării Româneşti ● Ioan Alexandru — Pămînt transfigurat ● Eugen Simion — Întoarcerea autorului ● Mircea Eliade — În curte la Dionis

MAGAZIN

curiozități
ȘTIAȚI-CĂ?
umor
ENIGMISTICĂ
parodii
JOCURI

Revelion cu scriitorii

Conform tradiției reporterul nostru planificîndu-și temeinic munca a izbutit să ne relateze telefonic aspecte, instantanee, secvențe, portrete, siluete, situații din noaptea Anului nou petrecută (de alții) în Capitală și provincie. Zdruncinat de cele văzute, obosit dar victorios, face acum o cură de somno-terapie spre a întîmpina proaspăt viitorul revelion.

București — Casa scriitorilor (relatare prin cablu). Dragi cititori, pătrundem în curtea unei clădiri vechi fondată pe la 1889. Trei statui frumoase dar nude tremură în noaptea de iarnă. (Mă întreb de ce nu le îmbracă nimeni ?) Un dulău fioros și inteligent, (vom vedea mai tîrziu) se repede hămăind. Oprindu-se la un milimetru de pulpa mea mă miroase și strănută. Strănută de două ori. Din negura nopții se aude o voce cultivată :

— Paco, (așa-l cheamă pe dulău), ce e ?

— Ham, ham, ham ! (scriitor adică).

Se arată în lumina felinarelor de epocă (două la număr), dar arde numai unul, un ins rasat, înalt, subțire, cu chip emaciat. E grizonat și are dicție.

— Udriște, zice și zîmbește fericit.

Să trăiți maestre · zic eu crezînd că-i vreun critic literar vegetarian.

Almanah „Luceafărul". coala 18

1	2	3	4	5	6	7 ●	8	9	10	11	12
2									●		
3	●							●			
4		●			●						
5			●				●			●	
6					●						
7				●		●		●			
8		●									●
9 ●								●			
10			●						●		
11	●						●				
12				●							

ORIZONTAL : 1) Situată în partea centrală a acestui continent, țara noastră participă la circuitul economic mondial, avînd relații economice și de cooperare cu peste 140 de state, indiferent de orînduirea lor socială, pe principii de egalitate, reciproc avantajoase — Mărfurile purtînd marca „Made în România" sînt tot mai mult solicitate în aceste locuri de prezentare și desfacere de pe toate meridianele Terei. **2)** Formă superioară a legăturilor dintre state, cuprinzînd sfera producției, circulației, științei și culturii etc., dezvoltată în ultimii ani de țara noastră — 1990 este cel în care volumul comerțului exterior este prevăzut să fie de trei ori mai mare ca în 1975. **3)** Forme, procedee, cum ar fi : construirea de obiective economice în domeniul industriei, agriculturii și alte ramuri ; cooperare în domenii importante ale științei și tehnicii, etc., din ansamblul de legături ale României cu alte state — Mijloc de energie ! **4)** În general ! — Locurile 1 și 5 la comerț ! — Un nume legat de cunoscutul „Felix". **5)** Fiind membră a acestei organizații a tuturor organismelor sale specializate, țara noastră participă activ la promovarea principiilor noi și echitabile în relațiile dintre state. (abr) — Cuibar (reg.) — Primele faze! **6)** În anul 1975, acest produs, împreună cu materiile prime, mineralele și combustibilii, deținea 23,3% din volumul exportului, față de 33,8%, cît deținea în 1950 — Țară asiatică. **7)** Stat arab cu care țara noastră are relații numeroase — Oficiul Național de Turism, care este angajat direct în finalizarea unei forme de cooperare, realizarea de obiec-

REVELION CU SCRIITORII

— Nu-s **maiestru,** am fost. Acum sînt portar voluntar că iubesc scriitorii. Poftiți ! Dacă v-a mirosit Paco înseamnă că aveți legitimație...

Intru într-un holișor cu două banchete stil pe care se fac că dorm în ațipire doi tineri cu banderolă roșie pe braț. Mă simt. Se ridică și devin gînditori. Unul e roșcat cu păr ondulat, celălalt e mai cărunt dar nu prea are păr. Văzînd insigna Luceafărului înfiptă în piept se luminează și se prezintă : Pavel Aioanei zice cel roșcat. Și Marius Vulpe, zice cel neroșcat. Amîndoi sînt în frac și au papioane vișinii. Mă uit la ei cu admirație. Cel roșcat jenat de ținuta mea vestimentară îmi împrumută papionul.

— Luați-l. Eu tot n-am nevoie că sînt cu paza, ordinea și punctualitatea.

Intru și mă așez la o masă retrasă, prima pe dreapta cum ar veni dacă socotim că vii de afară și ultima pe stînga dacă socotim că nu vii de afară. E o masă retrasă și modestă vîrîtă într-un colț. În mijlocul sălii un ins cu barbă, (față bisericească, desigur) face vocalize sub un candelabru cu țurțuri de cristal. Tremură țurțurii. Are voce sfinția sa !

Vine un ospătar înalt și elastic cu fața melancolică, se uită la mine apoi se duce și-l întreabă ceva pe bărbos. Acesta mă privește scrutător și dă din cap în semn de negație. Ospătarul se reîntoarce și pune o mînă în șold :

— Cu ce ocazie ?

tive turistice (abr.). 8) În toată legea! — Materialul rulant fabricat sub marca „Unio" din acest oraș este foarte apreciat la export. 9) Strînsă-n cercuri — Adresă (abr. uz.). 10) Monede naționale — Lovit — Semne de calitate! 11) Veac (poetic). — Materie primă pentru fabricarea multapreciatelor covoare românești pe piața internațoinală. 12) Ca membră a acestui organism, România își aduce contribuția la intensificarea colaborării bi- și multilaterale între toate statele membre (abr.) —Din rîndul său, în cadrul relațiilor existente între România (ca membră a „Grupului celor 77") și țările în curs de dezvoltare, în țara noastră se pregătesc — în școli, institute, facultăți, etc. — specialiști în diferite domenii.

VERTICAL: 1) Ca țară socialistă în curs de dezvoltare, România dă o importanță deosebită dezvoltării acestui ansamblu care cuprinde industria, agricultura, transporturile, comerțul etc. — Primul este deținut de URSS cu care avem un comerț de 45 la sută pondere în totalul comerțului nostru exterior. 2) Udrea Otilia — Din aspectele cooperării României în acest domeniu, amintim sistemul hidroelectric de la Porțile de Fier, construit în colaborare cu Iugoslavia. 3) Particulă constructivă în cuvinte ca NAVROM, TAROM, CIFAROM care duc faima produselor românești peste hotare — Unitate arădeană a industriei ușoare care are asumate o serie de sarcini la export (abr.) — Firide. 4) Organizația țărilor exportatoare de petrol, cu care România are relații comerciale pe baze reciproc avantajoase (abr.) — Buche — CAER! 5) Produs energetic natural care ocupă o pondere însemnată în volumul comerțului exterior, mai ales cu țările membre OPEC — Soi de grîu. 6) „Faima" constructorilor musceleni, întîlnită pe șoselele multor state ale lumii — Cod de legi. 7) A iubi pătimaș — Avantajoase, așa cum sînt relațiile economice ale țării noastre cu alte state (pl. masc.). 8) Asigurarea unui raport just între cel al produselor industriale și cel al produselor agricole este de foarte mare importanță pentru instaurarea unei noi ordini economice, în condițiile cînd țările din „lumea a treia" (70% din populația globului) dau doar 8—9% din producția industrială mondială și o treime din cea agricolă — Marcă de autovehicul cu motor Diesel construit în cadrul cooperării tehnice între state, cu licențe, brevete etc. 9) Piesă dintr-un port românesc — Institutul de fizică atomică din București, care are relații cu firme de profil din mai multe state (abr.) — Cu sine! 10) A concepe și îndeplini, a crea un obiect, o documentație — Prezente la tîrguri! 11) URSS, R.F. Germania, R.D.G., Cehoslovacia, Italia, unele dintre cele cu care avem largi relații economice — Pe nepregătite (pl. fem.) 12) Așa cum este un stat ce și-a asumat sarcini la export — Republica Socialistă România, țară care se pronunță tot mai activ pentru pace și colaborare între popoarele lumii.

DICȚIONAR: ERG, OAR, ALAC.

NICOLAE ROTARU

DIN PĂDURE

Rebo: 4 + 4 = 8)

REVELION CU SCRIITORII

— Păi, cu revelionul, știți...

— Membru?

— Nu, redactor, zic eu rușinat, dar am dosar la asociație...

— Valea!

— Îl cunosc, zic eu crezînd că-i vorba de Lucian Valea.

— Vreau să zic, te muți de aici că asta-i masa lui domn' Jebeleanu.

— Care dintre ei?

— Cum care bă? Că nu e doi!

Mă ridic și mă așez la o masă ferită, prima lîngă ușa de lîngă bucătărie. Mă bag după un stîlp și aștept. Bărbosul vocalizează de se cutremură sticlele din rafturi. Apare iar ospătarul melancolic.

— Are voce părintele, zic eu zîmbind.

— Nu-i părinte. E maestrul Pucă. Pictorul. N-ai auzit de el?

— Am auzit. E bun colorist.

— O fi, dar... valea! Asta-i masa lui domn' Fulga. Nici de dînsul n-ai auzit?

Mă ridic rapid fiindcă de dînsul am auzit. A descoperit o serie de produse cosmetice care-i poartă numele.

Mă ridic și mă mut într-un fel de seră în fața tejghelei unde o doamnă mai solidă, vreau să zic plinuță, servește o mică gustare.

Dau din cap și dă și dînsa și rîde la mine cu voioșie. E o femeie simpatică. Popa, adică, domn' Pucă, vocalizează în continuare. Iar se arată chelnerul palid și melancolic. Învîrte niște chei și e gata-gata să mă înjure de mamă:

— Bă, zice enervat, ce cauți la masa asta? Păi dacă vine domnu' Micu și te prinde nu mai apuci noul an!

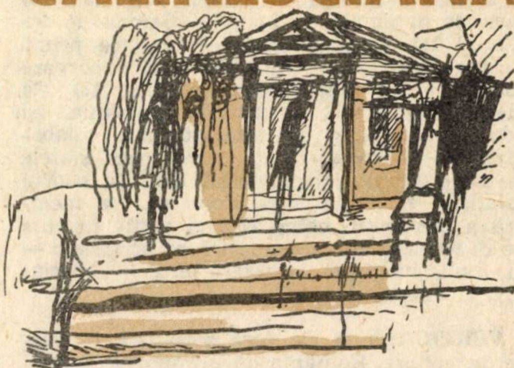
— Care Micu, zic eu, că e trei!

— Sînt trei, mă corectează ospătarul, dar nu e decît unul: Mircea Micu și cu ăsta nu te joci.

Pînă la urmă, presupusul părinte se oprește din vocalize și mă invită la masa lui. Nu mai vocalizează. Bea ceva dintr-o sticlă care are o etichetă și pe etichetă scrie cu creion chimic „ceai de sunătoare".

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10 ■	11
2								■		
3							■			
4			■						■	
5	■							■		
6			■				■			
7				■						■
8		■				■				
9					■				■	
10 ■							■			
11				■						

CĂLINESCIANA

ORIZONTAL : 1) În anul 1930, George Călinescu scoate această revistă din care reține atenția eseul anti-gîndirist : „De disparitione angelorum". **2)** Unul dintre pseudonimele sale, cel care i-a... zis : „Ești critic" (Vezi „Universul literar" — 1928 —, articolul „Din jurnalul unui critic") — Măsură de suprafață luată la țară ! **3)** „Istoria literaturii române de la origini pînă în prezent" (1941), „Impresii asupra literaturii spaniole" (1946), „Nicolae Filimon" (1959), „Gr. M. Zamfirescu" (1962) etc. — sînt cîteva astfel de realizări călinesciene — Prenume arab deosebit la Călinescu ! **4)** Începuturile „Istoriei literaturii române, compendiu ! — Ține de știința adevărurilor ! **5)** „Enigma...", roman scris în același an (1938) în care apare „Viața lui Ion Creangă", despre care criticul Pompiliu Constantinescu spunea că „se clasează printre operele de întîia mînă ale epicii noastre urbane" (neart.) — Primele piese. **6)** Siglă pentru Editura Enciclopedică Română — În taină ! — Localitate în Iugoslavia **7)** Trei sferturi șnițel ! — „Scrinul...", important roman din creația călinesciană (1960) (pl. fem.) **8)** Începutul unui citat... din „Cronicile optimistului" ! (1964) — Finalul eseului „Gongora", publicat în „Jurnalul literar" ! (1947) — Extinși pe orizontală. **9)** Depozite de lapte — „...sau calea netulburată", scriere a lui Călinescu, din anul 1943. **10)** „Sun", de pildă, scriere din creația călinesciană (pl.) — Un om între oameni. **11)** Fragment de roman ca și „Casa cu molii", „O gală de box" etc., care se vor reuni în volumul „Cartea nunții" („Ce are... noastră") — Nuri.

REVELION CU SCRIITORII

— E bun ? întreb eu.

— Nu ! zice domn' Pucă.

— Păi, și dece-l beți ?

— Din obișnuință, fiule. Obișnuința-i a doua natură. Eu beau de mic ceai de sunătoare.

Și pictorul e în frac, are papion și seamănă cu Rasputin cel adevărat, nu ăla din film.

Ora 22. În sală intră un ins rotofei, îmbrăcat în halat alb, apretat. Poartă ochelari cu ramă groasă și vorbește graseind :

— Pucă, i se adresează spre mirarea mea pictorului, dacă mai cînți și în seara asta să știi **că fac scris.**

Îmi zic că trebuie să fie ceva scriitor, dacă face scris. Nu înțeleg dece s-a îmbrăcat în halat alb ?

Pucă se încruntă și zice :

— Auzi, mă belitule, ia caută-mă să vezi dacă nu sînt în curte. Ce ? nici în noaptea asta nu mă lași în pace ? Te pictez de nu te vezi !

Pleacă domnul cu halat.

— Cine-i maestrul ?

— Ăsta ? Schapira, cine să fie.

Tac umilit și scormonesc în gînd. Nu-l aflu nicăieri. Trebuie că-i un debutant sau un scriitor cu pseudonim.

Ora 22,30. Un grup compact intră pe ușă salutînd cu voioșie. În mijlocul lor, sobru, zîmbind onctuos, se află maestrul Eugen Barbu. Pe unul din însoțitori l-am mai văzut la televizor. Nu știu cum îl cheamă. Celălalt, înalt și atent, cu o gentuță în mînă e prozatorul Dan Claudiu Tănă-

VERTICAL: **1)** Mare spirit enciclopedic: Poet („Laudă lucrurilor"), romancier („Bietul Ioanide"), critic („Opera lui Mihai Eminescu"), eseist, nuvelist, istoric literar etc., născut la București la data de 19 iunie 1899, al cărui nume este purtat azi de Institutul de istorie literară al Academiei — Șură răsturnată! **2)** Cea a Otiliei, eroina unui cunoscut roman călinescian, este... dezlegată de Felix (pl.). **3)** Artiști plastici — Irlanda pe autovehicule. **4)** Țara care l-a dat pe George Călinescu, reputat critic și istoric literar, erudit artist al cuvîntului (abr.) — Făclie. **5)** Această țară europeană îl găzduiește în 1921, iar între 1926—1927 le predă elevilor de la liceul „Șincai", cursuri în limba ei, fiind coleg cu E. Lovinescu, Al. Graur, N.N. Constantinescu etc. — Poet contemporan, autor al mai multor volume de inspirație patriotică și ostășească (Traian) **6)** Prenume de fată — Rege! **7)** „Istoria literaturii române de la... pînă în prezent", monumentala operă critică a lui Călinescu (sing.) — Coloană. **8)** Radu Cosașu — Ioan Alexandru — Limbă de curcan. **9)** La... „Ceasornicul", publicată în „Universul literar" (1926) — Piatră pentru monumente. **10)** Alt pseudonim cu care semna în „Adevărul literar și artistic", rubricile „Prostologhicon" și „Cronica mizantropului" — În această postură îl găsim la începuturile carierei, cînd publică valumul „Laudă lucrurilor" — Finalul poeziei „Grădini"! **11)** În această postură Călinescu devine foarte cunoscut și recunoscut în viața noastră literară — Orașul în care Călinescu devine, la 25 noiembrie, doctor în litere și filosofie cu teza „Avatariile faraonului Tla" și tema complementară „Opera lui Mihai Eminescu" susținute în fața profesorilor I.M. Marinescu, M. Ralea, I. Iordan, O. Botez și O. Tarfaii.

DICȚIONAR: EER, AIN, GOC, SNIT, ARUS, EIR, GLU.

NICOLAE ROTARU

În această fotografie aveți ocazia de a vedea cel mai mic aparat portativ, auditiv din lume.

Deocamdată Muda, un pui de urangutan, în vîrstă de trei luni, născut la Grădina zoologică din Cologne, nu va participa după cum ne sugerează, la vreun concurs de forță. Deocamdată el va trebui să se mulțumească cu un biberon cu care va fi hrănit așa cum îi stă bine oricărui „bebeluș".

sescu. Se așează în mijlocul sălii. Maestrul Eugen Barbu e ajutat să-și dezbrace șuba, apoi haina. I se suflecă mîneca. Prozatorul îi ia tensiunea. Dă din cap bucuros. Toți zîmbesc. Maestrul nu are tensiune. Nu are încă...

Ora 22,40. În cadrul ușii apare grizonatul tovarăș Udriște care anunță cu binecunoscuta-i dicție:

— Vine tovarășul nostru iubit, prim-vicepreședinte Laurențiu Fulga!

Pucă se ridică în picioare și dă onorul ca un ostaș. Aflu că tovarășul Fulga e general în rezervă. Eu nu mă scol că nu mă țin picioarele.

Maestrul pășește ceremonios. Nu se grăbește. Are ochelari fumurii și costum la două rînduri. Văzîndu-l pe Pucă zice:

— Salut domnule Vulpescu!

Pucă oftează și se așează la loc resemnat. Laurențiu Fulga ia loc la masa dînsului și deschide o mapă. Din mapă scoate un dosar. Pe dosar scrie cu litere mari: **telegrame.** Probabil așa se numește noul dumisale roman. Începe și face corecturi, sau mai știu eu ce...

Ora 22,45. O siluetă firavă pătrunde pieziș în salon. Salută pe toată lumea și are accent moldovenesc. Nu e în frac și poartă în mînă doi saci cu cartofi. În plasă. (Unde i-o fi găsit în noaptea asta?)

— Bună sara, iubiților. Sper că n-am întîrziat. Apoi spre maestrul Fulga: am și io o poezea cu moș gerilă, pot s-o zîc?

Maestrul Fulga dă din cap afirmativ. Cel cu cartofii, poetul Ion Sofia Manolescu, se uită în jur și văzînd că n-are unde să se așeze rămîne cuminte în picioare.

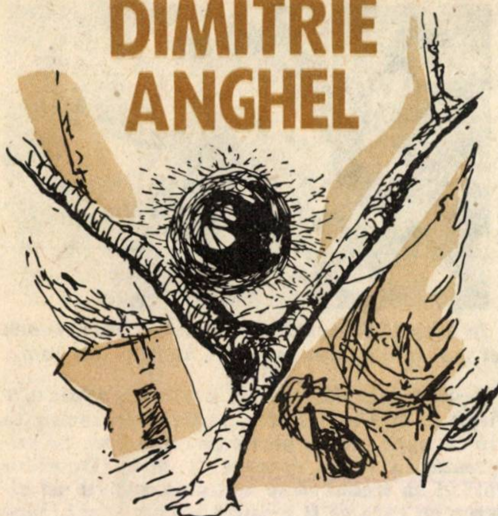
Apare chelnerul cu obraz melancolic și zice:

— Nu e voie cu alimente de-acasă. Lăsați-le la garderobă!

— Am vrut, mînca-l-ar mama, dar o zîs domn' Aioanei să intru că el răspunde.

Ora 22,50. Intră vijelios poetul Ion Gheorghe, cu piep-

DIMITRIE ANGHEL

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10 ■	11	12	13
2											■	
3		■						■				
4				■					■			
5					■		■					■
6	■			■								
7						■					■	
8		■			■							
9			■									
10				■		■		■		■		
11 ■							■					
12					■					■		
13			■						■			

ORIZONTAL: 1) Volum de versuri editat de G. Juvara în 1905, purtînd titlul poeziei care-l deschide, poem apărut pentru prima dată în „Adevărul" la 20 iunie 1824 — „Din periodice" ! **2)** Revistă în redacția căreia se aflau Vlahuță, Coșbuc, Iosif și Gorun și cu care începe colaborarea în 1902 semnînd cu pseudonimele I. Fulga, Teofil Jianu, Mărghiran, Rozmarin, V. Ieronim. **3)** Primul și al treilea capitol al poeziei „Țiganii" ! („Minerva", 1911) — Supraveghetorul brutăriilor domnești — „Domnul... și poezia noastră", articol pe care îl găsim în volumul „Portrete", scris în 1888 împreună cu St. O Iosif. **4)** În dosarul 2007, fila 51, aflat în Arhivele Statului din acest oraș moldovean, scrie, la data de 18 iulie 1872, că Dimitrie Anghel, fiul lui Dimitrie A. Anghel și al Erifiliei, s-a născut la Cornești „alaltăieri, în casa părinților" — „...vechiturilor", scriere din ciclul „Fantazii și portrete", cuprins în volumul „Triumful vieții" (neart.) — „...de plată", poezie de G. Coșbuc. **5)** Jaluzea — Împreunat. **6)** Traian Demetrescu — Curaj pur masculin. **7)** Sentiment... inspirat de ciclul de proze „Fantome" — Miorița. **8)** Miezul articolului „Epilog" ! — Finalul articolului „Mafia" ! (vol. „Steluța") — Zăpăcit (reg.) **9)** Rînduri... vesele din poezia „Scrisoare" ! — Măsurați. **10)** Mai — Șmecherul din poezia „Șipotul" ! **11)** În această vestită Bibliotecă românească enciclopedică apare în 1909 poemul istoric „Carmen saeculare", semnat de D. Anghel și Șt. O. Iosif — Primele două sînt urmate la Institutul particular Caracaș apoi, celelalte la Institutul Lambrior,

REVELION CU SCRIITORII

tul înainte, cu o căciulă de lup pe cap. Strîmbă din nas și vine glonț spre mine:

— De ce fumezi mă? Nu știi că tutunul scurtează viața?

Apoi se duce la masa vicepreședintelui și cere lista invitaților:

— Vreau să știu cine mai vine și care sînt fumători dintrei ei.

Laurențiu Fulga îi prezintă lista. Poetul o urmărește cu degetul, dă peste un nume, scoate un strigăt de indignare și părăsește sala. Toți își sting țigările.

Ora 22,55. Chelnerul cu obraz melancolic se apropie de masa noastră și ne întreabă ce vrem să bem?

— Un suc, zic eu.

— Și două sticle de vodcă, adaugă Pucă.

— E vietnameză, precizează ospătarul melancolic.

— Și ce dacă? Cauzează?

Ora 23. Apare grupul Vieții românești în frunte cu Ioanichie Olteanu. Lipsește tovarășul poet Gh. Pituț care e de serviciu în tipografie. Dînsul va face revelionul într-o altă seară. Toți sînt sobri și tăcuți. Aproape că nu vorbesc unul cu altul.

Ora 21 și ceva: Intră maestru Jebeleanu însoțit de tovarășul Udriște care radiază de fericire și-i vorbește în versuri. În sonete aeriene vorbește fiindcă a luat lecții de la Tudor George. La masa maestrului nu e deocamdată nimeni. Maestrul e bronzat și grav. În curînd apare poetul Vlaicu Bîrna care-i ține companie. Maestrul povestește cu voce tare amintiri de la mare. Trebuie că sînt frumoase după cum zîmbește a rîde tovarășul Vlaicu Bîrna.

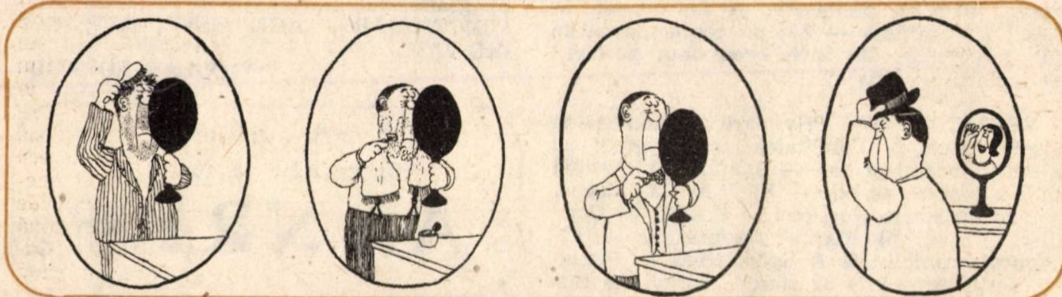
Ora 21 și 20. La ușă se produce o mică busculadă. Un grup compact de scriitori de limbă ucrainiană vor să facă ședință de cenaclu chiar în noaptea aceasta. În fruntea lor se află Stepan Tcaciuc care a slăbit două sute de grame și pare puțin anemizat.

după ce micuțul Mitif își petrecuse copilăria în compania unei guvernante franceze și a dascălului Fleury (pl.). **12)** Gal (fem.) — „...din dafin", altă povestire din ciclul „Fantome" (1910, „Viața socială") — Inima lui Dimitrie ! **13)** Ultimii poeți ! — „Caleidoscopul lui A....", cunoscută lucrare poetică scrisă în comun cu St. O Iosif, al cărui prim volum apare la editura „Minerva" în iulie 1908 — Sufletul lui Mitif !

VERTICAL : 1) Povestiri — „...e teatrul. Prolog scris pentru Teatrul Național din Craiova", de D. Anghel și V. Eftimiu în octombrie 1911. **2)** Fosta soție a lui St. O. Iosif cu care se căsătorește D. Anghel în noembrie 1911, rupîndu-se astfel prietenia între cei doi poeți (Natalia) — „...de grier", poezie cu care debutează la „Contemporanul în octombrie 1890. **3)** George Macovescu — „...poveste", publicată în revista „1907" în 1910 — Institutele Unite, din dealul Sărăriei unde D. Anghel urmează gimnaziul între 1883—1888. **4)** „...de toamnă", poezii de G. Topîrceanu — Unul dintre cele trei ale poemului dramatic „Legenda funigeilor", publicat în „Viața românească" în 1907. **5)** 1893—1902 sînt cei care constituie perioada petrecută la Paris unde a frecventat cafenelele literare și a cunoscut îndeaproape opera unor mari scriitori francezi, din care va și traduce împreună cu St. O Iosif și alții — „Personaj" pentru poezia „Florile" („În grădină") — Aproximativ **6)** 29 ianuarie 1911 este cea în care, în timp ce se afla la Paris, îi arde casa din Calea Victoriei unde era sediul „Societății scriitorilor români", cu care prilej se distruge și manuscrisul romanului său „Hypperion" pe care nu-l va mai relua — Barbu Andone — Ultimele notițe ! **7)** În această țară face prima lui excursie în străinătate însoțit de prietenul său Ion Păun (cu acest prilej își ia pseudonimul Pincio) în 1983 — Penultimele versuri ale poeziei „Nocturnă" ! — Căile Ferate Române. **8)** Piesă de Ibsen — Țăranul înțelept din vremea Unirii (Ion) — Anghel Erifilia, mama poetului. **9)** Măsură pentru „Plugarul și copiii lui" ! una din fabulele de La Fontaine, traduse de A. Mirea — Natalia Negru, pentru „poetul florilor" — Constanța (abr.) **10)** În supă ! — În stare pură (fem.). **11)** Produse de replicile piesei „Cometa". **12)** Reali — Pierdut. **13)** „...glasuri", scriere din volumul „Steluța" — De sine stătătoare (pl.)

DICȚIONAR : ETI, ITI.

NICOLAE ROTARU

REVELION CU SCRIITORII

Unesc două mese și încep să cînte Kazacioc. Pucă plînge și ține vocea a doua.

Ora 21 și 25. De la Cluj se înființează prozatorul Vasile Rebreanu. Poartă o căciulă de oaie mițoasă. In spate are un sac cu mere. Fraților, zice, am venit la capitală că la Cluj nu se mai poate trăi din pricina lui Sendy Caprariu. Nu poți scoate o vorbă. Mă primiți la masa voastră ? Pictorul Pucă se gîndește și aprobă. Îi arată cele două sticle de vodcă goale. Vasile, fire sensibilă, le înlocuiește.

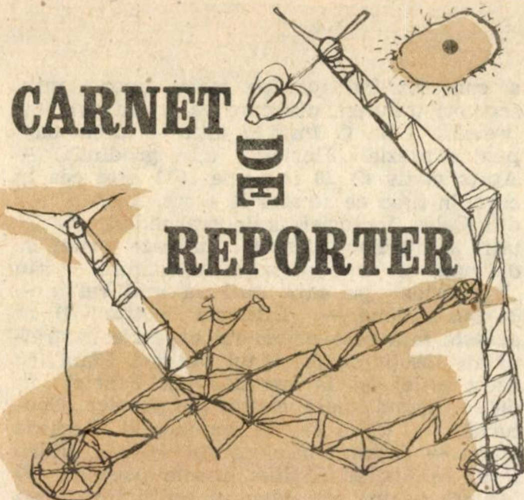
Ora 21 și 30 fix. Maestrul Jebeleanu observă un ins cu mustață și cam pletos care se

învîrte de colo pînă colo, în costum alb. Cîntă ceva în surdină și zîmbește la toată lumea. Îl cheamă pe tovarășul Udriște. Adică tovarășul Jebeleanu îl cheamă. Ii ordonă să-l dea afară. Nu pot, zice tovarășul Udriște, că e membru. Cum îl cheamă se încruntă tovarășul Jebeleanu ? Păi, Mircea Micu. Afară cu el ! Să se ducă la Asociație și să se tundă. Tovarășul Udriște nu execută ordinul și, după părerea mea, bine face.

Ora 21 și 35. Intră Ion Lăncrănjan însoțit de Gheorghe Suciu. E încruntat și gînditor. Cînd îl vede pe maestrul Jebeleanu se mai înseninează. Își dau mîna cordial și se bat

CARNET DE REPORTER

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											
12											

ORIZONTAL: 1) Specialitatea publicistului — Începe calandrarea! **2)** Articole de fond. **3)** A mări — Locul de documentare a reporterului. **4)** Publicați, în fine! — Trecute întîi în agendă! — Revocate pe jumătate! **5)** Extrase din alte articole publicate — Primele retușuri! **6)** Liniile arhitecților — Roman (pl.). **7)** Publicații — 23 tipografi! **8)** Ceas — Serial de luni și săptămîni — Pe jumatate. **9)** Nota autorului — Activitate de zețar. **10)** Gen publicistic — La curent, în fine! **11)** Scînteia — Zaț pe copia căruia se fac corecturile. **12)** Încheierea unui portret! — A vorbi —. Grupaj.

VERTICAL: 1) Privitoare la activitatea gazetărească. **2)** Totalitatea unei apariții cu ajutorul aceluiași zaț — Spațiat. **3)** Dovadă că s-a umblat cu pile — Etc.! **4)** La rotativă sau localitate în Corsica! — Posedă — Cotidian, jurnal. **5)** Mașină tipografică — Începutul cronicii! **6)** A tipări (fig.) — Pinion cu dinții rupți! **7)** 32 ziare! Abreviație militară americană... — ...și alta engleză. **8)** Jeț (pop.) — Plumb bun de tipar — Primele și ultimile pagini! **9)** Cuvînt de colindător — Lucrată-n război. **10)** Fiecare cu ofertele lor — Început și final de editorial! — Cules! **11)** Subiecte de scris. **12)** Cel care culege în tipografie.

DICȚIONAR: AGE, REVO, RET, OTA, IRE, JAT.

NICOLAE ROTARU

CARTE DE VIZITĂ

(Criptografie: 6, 10; 6; 3)

AANRAR (j)

REVELION CU SCRIITORII

pe spate cu efuziune. Imi place armonia asta!

Ora 23 și 40. Sobru, aerian, preocupat, neterestru se arată în cadrul ușii Adrian Păunescu. Strîmbă din nas din pricina fumului. Se adresează lui Mircea Micu. Helo, colega, am auzit că știi să cînți. Nu vrei să devii membru al cenaclului Flacăra? Dar, știi condițiile. Nu bei, nu fumezi, nu dormi. Mustăciosul ardelean cugetă și zice: nici pălincă nu-i voie?

Ora 23 și 45. Intră Paul Everac și bate cu o linguriță într-un pahar. Stimați colegi, vă rog să-mi permiteți să vă citesc ultima mea piesă. Cîte acte are? vrea să știe Ion Sofia Manolescu. Treisprăzece, răspunde dramaturgul calm. Atunci, dă-i bătaie, mînca-l-ar mama! se consolează poetul cartofilor.

Ora 23 și 47. În timpul lecturii se arată în cadrul ușii un ins cam solid, blond și visător. Are costum la două rînduri și cravată cu picouri. Vorbește extrem de limpede și răspicat: ce-i asta colegi de suferință? Am venit la teatru sau la revelion? Insul aruncă în mijlocul sălii o pungă de plastic plină de

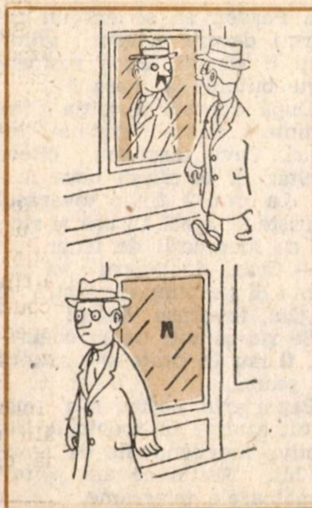

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1								?			
2											
3	?									■	
4			■				■				
5					?!				■		
6								!			
7				■		■					
8										■	
9		■					?				?!
10	!							■			
11						?!					

ORIZONTAL : 1) Răsfăţatele crucisologilor şi dezlegătorilor de cuvinte încrucişate — Săritura..., gen enigmistic înrudit cu şahul (neart). **2)** Aceasta cuprinde aşa-zisele minore : criptografiile, şaradele, zeppele, metagramele etc. **3)** Problemă de enigmistică a cărei soluţie se găseşte prin citirea pe verticală a iniţialelor primelor cuvinte din versuri. **4)** Barbu Gheorghe (monogramă) — Triverb : 5,6,5 ! — Zei casnici. **5)** Venit domnesc — Cît polindromic — Antoverb : 6,7 ! **6)** Funcţionar la vechea primărie — Bariotrop : 5,1,4 cu soluţia : fluviu în URSS ! **7)** Problemă finală... pentru Emilia ! — Cuvînt de legătură. **8)** Reconfortant după un efort. **9)** I s-a spus un colind — Merge la bis. **10)** Decriptat — Un polindrom în şaradă (5,4,3) ! **11)** Baza unui careu — Inversul zeppei, asemănător monoverbului eliptic.

VERTICAL : 1) Început şi sfîrşit de criptografie ! — Gen enigmistic literar sau imagistic a cărui soluţie este din două cuvinte. **2)** Cea mai veche problemă enigmistică constînd din obţinerea soluţiei prin schimbarea locului literelor unui cuvînt — Începutul unui triverb ! **3)** Hipocren : 6,2,5 ! — Acţiuni de luptă. **4)** Pasăre de baltă — Probă de vorbire. **5)** Una din condiţiile definiţiilor spirituale — Gen enigmistic prezentat de obicei în versuri, care constă din despărţirea unui cuvînt în alte cuvinte de sine stătătoare şi definirea acestora pe rînd. **6)** Hohote — Horă românească folosită în enigmistică la... săritura calului şi reconstituire ! **7)** Ilustriverb : 1,4,5 ! — Sclav spartan — Bis ! **8)** Enigmă — Cifră pentru un biverb. **9)** Vîrf în Madagascar — Curte. **10)** Început de acrostih ! — Problemă de gen care constă în prezentarea unor imagini în tablou unitar, din citirea cărora rezultă soluţia — Cuvînt de dicţionar pentru rebusişti. **11)** Altă problemă enigmistică foarte veche, dezlegată cu ajutorul... Ariadnei — Scart final !

DICŢIONAR : LARI, IRAT, RIC, ITU, CIHA.

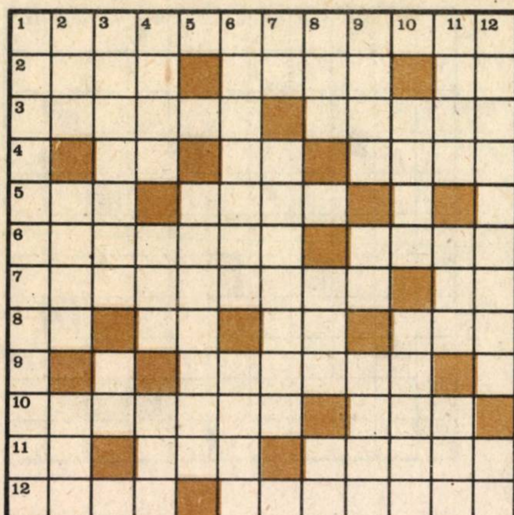
REVELION CU SCRIITORII

crapi încă vii. Pucă mă informează că e maestrul Fănuş Neagu care vine tocmai de la Brăila unde s-a mutat din pricina poluării. Mă ridic şi vreau să-i spun bună seara. Maestrul nu mă bagă în seamă. Cere două sucuri de portocală, le dă pe gît şi întreabă cu voce tare : Care faci, neam, o partidă de table ? Paul Everac părăseşte incinta jurînd că-şi dă demisia din toate posturile posibile.

Ora 23 şi 48. Rămîn o clipă debusolat de apariţia năucitoare a unui bărbat între două vîrste. E demn, elegant, costum bleu cu batistă albă la buzunarul de sus. Are priviri scînteietoare. Aflu că e poetul şi directorul Traian Iancu. Mă bag sub masă de frică. Poetul baladist zîmbeşte fermecător şi cere voie să transmită felicitări din partea preşedintelui Uniunii. Maestrul Jebeleanu îl întrerupe : Iancule, de ce nu avem bere străină ? Directorul nu răspunde vădit enervat şi-l cheamă pe Schapira. Schapira, de ce nu avem bere străină ? Nu ştiu, zice tovarăşul Schapira. Nu ştie, zice tovarăşul Iancu adresîndu-se maestrului Jebeleanu care îi avertizează : lasă că vă aranjez eu !

Traian Iancu pleacă nu înainte de a ordona să li se ducă băieţilor de la poartă două sucuri de roşii. Ies de sub masă.

ROMÂNI DINTOTDEAUNA

ORIZONTAL : 1) Existența neîntreruptă a poporului român în spațiul carpato-danubian-pontic, atestată fără putință de tăgadă de cele mai felurite izvoare. **2)** Meserie practicată din timpuri străvechi de români — Personajul principal al unei confruntări curajoase — Sfîrșitul lui Decebal ! **3)** Mediul înconjurător, cîntat și invocat în doinele poporului nostru — Iubite. **4)** Comună sălăjană cu rezonanță istorică în conștiința românilor — Începe munca ! — Mic crustaceu. **5)** Forum internațional în care România este membru activ, militînd pentru pace pe planetă (abr.) — Bunici. **6)** „...României", amplu festival al muncii și creației, care se află la a patra ediție (sing. neart.)... — ...și un însemn al victoriei într-o astfel de competiție a muncii și vocației. **7)** Răuvoitor — Începutul narațiunii ! **8)** Estul României ! — Abis ! — În etate — Pom roditor. **9)** Părinții noștri de la Rîm. **10)** Ce etnică a românilor este daco-romană, așa cum o atestă izvoarele vechi — A răcni.

REVELION CU SCRIITORII

Ora 23 și 55 de minute. Se citește o telegramă în versuri primită de la poetul Tudor George care regretă că nu poate fi în mijlocul nostru. Toți suspină neconsolați.

•

Ora 24 fix. Se stinge lumina și se cîntă mulți ani trăiască pe diferite voci. Cînd se reaprinde lumina pe masă se află patru sticle de vodcă și un cozonac. Pucă își exprimă indignarea. Cine a făcut asta ?

Eu, zice un ins timid dar cu umor încărcat de plase și cadouri.

Aflu că se numește Nicolae Velea și că în fiecare an face aceiași figură.

•

Ora 24 și 20 de minute: Corneliu Leu își face apariția rostogolind pe mocheta nouă un butoi. E primit cu aplauze. Nu se știe ce e în butoi dar se bănuiește. Stimați colegi, vin de la Medgidia unde am fost cu prietenul meu Platon Pardău să scriem un reportaj despre culesul viilor. Toți îl sărută. Pucă rostogolește butoiul la masa lui.

După această apariție îmi amintesc foarte puține lucruri. Ceva discursuri, cîteva recitări și la sfîrșit hora mare. La ora 2 fix, tovarășul Udriște se arată în ușă și strigă cu modulații de tenor :

— Oraaa închiderii vă rugăm ! Și pe dumneavoastră vă rugăm, tovarășe Velea !

Se ridică toți ca la comandă, îl iau în brațe și-l aruncă pe geam...

Reporterul nostru n-a mai putut ajunge în provincie din motive independente de voința lui. Astfel că am primit următoarele telegrame.